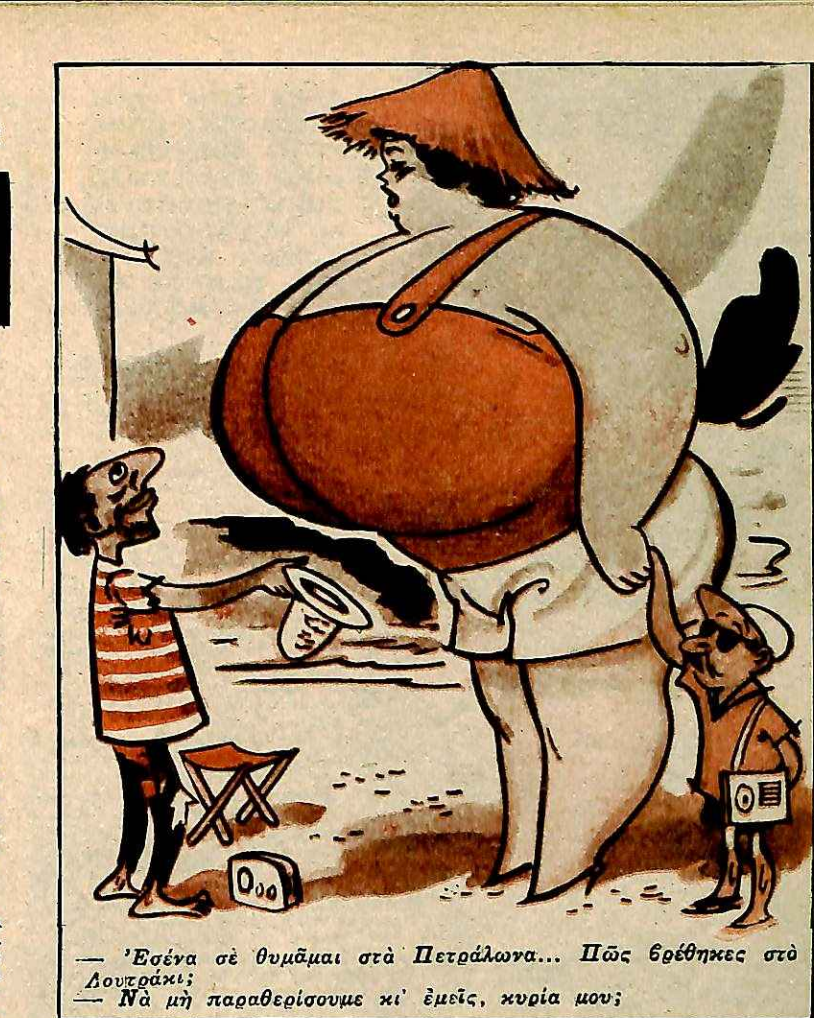

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΟΥΖΑΝ
ΚΡΑΜΜΕΡ

Φαύστου.

Ἡ πλῆτεια Κλαυθμώνος, συνί-
θης τόπος παροικισματος, ἐχὶ τ-
μεταθλίψει... ὅχι, εἶδος αὐτοῦ-
της ἀποικίας... ὅχι, Διπλά ἀπὸ τῆς
αὐτοῦς, ἀποικίας ἀπὸ τῆς
Γερμανίας, αὐτοκίνητος ἀπὸ τῆς
αὐ. Καὶ συνορεύουν — αὐτοκίνη-
τιστικῶς πάντοτε — ἡ Γαλλία μὲ
τὴ Νήτριο Ἀφρική, τὸ Βέλγιο οὐ
μὲ τὸ Τέσσα, ἡ Ἀννιλία μὲ τὴν Αἰν-
βία, ἡ Γαλλία μὲ τὸ Λιβανόν, ἡ
Ὀυανθία μὲ τὴν Περούσια, ἡ Συ-
ρία μὲ τὴν Καλαμὴν καὶ τὴν Περ-
σία μὲ τὴν... Ἀρογεννίαν καὶ οὐ-
τω καθέτης. Ἐκκίνησις ἀπ' ὅλα
τὰ μέρη τοῦ κόσμου καί... ραντε-
δοῦ σπὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὴν ὁποία
θα ἐκκίνησιν πάλιν γιὰ ἄλλους,
μέχρως τοῦ ἐπιτορφεῖν τοὺς κα-
θ' ἑαυτὸν... παρ' ἑνὶ τοῦ καὶ ἐπα-
νασθένους πᾶς ἀφ' ἑσέως τῶν μὲ
τὴν λήκη του. Τροχάα

— Ναι, αυτό το είδος χαριέτι-
μοι έχει επικρατήσει ειδικώς
μεταξύ των... οδυνών! απάντη-
σε, με ειρωνικό χαμόγελο ο Έλ-
λιν, θεωρούσε περίττον να της
εξηγήσει τη σημασία της... μούν-
τας.

Ής φύνη, τουλάχιστον. μ' αὐ-
τή την καλή εντύπωση ἡ ξένη κυ-
ρία!

★

ΕΓΡΑΦΑΜΕ σὸ πέρασμένο φύλ-
λο στὴν παρούσα στήλη, περὶ
τοῦ ὕπνου τῆς παράστασι, στὸν ὁ-
ποῖο... θυθίζονται κάθε νύκτα κι-
λιάδες Ἀθηναῖοι, κάτω ἀπὸ τὸ
ἀποσκευεντισμένο δίκτυ τῶν ἀστε-
ρων. Καὶ σημειώσαμε μερικὲς ἀπὸ
τῆς καθόλου εὐχαρίστες ἐγκλη-
σεις ποὺ παρουσιάζονται κάποτε

τους ιακαριώς κοιμωμένους. Σήμερα θα σημειώσουμε και μιὰ ἀλλήλη κρητομέρεια, γλωσσολογικὸν χαρακτηριστικόν. ὁμως:

Ὁ ἀνθρώπος πού εἰσήγαγε τὴν

νὰ λέει στή... διάλεκτό μας, ἐμφανίσθη, ἔδω καὶ λίγες ἡμέρες, τὸ πρῶτὸ τοῦ ἀναδελφικοῦ του ἀκροφὸς καὶ κοκοκωμιμένος.

— Δὲν ἔδλεῖσα μάτι τὴ νύχτα, εἶπε.

— Γιατί;

— Μὲ τὴ νυναικα μου πάλι.

— Τί;

— Μὲ τάραξε στήν... ταρατσουμουρούρα!

Κί' έμείς θά μείνουμε μαζί τά δικά μας, που όλο και πολλά λατρεύονται, όπως αποδεικνύουν τά... αυτοκινητιστικά δυστυχήματα.

★

ΣΤΙΣ άφελιές και τίς στάσεις τών λεωφορείων, τί... ευγενεί φρονιδί τών ΚΤΕΛ, ετοιγοθετήσαν πινακίδες που νράφουν: «Απαγορεύεται ή πληρωσίς τού λεωφορείου. Αφήσαν θέσεις και διά τούς καθ' όσον επιβάτας».

Έστεφαν, λοιπόν, μία συμπλοκή τών νάυαυ, τών στάσι, κούταζε τήν νάυαυ. Και ρωτάει ένα λαϊκό τύπο, που περίμενε κι' αυτός στή στάσι:

— Τί νράφει εκεί παιδί μου, γιατί είς βάλεται και κατά...

— 'Απανορεύεται ή πλήρωσις του λεωφορείου;

— Μπάρ: Καί από πότε;

— Είναι μερικά μέρες τώρα.

— 'Η πληροφορία ευχαρίστησε τη γραμμά και είχε καί τη σχετική συνέχεια ατό λεωφορείο. 'Όταν πληρώσει ο εισπρακτήρ, ή υπεργιλίσ επιβάτης δεν επλήρωσε εισιτήριο.

— Τά εισιτήριά σας! 'Εβναλσε εισιτήριο κυρά μου;

— 'Όχι! Απάντησε... έκπληκτη ή γριά. Γιατί να θνάλω;

— Τί θα πη γιατί να θνάλσε; Δέ μπήκαε στό λεωφορείο;

— Κοροϊβείσε, παιδί μου; 'Αφού τόχτετε βάλει καί στή στάσι. Δέν λέει 'Απανορεύεται ή πλήρωσις του λεωφορείου'; Γιατί να πληρώσω λοιπόν;

— Έννοείται! ότι επηκολούθησε σείσημο από γέλια μεταξύ τών επιβατών. Καί χρειάστηκε πολλή προσπάθεια α νιά να έξληνησθί στή δύσπιστη γραμμά. όη ή λέξι (πληρώσις) δέν έχει πίν... εύτυχ σημασία πού έννοείται.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Μερικά ἀπό τὰ περικομμένα
αὐτοῦ τοῦ τεύχους

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ **ΣΕΛ. 4**

Τὰ λαϊκὰ μῦθὰ καὶ τῆς Ντόρας Στράτον καὶ τὸ ρομ-
μανικὸ χορευτικὸ συγκρότημα ποὺ πέρασε ἀπὸ τῆς
Ἀθῆνας.

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ — ΚΑΡΛΟ **» 9**

Ἐδῶ κ' ἓνα αἰῶνα τοποθετήθηκε ὁ θεμελιὸς λίθος
τοῦ διασημότερου ἀπ' ὅλους τοὺς «Ναοὺς τῆς Τύχης».

**ΒΡΑΖΙΛΙΑ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΜΕ-
ΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ** **» 16**

Ἡ πλούσια χώρα μὲ τοὺς πτωχοὺς κατοίκους στοῦ
ἐπίκεντρο τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος.

ΤΟ ΑΣΘΜΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΔΙΑΙΤΑ **» 32**

Τὰ μίγματα φαρμάκων καὶ τὰ διατροφικὰ παρασκευ-
άσματα.

Ο ΒΗΧΑΣ Κ' ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ **» 33**

Μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὰ ἔντερα, στ' αὐτιά ἢ στὰ
νεύρα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑ... **» 35**

Μπορεῖ νὰ προληφθῇ καὶ νὰ θεραπευθῇ.

ΒΙΑΣΜΑ ΚΥΡΟΥ **» 36**

Ἡ ἀγαπημένη δυνάμεις «μεγάλων».

ΛΕΝΑ ΠΑΜΕΛΑ **» 37**

Ἡ νεράιδα τῆς... «Νεράιδας».

ΕΝΑ «ΟΧΙ» ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΑΝΘΟ **» 38**

Διανοητικὸ δῆληγμα τοῦ κ. Χ. Κ. Χαϊροπούλου.

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ **» 42**

Ἡ ὄρα περὶ τῆς «ἀρρώστιας» τοῦ ἔρωτα.

ΤΟ «ΜΑΞΕΡ», ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΟΛΥΜΠΟ **» 49**

Πολύτιμο γιὰ τὴν ἀεροπορία, τὴ χειρουργικὴ, τὴς τη-
λεπικοινωνίας, τὴς ἐξερρήσεις τοῦ Διαστήματος.

ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ **» 55**

Φθινοπωρινὰ φορέματα. — Γιὰ τὴς ἐκδρομὰς τοῦ φθι-
νοπορίου. — Τα πλεχτά. — Φθινοπωρινὰ μαντῶ. — Ε-
τομιαστικὰ γιὰ τὸ σχολεῖο.

6 ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ **» 75**

Διαλέξετε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ταιριάζει.

**Τὰ λαϊκά μπα-
λέτα τῆς Ντό-
ρας Στράτου
καὶ τὸ ρουμανι-
κὸ συγκρότημα
λαϊκῶν χορῶν
ποὺ πέρασε ἀ-
πὸ τὴν Ἀθήνα**

Ἡ Ντόρα Στράτου, ἡ «Ψυχὴ» τῆς
«Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Λαϊκῶν Χο-
ρῶν καὶ Τραγουδιοῦ».

«Κάπου στ' ἀλώνια
στὰ Πετραλῶνια
στοῦν Ἀπάν' τοῦ Μακαλά
παίζ' νι λαούτα κι θιολιά
ποῖζ' νι λαούτα κι θιολιά».

Παίζ' νι λαούτα κι θιολιά
τραλαλαλά — τραλαλαλά
νὰ χουρέψ' ἡ νύφ'
κι ἡ πιθιά...».

Στὸ ἀρχαῖο θέατρο τοῦ Πειραιῶς,
στὸ ἥσυχον κυριακάτικο Πασαλι-
μάνι, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μὴ μυστα-
γωγία, πού, πράγμα παράξενο γιὰ
τὴν ἐποχὴ τοῦ «κρίκεν-ρόλ» καὶ τοῦ
εἰσά-τάς, συγκέντρωσαν ἀπίθανα με-
γάλον ἀριθμὸ θεατῶν.

Δεκαεῖς συγκροτήματα λαϊκῶν χο-
ρῶν καὶ τραγουδιῶν ἀπ' ὅλες τὶς ἐ-
παρχίες, τὴν Κρήτη, τὴν Μακεδονία,
τὴν Κεφαλληνία, τὴν Θεσσαλία καὶ
τὰ νησιά, τὴ Χίο μετὰ τὸ ἀρωματικό
μαστίχι καὶ τὴν Κύνθο, διαλεγμένα
ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους ἐπιτροπὲς τῆς
«Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν λαϊκῶν χο-
ρῶν καὶ τραγουδιοῦ» τῆς κ. Ντόρας
Στράτου, συγκεντρώθηκαν γιὰ νὰ
παῖρουν μέρος σὲ μιά ὥραία ἐκδήλω-
σι, κί' ἔναν πανελλήνιο διαγωνισμό.

Ἡ ἐκδήλωσι ἦταν μέσα στὸ πλαι-
σιο τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῆς
κ. Ντόρας Στράτου κί' ἀποσκοποῦ-
σε νὰ φέρῃ ὡς τὸ κέντρο τῆς Ἑλ-
λάδας, τὸ μῆνυμα τῆς ἐπαρχίας, τὰ
ἥθη καὶ τὰ ἔθιμά τῆς, τὶς γραφικὲς
παράδοσεις τῆς, τὸ «κουλέρ λοκάδ»
ὅπως ἐπεκράτησε νὰ λέγεται στεγνὰ
ἡ ζωντανὴ ψυχὴ ἑνὸς τόπου.
Κί' ὁ διαγωνισμὸς ἦταν ἕνα εἶδος

Κοπέλλες ἀπ' τὴ Σιάττα, ντυμένες μὲ τὶς γραφικὲς τοπικὲς ἐνδυ-
μασίες τους σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ στιγματισμὸ, χορεύοντας χοροὺς
τῆς πατρίδας τους.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

ρευνα καὶ τραγουδοῦσαν, ἐνῶ ὁ κό-
σμος χειροκροτοῦσε καὶ ἡ ἴδια πη-
γαίνονταν παντοῦ δίδοντας ἀδηνῆς
καὶ κάνοντας τὸν «πῆκερ» ἀπὸ τὸ
μικροφῶνο, ἀνταλλάτουμε μερικὲς
χρήσιμες-ἐρωταποκρίσεις.

— Ἡ Ἑταιρεία σας, κ. Στράτου,
εἶναι κρατικὴ ἢ ἰδιωτικὴ;
— Ἰδιωτικὴ.
— Ποιὸς ὁ σκοπὸς τῆς;
— Νὰ ἀναδείξῃ τὶς παλιὲς παρα-
δόσεις, νὰ ἐξαντανεῖν τὰ ἥθη καὶ
τὰ ἔθιμά μας ὅπως ἐκφράζονται ἀπ'
τὸν ἴδιο τὸ λαὸ μας, στὸ χορὸ καὶ
στὸ τραγούδι, καὶ νὰ τὰ μεταδώσῃ...

— Στὸς «Ἕλληνες»;
— Γιατὶ οὐκ; Προσπαθοῦμε νὰ κρα-
τήσουμε μεμνῶντες σὲ ἀρραγὴ ἐνότη-
τά τους «Ἕλληνες» (μὲ τὸν δικὸ μας
τρόπο φυσικὰ) καὶ νὰ τοὺς ἀναβαπτί-
σουμε σ' αὐτὸ πού λέγεται ἑλληνικὴ
ὁμορφιά.

— Καὶ σταματοῦν ἐκεῖ αἱ σκοποὶ
σας;
— Ὁχι, βέβαια. Μὲ διάφορες τουρ-
νὲ πού πραγματοποιοῦμε δέκα χρόνια
τώρα στὸ ἐξωτερικὸ, μὲ διαλεχτὰ
λαϊκὰ τοπικὰ συγκροτήματα, προσπα-
θοῦμε νὰ δειξοῦμε στοὺς ξένους τὴν
πραγματικὴ Ἑλλάδα, ὅπως ζεπηγάζει
ἀπὸ τὴ λαϊκὴ τῆς Τέχνης.

— Ποῦ ἔχετε κάμει περιοδεῖες ὡς
τώρα;
— Σὲ πολλὰ μέρη. Στὴ Γαλλία,
στὴν Ὀλλανδία, στὴν Ἀμερική, στὸν
Καναδὰ, στὴν Τουρκία, στὴ Γερμα-
νία, στὴ Βουλγαρία, στὸ Βέλγιο,
στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἰταλία, ἀκόμη
καὶ στὴ μακρινὴ Κούβα.

— Εἴχατε ἐπιτυχία;
— Παντοῦ μᾶς δέχτηκαν μὲ ἐνθου-
σιασμό.
Καὶ τὰ ἔξοδα; Ποῖον θαρῶνουν
τὰ τεράστια ἔξοδα πού ἔχετε; Γιατὶ
φυσικὰ πρέπει νάνα τεράστια τὰ ἔ-
ξοδα σας. Ἄν κρίνῃ ἀπὸ ἀπόψε, ἔ-
χετε καλέσει ἐδῶ τοὐλάχιστον 250 ἄ-
τομα, χορευτὲς καὶ χορεύτριες καὶ
τραγουδιστρίνες ἀπ' ὅλες τὶς ἐπαρχί-
ες. Ταξίδια, εἰσιτήρια, φαί, ὕπνο.
Καλύψτεθε μὲ τὰ εἰσιτήρια πού κό-
ψατε;

— Δὲν ἔχω. Ἰσως, ναί, ἴσως καὶ
οὐκ.
— Τὸ «ὦχι» σας τυχαίνει συχνά;
— Ἀρκετὰ συχνά.
— Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι σὰς ἐ-
νισχύει τὸ κράτος, φαντάζομαι. Τί
σας ἔδωσε π.χ. ὁ Τουρισμὸς γιὰ τὶς
ἀπομνην ἐκδηλώσεις σας, πού τόσο
ἐνισχύουν τὴν τουριστικὴν ἰδέα;

— Τίποτε!...

Τρεῖς χορευτὲς τοῦ Ὀμίλου Ποντίων (τῆς Μακεδονίας), πού ἐχόρε-
ψαν ἕνα καταπληκτικὸ «χορὸ μὲ τὰ μακαρί» κί' ἀπεπασαν ἐνθου-
σιαστικὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινού.

ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

γὸ Νικόλαο Στράτο, πῆγε στὴν «Ἑ-
ταιρεία λαϊκῶν χορῶν καὶ τραγου-
διοῦ». Γιὰ νὰ στηλωθῇ καὶ ν' ἀνδρω-
θῇ. Ἔχετε νὰ πῆτε τίποτε;

— Ἀργά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα δόθη-
καν τὰ βραβεία στοὺς νικητὲς τοῦ
χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ. Ἡ ἐπι-
τροπὴ πού τ' ἀπένειμε ἀπαρτιζόταν
ἀπὸ τὴν κ. Ἀγγελικὴ Χατζημυχαῖλη,
τὴν κ. Κούλα Πράτοκα, τὴν Ζουζού-
Γαζή Νικολοῦδη, τὸν κ. Γιάν. Μηλιά-
δη, τὸν διευθυντὴ τοῦ Βυζαντινοῦ
Μουσείου κ. Μ. Χατζηδάκι, τοὺς μου-
σικολόγους Σ. Καρᾶν καὶ Σπ.
Σκιαδαρῆς κ.ά.

Νικητὰ ἀναδείχτηκαν στὸ χορὸ
τὸ τοπικὸ συγκρότημα Νάουσας,
ὁ σύλλογος Ποντίων καὶ ὁ Ὀμιλὸς Ρε-
θύμνης, Σιατίστης, Κύνθο καὶ Κε-
φαλληνίας, πού ἀπαρτίζονται ἀπὸ ἑ-
ρασιτέχνες.

Καὶ στὸ τραγούδι ὁ Ὀμιλὸς Πυ-
λαίας Μακεδονίας καὶ οἱ «Ψαράδες
Φλωρίνης».

Καὶ ἡ Ντόρα Στράτου, ἡ Ψυχὴ
τῆς «Ἑταιρείας» καὶ τῆς βραδιάς,
ποῦ ἐβόρετο πῆρε;

Τὴν εἶδαμε σὲ μίαν ἀκρὴ ἐξαντλη-
μένη καὶ κατάκοπη, μετὰ τὴν παρά-
στασι. Κί' ὁμως χαμογελοῦσε.

«Ἐνα χαμόγελο, τὴν εἶδαμε ἀμείδι
γιὰ μιά ζωὴ μάχων!»

Δ. ΑἴΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΑ. ΝΙΚΑ ΜΠΑΛΕΤΑ

«Ὁαί! θέοντε ντεμοκόρ
ντὲ μπάντια μετάνια ντ' ὄρ!»
Ὁύλλο ἀπὸ ἕνα δέντρο
στελνω στὴν ἀνάπη μου!

Ἡ ΑΝΤΖΕΛΑ ΜΟΝΤΟΛΑΝΟΥ δὲν
παράλλαιε σὲ τίποτε ἀπὸ μιά
χωριάτιστα νοικοκυρά, πού ἀφοῦ ἔ-
πλυνε τὰ πιάτα κί' ἀπλώσε στὸ σκoi-
νὶ τὰ «σκουτιά» κατέβηκε στὴν πλα-
τεῖα τοῦ χωριοῦ, στὸ παγγύρι.

Καὶ καθὼς ἡ παλιὰ Μολδοβλαχία
μὲ τοὺς θρύλους γιὰ τοὺς «αὐτάντοκ»
καὶ τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἐλευθερίας
ἐξάντησε μὲ τὰ τραγούδια καὶ τοὺς
χορούς κάτω ἀπ' τὰ ἱστιαρὰ πλατά-
νια, ἡ Ἀντζέλα μῆθε στοὺς ἐνθου-
σιασμούς κί' ἀρῆσε τὴ φωνὴ τῆς νὰ
ἐξυθῇ στὸν κάμπο, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
χαρακτηριστικὰ λαϊκὰ τραγούδια
τῆς πατρίδας τῆς, τῆς Ρουμανίας:

«Ὁαί! θέοντε ντεμοκόρ...».

Κάπως ἔτσι θάπρεπε νάγιναν γιὰ
πρῶτὴ φορὰ τὰ πράγματα.

«Ἔτσι ἡ νοικοκυροῦλα, ἡ Ἀντζέ-
λα Μοντολάνου, δὲν ἐξαντῆγε στίτι
τῆς γιὰ τὰ πιατικά καὶ τὰ σκουτιά»,
ἀλλὰ στὸ Βουκουρέστι, γιὰ νὰ σπου-
δάσῃ φωνητικὴ. Ἐἴχε ταλάντο.

Κί' ὕστερα, μὲ τὸν καιρὸ, νάρθη
στὴν Ἀθήνα καὶ σ' ἕνα καλὰ ὀργα-
νωμένο θέατρο τῆς λεωφόρου Ἀλε-
ξάνδρου νὰ ἐνθουσιάζῃ τοὺς Ἀθη-
ναίους μὲ τὰ λαϊκὰ μοτίβα τῆς Ρου-
μανίας, μὲ τὰ ἐλάχικα τραγούδια
τῆς καὶ τοὺς ἐξαισιόους λαϊκοὺς χο-
ροὺς τοῦ συγκροτήματός τῆς.

Γιατὶ ἡ Ἀντζέλα, ἔγινε σιγά-σιγά
συγκροτήμα. Συγκροτήμα «λαϊκῶν
χορῶν καὶ τραγουδιοῦ».

Πῆγαμε πρὸ ἡμερῶν στὸ θέατρο
«Πάρκ», γιὰ νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ
κοστά, ἐγγυημένη μέσα ἀπὸ τὴν ὁ-
μορφίαν τῶν χορῶν τῆς καὶ τὴν τρα-
γουδιῶν τῆς, τὴ Ρουμανία.

Ἡ ἐμφάνισι τῶν λαϊκῶν ρου-
μανικῶν μπαλέτων ἦταν ἀφορητὴ. Τό-
σο ὁ χορὸς ὅσο καὶ τὸ τραγούδι ἄ-
νάντησαν στὴν σφαῖρα τῆς πραγματι-
κῆς τέχνης. Ἀψογὴ κίνησι, ρυθμὸς
χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάθος ἀπὸ τὰ
15 μέλη — ἀντρες καὶ γυναῖκες — τοῦ
μπαλέτου.

Κί' ὅσο γιὰ τὸ τραγούδι, ὅς εἶναι
καλὰ ἡ Ἀντζέλα Μοντολάνου, κί' ὁ
διευθυντὴς τῆς ρουμανικῆς ὀρχήστρας
Λιονέλ Μπουσιτσιάνου.

Πῆγαμε στὸ διάλειμμα καὶ τοὺς
ὄρθαμε σὲ παρασκήνια.

Σταμάτησε, κάποιον, στὴν τύχη.
Ἀπάντησε μὲ ἀφογὰ γαλλικά —
γλώσσα πού γνωρίζουν τὰ περισσότε-
ρα μέλη τοῦ συγκροτήματος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε;
— Νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἂν εἴστε
κρατικὸ συγκρότημα ἢ Ὀμιλὸς ἰδιω-
τικῆς πρωτοβουλίας.

— Ἀ, παρτὸν. Θὰ σὰς πᾶω στὸν
ἀρμόδιο.

Ὁ ἀρμόδιος ἦρθε εὐγενέστατος.
Ἦταν ὁ κ. Μαρῖν Κονταντίν, νέος,
πρόθυμος καὶ ἀρίστα καταποτισμέ-
νος. Μᾶς ἔδωσε ὅλες τὶς πληροφορίες.
Ναί, ἔκαναν τουρνὲ στὸ ἐξωτερικὸ
καὶ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ γνωρίσουν
στὸν ξένο κόσμῳ τὴ Ρουμανία διὰ
μέσου τῆς «λαϊκῆς Τέχνης».

— Εἶναι ὁμορφὴ ἡ πατρίδα μας,
ἐξέρετε...

— Μὰ καὶ βέβαια. Κρατικὸς ὁμι-
λὸς εἴστε;

— Ὁχι. Ἐρασιτέχνες. Μονάχα ἡ
ὀρχήστρα εἶναι κρατικὴ.

— Καὶ πῶς τὰ θγάζετε πέρα; Οἱ
κοινωνικά, ἐννοῶ.

— Νὰ σὰς πᾶ. Οἱ ἐρασιτέχνες χο-
ρευτὲς μας, ὅσο λείπουν ἀπ' τὴν πα-
τρίδα, πληρώνονται στὴ δουλειά τους.
Στὰ μαγαζιά ἢ στὰ γραφεῖα πού
δουλεύουν. Ὁ μισθὸς τρέχει...

— Καὶ τὸ κράτος;
— Φυσικὰ μᾶς ἐνισχύει μὲ κάθε
τρόπο. Ἔτσι, ἂν ἀποτύχῃ ὁικονομι-
κῶς ἡ τουνὲ, καλύπτει τὰ κενά.

— Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα... ἀποτύχετε;
— Ὁχι, οὐκ. Εἴμαστε πολὺ εὐχα-
ριστήμενοι. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἐν-
θουσιώδεις. Οἱ πῖο ἐνθουσιώδεις ἂν-
θρωποι τῆς Εὐρώπης.

Ἀνεθήκαμε στὴν μικρὴ πορτοῦλα
πού ὀδηγοῦσε στὴν πλατεῖα.

— Ἰδού ἡ ἀπόδειξις, εἴπε.
Ἡ παράστασι ξανάχε ἀρχίσει, τὸ
μπαλέτο μὲ τὶς «ἐλάχικες» φορεσιές
πού δὲν παραλλάζουν καὶ πολὺ ἀπ'

τὶς δικές μας εἴχε δοθῇ σ' ἕνα ἐξο-
χο χορευτικὸ μοτίβο πάνω στὴ σκη-
νῇ, κί' οἱ Ἀθηναῖοι χειροκροτοῦσαν.

Δίπλα μας ἡ Σοφία Βέμπο, ἡ με-
γάλῃ παλαίμαχος τραγουδίστρια ἑ-
σφιγγὲ τὸ χερί τῆς Ρουμανίδας συ-
ναδέλφου τῆς.

— Εἰσαστε ἔξοχη. Ἀρτίστα.

— Μερσί, μερσί.

Καθὼς ἀποχωροῦσαμε ἀπ' τὸ θεα-
τρο, προσέξαμε τὰ πρόσωπα τῶν θεα-
τῶν. Ἦταν ζωγραφισμένη σ' αὐτὰ ἡ
ἱκανοποίησι πού δίνει ἡ εὐαεὶα αἰ-
σθητικῆς συγκίνησι.

Κί' αὐτὸ χάρις στὴν Ἀντζέλα Μον-
τολάνου, τὸν Λιονέλ Μπουσιτσιάνου καὶ
στὰ 15 ἄγῳρια καὶ κορίτσια, πού ἡ-
ξερὰν νὰ χορεύουν ὁμορφα.

Δ. ΑἴΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ χορεύτριες καὶ οἱ χορευτὲς τῶν Ρουμανικῶν μπαλέτων πού ἐμ-
φανίστηκαν πρὸ ἡμερῶν στὸ θέατρο «Πάρκ».

Ἡ κ. Ντόρα Στράτου, πλαισιωμένη ἀπὸ τοὺς ἀνεργάτες τῆς καὶ ἐκ-
προσώπους τοπικῶν χορευτικῶν συγκροτημάτων, μετὰ τὴν ἀπανομή
τῶν βραβείων.

ΕΡΗΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σ' ΕΝΑ μικρό δωμάτιο μιάς πανσιόν έμενε ο Χάρρυ "Ε-μελυν με τη φιλενάδα του, την Πρίσιλλα Χούξ. Περνούσαν ήσυχη κι' ώραία ζωή, ώσπου ο κόρος — ο φοβερός αυτός έγχρος του έρωτα — παρέσυρε το Χάρρυ σε μία άδικη απόφασι: Νά εγκαταλείψει την Πρίσιλλα και να συνδεθί με μία άλλη, μία θεατρίνα. Είχε συναντηθί μάλιστα αρκετές φορές μαζί της κι' είχε περάσει ώρες αξεχαστης ετυχίας στην αγκαλιά της.

Άφου πήρε, λοιπόν, όριστικά την απόφασί του, γύρισε σήμερα νωρίς στην πανσιόν, για να το αναγγείλη στην άτυχη φιλενάδα του. Μα εκείνη τον περίμενε, όπως πάντα, στο κεφαλόσκαλο, πράοχαρη και γελαστή.

— Μπράβο αγάπη μου! του είπε μόλις τον είδε. Σήμερα γύρισες πολύ νωρίς. Φαίνεται πως, αντί να με βαρεθής, απεναντίας, μ' επιθυμείς περισσότερο, μέρα με την ημέρα!

Κάτι μουμούρισε ο Χάρρυ άνάμεσα στα δόντια του, και μπήκε βιαστικός στην καμαρούλα. Κάθισαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο, αμίλητοι. Ο Χάρρυ δέ μπορούσε να κρύψει την άμνηχανία του. Η Πρίσιλλα τó πρόσεξε.

— Σάν άλλοιωτίκω, σέ βλέπω σήμερα, τού είπε. Τί σου συμβαίνει;... Πιστεύω πως κάτι θέλεις να μου πής και διατάξεις. Μα δεν υπάρχει λόγος. Μίλησε έλευθερά!

Ο Χάρρυ δέ δίστασε τότε ν' απαντήσει: — Ναι, σωστά μάντεψες, Πρίσιλλα... Γιατί να τó κρατάω μυστικό άκόμα;... Λοιπόν, θέλω να χωρίσουμε, σήμερα κιόλας!

Τά λόγια του τρύπησαν την καρδιά της, σάν πυρωμένα καρφιά. "Εγινε κατάχλημη. Δεν κα-

τώθωνε να προφέρη λέξι, ενώ ο Χάρρυ συνέχιζε:

— Σέ βεβαίω, δεν υπάρχει κανείς σοδαρός λόγος που σ' αφήνω. Μα, ξέρεις, είμαστε τóσον καιρό μαζί...

Εξακολούθησε να λέη κι' άλλα, πολλά, για να δικαιολογηθί.

Η Πρίσιλλα είχε βυθισθί σε σκέψεις. Η ξαφνική αυτή απόφασί του φίλου της της είχε στοιχίσει πολύ. Μα σκέφθηκε πως έπρεπε να σεβασθί την αξιοπρεπείά της. Άφου δέ μπορούσε πιά με κανένα τρόπο να κρατήση κοντά της τόν άνθρωπο που άγαπούσε, άς μñν πρόδινε τούλάχιστον την αδυναμία της!

Κι' έτσι απάντησε με παγερή άδιαφορία στο Χάρρυ, που άποφυνε ακόμα και να την κυττάξη:

— Φίλε μου, είσ' έλευθερος να φύγης, και τώρα μάλιστα!

Έκείνος άπόρησε... Ποτέ δεν περίμενε τέτοια στάσι της! "Ωστε δεν τόν άγαπούσε; Τόν κορόιδευε ως σήμερα;... Τό μυαλό του σκοτίσθηκε. Κόχλασε ή ψυχή του, θυμωσε.

Σηκώθηκε άπότομα, άρπαξε τó καπέλλο του κι' έφυγε, χωρίς καν ν' άποχαιρετήση τη φιλενάδα του.

Κατέβηκε τη σκάλα, βαρύς, θυμωμένος με την Πρίσιλλα, που είχε άποκαλυφθί πως δεν τόν άγάπησε ποτέ.

— Η άφιλότιμη! μουμούριζε. Η αίσχρη! Η τιποτένια!

Και, χωρίς να χάζη καιρό, τράβηξε για τó σπίτι της θεατρίνας. Λαχταρούσε λίγα χадία τó κορμί του, και θά τάδρισκε εκεί.

Πόση όμως ήταν ή έκπληξί του, όταν πληροφορήθηκε άπ' τó θυρωρό πως ή ώραία ήθοποιός είχε φύγει άπ' τó Λονδίνο!

Έξουθενωμένος, γύριζε τώρα

άσκοπα στους δρόμους, νοιώθοντας τόν έαυτό του μονάχο, ξένο, παντέρημο.

— Όστε έφυγε, χωρίς καν να με ειδοποιήση! ψιθύρισε κάποια στιγμή. Κι' αυτή, λοιπόν, με κορόιδευε;

Άποφάσισε να καθίση κάπου, γιατί δεν τόν βαστούσαν πιά τά πόδια του.

Μπήκε σ' ένα μπαρ κι' άρχισε να πίνη, ώσπου μέθυσε. Σηκώθηκε ύστερα, πληρώσε και βγήκε πάλι στο δρόμο.

Ο έλαφρός άέρας, που φυσούσε, τούκανε καλό, τόν βοήθησε να συνέλθη.

"Άπειρες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του... Γιατί τάχα να εγκαταλείψη την Πρίσιλλα; Κι' αν τού μίλησε εκείνη κακά, μήπως αυτός δεν την είχε προκαλέσει; Βέβαια! Και δεν ύπηρεχε άμφιβολία πως τόν άγαπούσε...

Έπρεπε να πάη να τη βρη, άμέσως, και να της ζητήσει συγγνώμη για ό,τι της είπε. Κι' αν ακόμα δεν τόν άγαπούσε αλήθινά, θά τόν λυπότανε και θά δεχότανε να ζήση πάλι μαζί του και να τόν λυτρώση άπ' τη μοναξιά και την εγκατάλειψή...

Μ' αυτές τίς σκέψεις, τράβηξε γρήγορα για την πανσιόν.

Έκανε αρκετή ώρα να φτάση, μ' όλο που έτρεχε σχεδόν στο δρόμο.

"Ανέβηκε γρήγορα τη σκάλα, με χτυποκάρδι. Λογίαζε, μόλις θ' αντίκρυζε την Πρίσιλλα, να πέση στην αγκαλιά της και να της ζητήσει συγγνώμη, με δάκρυα στα μάτια.

Έφτασε στο κεφαλόσκαλο. Μα άπόρησε, βλέποντας κόσμο συγκεντρωμένο μέσα στην καμαρούλα.

"Όρμησε, σάν τρελλός... κι' έμαθε, εκμυστησιασμένος, πως ή Πρίσιλλα δέ βρίσκεται πιά στη ζωή. Είχε αυτοκτονήσει!

Τουδωσαν μάλιστα να διαβάση τó παραραχτικό γράμμα που είχε αφήσει γι' αυτόν ή άμοιρη φιλενάδα του:

"Αγαπητέ μου Χάρρυ "Όταν θά διαβάζης τίς λίγες αυτές γραμμές, δέ θά βρίσκωμαι πιά στη ζωή. Ναι, θάχω εγκαταλείψει για πάντα αυτό τόν κόσμο, που άλλοτε ώστόσο τόν χαϊρόμουνε κοντά σου. Τώρα έσύ και πάλι μ' έκανες να τόν άποστραφώ, να τόν μισώω.

"Η άπογοήτευσί που μου προξένησες σήμερα, Χάρρυ, με σκότισε κυριολεκτικά, με συντρίψε. Γι' αυτό, δεν πρέπει ν' άπορήσης καθόλου, όταν μάθης πως αυτοκτόνησα.

"Ισως θ' άπορήσης μόνο, γιατί, ενώ σ' άγαπούσα τόσο, ώστε να φτάω τώρα στο σημείο να σκοτώω για σένα, δεν επιχείρησα καθόλου να σε κρατήσω, όταν έφευγες, ούτε προσπάθησα να σε μεταπεισω. Μα δέ μου τó έπείρατε ο έγωισμός μου. "Όταν μου είπες εκείνα τά σκληρά λόγια, είχα παγώσει, είχα εκμυδενισθί. Και θεωρώ πως ήταν προτιμότερο να φανώ σκληρή κι' αδιάφορη.

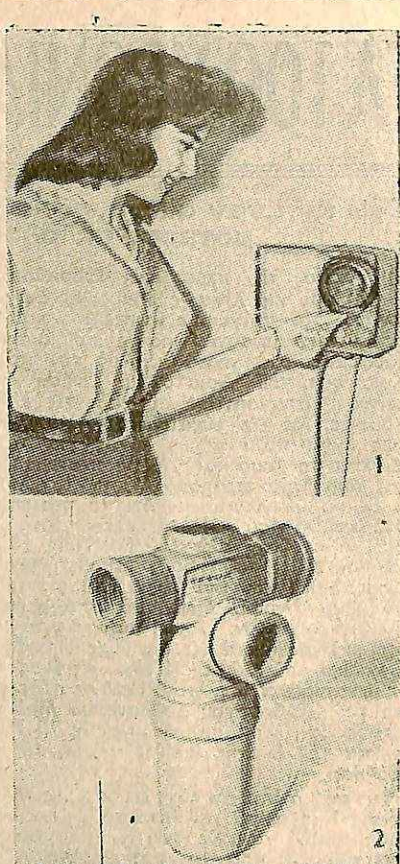
"Άλλωστε, είχες γκρεμίσει πιά τόν πυργό τών όνειρων μου. Γιατί, λοιπόν, να προσπαθώ ν' αναστηλώω τά ερείπιά του;... Γι' αυτό, Χάρρυ, θεωρώσα καλό ν' αυτοκτονήσω. Αυτό μου επέβαλε να κάνω ή μεγάλη αγάπη μου για σένα, ή αγάπη μου που δεν την είχες εκτιμήσει ποτέ.

"Πρίσιλλα".

"Όστε μ' άγαπούσε, λοιπόν; σκέφθηκε ο Χάρρυ. Μ' άγαπούσε τόσο πολύ!... Κι' έγω νόμιζα πως με κορόιδευε...".

Κι' ύστερα μουμούρισε: — Τώρα;... Τώρα που έμεινα πιά πραγματικά παντέρημος στον κόσμο; Τί θ' άπογίνω;... Τί θ' άπογίνω;...

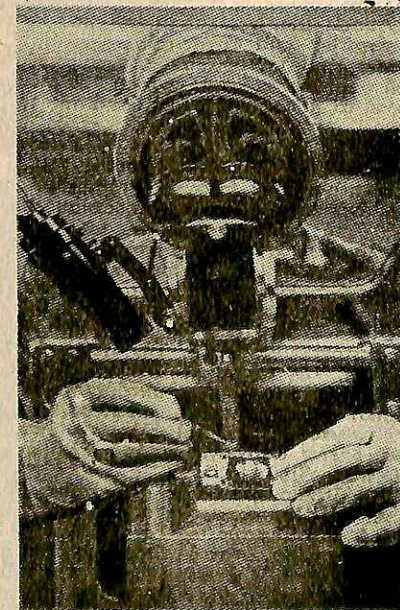
Σ. ΜΩΜ

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ ΚΗΠΩΝ

Τό ρολόι και ή βαλβίδα (κάτω) άποτελούν τά δυό βασικά μέρη νέου άμερικανικού αυτόματου συστήματος, που θά εξασφαλίση τó ποτίσμα ενός κήπου κατά τó διάστημα που οί οικοδόμοι θά λείπουν σέ ταξίδι. Τό ρολόι ρυθμίζεται κατά βούλησιν και σε μία ώρισιμένη ώρα κάθε μέρα ή και κάθε 48 ώρες άρχίζει τó ποτίσμα, τού όποιου ή διάρκεια ρυθμίζεται κι' αυτή με τó ίδιο ρολόι.

Όλόκληρο τó σύστημα μαζί με τούς σωλήνες, που τó συνοδεύουν στοιχίζει 80 δολάρια.

ΓΙΑ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ, ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ Δέν πρόκειται για κανένα τέρας, που θά δούμε σέ κάποιο νέο διαπλανητικό φίλο, αλλά για έναν επιστήμονα ασχολούμενο με τή συναρμολόγησι ενός γυροσκοπίου, όργανου μεγίστης ακρίβειας, που χρησιμοποιείται στα συστήματα καθοδήγησης των πυραύλων. Τό γυροσκόπιο αυτό είναι τόσο ευαίσθητο, που μπορεί να έπιτρέψη σ' ένα διαστημόπλοιο να προσγειωθί σ' ένα προκαθορισμένο σημείο της Σελήνης με ακρίβεια τόση, ώστε να ένταπίζεται τó σημείο αυτό μέσα σ' ένα κύκλο με διάμετρο 800 μέτρων.

Σ. ΜΩΜ

Η ΚΥΡΙΑ Κούλα, που συνήθως έβαιναι βολική και ύποχωρητική, όταν πεισματοση, γίνεται άλλος άνθρωπος. Δέν ύποχωρεί τότε, ο κόσμος να χαλάση. Κι' αυτή τη φορά, τó πείσμα της ήτανε άνευ προηγουμένου. Και με τó δικίο της.

Ο Πολύδωρος είχε άποφασίσει, αυτές τίς ημέρες, να κάνη ένα τραπέζι στους στενούς συγγενείς και φίλους, για να δείξη, ότι είναι κι' αυτός κοινωνικός τύπος, όπως τσιφουτσης και έξηνταδεόληνης, όπως τόν παρουσίαζαν. Την πρότασι τήν υιοθέτησε ευχαρίστως κι' ή κυρία Κούλα:

— Ναι, Πολύδωρέ μου! Καλά τó σκέφθηκες. Όχι για τίποτ' άλλο, αλλά να μñ με περνάνε για άκοινώνητους!

— Αυτό λέω κι' εγώ! συνέχισε ο Πολύδωρος.

Και στράβηκαν άμέσως να έτοιμάσουν, τόν κατάλογο των προσκε-

— Ξεχνάς πως σε λένε σφιχτοκέρη και τσιγγουναρο; τού φώναζε ή κυρία Κούλα.

— Καλά ντέ! Θά τά έτοιμάσω... Μπρί!

Και τράβηξε για την κουζίνα, μοντρωμένη, ενώ ο Πολύδωρος ψιθύριζε με ύφος θριαμβευτού: "Αι! Τί νόμιζες; Πως θά περνούσε τó δικό σου, μαντάμ; Εγώ είμαι τó άφεντικό εδώ μέσα!...".

Και ξεπλόθηκε σέ μία πολυθρόνα, για να διαβάση την έφημερίδα του, ενώ ή κυρία Κούλα είχε ριχτή στη δουλειά.

Πήρε τά ψάρια, τά καθάρισε, τ' άκούμπησε στο νεροχύτη και έφυγε να πάη στην κυρία Περίπε, τσιφουτση, για να ζητήσει δάνην λίγες ντομάτες, γιατί οί δικές της ήτανε λίγες, φροντίζοντας να άφί

— "Εμ' που θά γίνη, βρέ γυναικα; Στο πεζοδόριο;... Άσε τίς κρυάδες, Πολύδωρε! Τό τραπέζι θά τó παραθέσουμε σ' ένα κέντρο...

— Δεν είμαστε καλά! μούγγρισε ο Πολύδωρος. Άκούς εκεί σέ κέντρο! Ξέρεις είκοσι άτομα, για να τραπεζώθουν σέ κέντρο, τί θέλουν, μαντάμ; Δέ φτάνουν χίλιες πεντακόσιες δραχμές!...

— "Ε, και; φώναζε ξαναμμένη ή κυρία Κούλα. Προκειμένου να φανούμε αξιοπρεπείς, άς χαλάσουμε και χίλιες πεντακόσιες και δυό χιλιάδες... Ξεχνάς πως σε λένε σφιχτοκέρη και τσιγγουναρο;

— Δεν πάει να με λένε! φώναζε ανένδοτος ο Πολύδωρος. Τό τραπέζι θά γίνη στο σπίτι! Πάει, τελείωσε!...

— Κι' εγώ σου λέω πως θά γίνη σέ κέντρο! απάντησε πεισματωμένη ή κυρία Κούλα.

— Αυτό θά τó δούμε!

— Βεβαίως θά τó δούμε!...

Και ή συζήτηση έμεινε, επί τού παρόντος εκεί, για να επανέλθη δριμύτερη την άλλη μέρα, χωρίς έννοείται, να ύποχωρή ούτε ο ένας ούτε ή άλλη.

— Θά γίνη αυτό που λέω εγώ! φώναζε σέ μία στιγμή ο Πολύδωρος εκνευρισμένος στο έπακρον. Τό τραπέζι θά γίνη στο σπίτι κι' όχι σέ κέντρο!

Και, για να δείξη ότι είναι άποφασισμένος να έπιβάλλη την άποψή του, τράβηξε κατ' εύθετον στο

τηλέφωνο και άρχισε να κάνη τίς προσκλήσεις.

— Έσύ είσαι, κουμπάρε Πάω. Λοιπόν, την Κυριακή τó μεσημέρι σάς περιμένουμε στο σπίτι για τραπεζί. Συμφωνοι;

Κι' άφου έκανε καμμιά δεκαριά τέτοια τηλεφωνήματα, προσέδεσε κυττάζοντας την κυρία Κούλα:

— Λοιπόν, κυρία μου, καθώς βλέπεις, τó τραπέζι θά γίνη στο σπίτι...

— Αυτό τó λες έσύ! απάντησε εκείνη με αινιγματικό χαμόγελο. Για να δούμε όμως...

Γιατί ή κυρία Κούλα είχε πεισματοσεί και δέ θ' άφηνε με κανένα λόγο να περσση τού Πολύδωρου, που για λόγους οικονομίας ήθελε τó τραπέζι στο σπίτι, για να βγη ή ψυχή της, έτοιμάζοντας φαγητά για είκοσι άτομα. Άμ! δέ...

Στό μεταξύ, ο Πολύδωρος έβγαζε τó Σάββατο τó βράδυ φορτωμένος με κρέατα, ψάρια, κυριά, μεζέδες, φρούτα, ποτά για τó τραπέζι της Κυριακής. Και την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, έβγαζε την κυρία Κούλα και της έπεε έπειτα:

— Άντε! Άνασκουμπάσου να έτοιμάσης τά φαγητά και τούς μεζέδες για τούς καλεσμένους! Κα γρήγορα μάλιστα!

Σκύλιασε ή κυρία Κούλα. Και πάντα που ήτανε να τού πη: "Α! τά έτοιμάσης μόνος σου, κύριε!", μιά ιδέα της κατέβηκε στο μυαλό της ίδια στιγμή. Και, άλλάζοντας ύφος, έπρεπε στον Πολύδωρο:

— Καλά ντέ! Θά τά έτοιμάσω... Μπρί!

Και τράβηξε για την κουζίνα, μοντρωμένη, ενώ ο Πολύδωρος ψιθύριζε με ύφος θριαμβευτού: "Αι! Τί νόμιζες; Πως θά περνούσε τó δικό σου, μαντάμ; Εγώ είμαι τó άφεντικό εδώ μέσα!...".

Και ξεπλόθηκε σέ μία πολυθρόνα, για να διαβάση την έφημερίδα του, ενώ ή κυρία Κούλα είχε ριχτή στη δουλειά.

Πήρε τά ψάρια, τά καθάρισε, τ' άκούμπησε στο νεροχύτη και έφυγε να πάη στην κυρία Περίπε, τσιφουτση, για να ζητήσει δάνην λίγες ντομάτες, γιατί οί δικές της ήτανε λίγες, φροντίζοντας να άφί

ση τó παράθυρο της κουζίνας άνοιχτό "Επιάσε και την κουβένι με τη γειτόνισσα, για να δώσ-καιρο στίς γάτες να κάνουν τη δουλειά τους. Κι' όταν γύρισε, έβαλε τίς φωνές:

— Πώ! Πώ! Δυστυχία μου!

— Τί συμβαίνει; πετάχτηκε άνήσυχος ο Πολύδωρος.

— Δέ βλέπεις, χριστιανέ μου; Φάγανε οί γάτες τά ψάρια!...

— Φάγανε τά ψάρια; φώναζε άπελπισμένος ο Πολύδωρος. Και τώρα;

— Καλά, ντέ, μñ κάνης έτσι!...

Δέ χάλασε ο κόσμος! Έχουμε τόσα άλλα πράγματα...

Και, γρήγορα-γρήγορα, έτοιμάσε τó κρέας με τίς πατάτες και τó έβγαζε στο φούρνο της ηλεκτρικής κουζίνας. Συγχρόνως, στο ένα μαντάμ έβαλε τó τηγάνι για τούς μεζέδες και στο άλλο τó τσουκάλι να βράση τά μακαρόνια, ενώ ο Πολύδωρος, παρηγορημένος με τη σκέψη, ότι ύπήρχαν αρκετά φαγητά για να περιποιηθί τούς καλεσμένους, συνέχισε τó διάβασμα της έφημερίδας του. Κι' όταν πλησίαζε ή ώρα, ντύθηκε να υποδεσθί τούς ξένους, που άρχισαν ήδη να καταφθάνουν ένας-ένας. Κι' όταν μαζεύτηκαν οί περισσότεροι, έτρεξε στην κουζίνα, για να δη τί γίνεταί...

— "Ετοιμα τó φαγητό; ρώτησε. Οί περισσότεροι ήρθανε...

— "Ετοιμα είναι! απάντησε ή κυρία Κούλα. μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Για δοκίμασε τούς μεζέδες, και δούμε...

— Πήρε ένα κομματάκι σπλήνα ο Πολύδωρος και μόλις τó έβαλε στο στόμα του, άναπήδησε:

— Τί μυρίζει έτσι; ούρλιασε, μορφαίνοντας άδιαστικά. Μή τί τηγανίσες τούς μεζέδες, που να πάρη ο διάβολος;

Δοκίμασε και ή κυρία Κούλα κι' άμέσως ξεφάνισε, με προσποιητή άπελπισία:

— "Ω! Φαίνεται πως κατά λάθος έβριξα στο τηγάνι... μουρουνόλαδο!

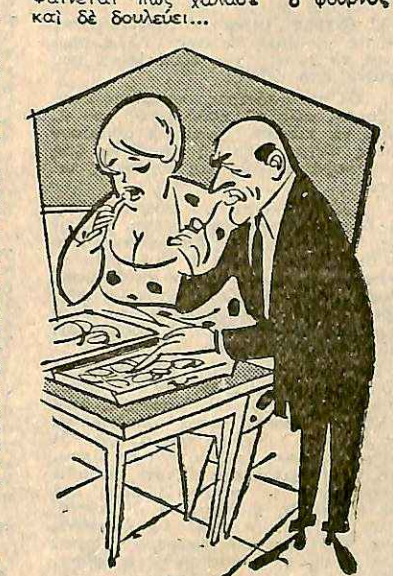
— Φτου! ούρλιασε, έτοιμος να κρεπάρη ο Πολύδωρος. Τί θά κάνουμε τώρα;

— Πως κάνεις έτσι; τόν παρη-

γόρησε ή κυρία Κούλα. Έχουμε τó κρέας!

Και έσπυσε ν' άνοίξη τó φούρνο. Άλλά, βλέποντας τó κρέας και τίς πατάτες ώμά, όπως τά είχε βάλει πρό δυό ώρων, έβλεπε καινούργιες φωνές:

— Καλέ, τί άτυχία σήμερα; Φαίνεται πως χάλασε ο φούρνος και δέ δουλεύει!...

— Τί μυρίζει έτσι; ούρλιασε, μορφαίνοντας άδιαστικά. Μή τί τηγανίσες τούς μεζέδες, που να πάρη ο διάβολος;

Δοκίμασε και ή κυρία Κούλα κι' άμέσως ξεφάνισε, με προσποιητή άπελπισία:

— "Ω! Φαίνεται πως κατά λάθος έβριξα στο τηγάνι... μουρουνόλαδο!

— Φτου! ούρλιασε, έτοιμος να κρεπάρη ο Πολύδωρος. Τί θά κάνουμε τώρα;

— Πως κάνεις έτσι; τόν παρη-

γόρησε ή κυρία Κούλα. Έχουμε τó κρέας!

Και έσπυσε ν' άνοίξη τó φούρνο. Άλλά, βλέποντας τó κρέας και τίς πατάτες ώμά, όπως τά είχε βάλει πρό δυό ώρων, έβλεπε καινούργιες φωνές:

— Καλέ, πώς πνίγισαν σέ μία κουταλιά νερό; φώναζε τότε, με ύφος θριαμβευτικό, ή κυρία Κούλα. Άπλοστατα, θά τούς πόμε να τούς τσιπούμε σ' ένα κέντρο...

Και, πριν προλάβη ν' άποκριθί ο Πολύδωρος, ή κυρία Κούλα έσπευσε στο σαλόνι για να δηλώση στους καλεσμένους:

— Ξέρετε, σκεφθήκαμε με τόν Πολύδωρο, ότι στο σπίτι δέ θά μπορούσαμε να σάς περιποιηθούμε όπως πρέπει. Και γι' αυτό κανονίσαμε τó τραπέζι να τó κάνουμε σ' ένα κέντρο. Έτσι, Πολύδωρέ μου,

— Ναι... Μά... φυσικά! ψέλλισε μουσκεμένος στόν ιδρώτα ο Πολύδωρος.

— Είδοποιήσε τότε, χρυσούλη μου, να έρθουν πέντε ταξί να μñ πάρουν!

Κι' ενώ ο Πολύδωρος τηλεφωνούσε — τί να κάνη ο φοκαράς; — για να έλθουν τά ταξί και χτυπήσανε... νοεράς, που θά έβδεε το κόσμου τά λεφτά για να τραπεζώση τóσους καλεσμένους, ή κυρία Κούλα ψιθύριζε με ύφος θριαμβευτικό:

— Άμ! τί νόμιζες, κύριε Πολύδωρε, πως θά περνούσε τó δικό σου; Αυτό δά έλπει!... Πλήρως τώρα και τά ταξί για να βάλης μυαλό, κοκορύμαλε!...

Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

13

τρώναν γυαλιά, και με κάπως μεγάλη φαλακρίτσα, προχώρησε με βήμα βαρύ, σίγουρο, και κάθισε σ' ένα τραπέζακι.

— Όλα τα μάτια στραφθηκαν προς το μέρος του. Κι' άξανα ή κυρία Νικίου τον αναγνώρισε. (Γνώριζε πάντα όλο τον κόσμο αυτή).

— Κύριε Βερικιώτη!

Γύρισε ο άντρας, την είδε και σηκώθηκε. Πήγε, της φίλησε το χέρι με μια άψογη κοσμική υπόκλησι, παρ' όλη την κοιλιά που τον εμπόδιζε στις κινήσεις.

— Κυρία Νικίου!

— Καλέ τί ευχάριστη έκπληξι ήταν αυτή! φώναξε ή "κουτσμπολάς". Πώς ήταν αυτό το ξανόχρως;

— Έ, κάποτε πρέπει να δέξου' ραστούμε κι' έμεις! άποκρίθηκε ο νεοφερμένος. Μηχανές δεν είμαστε.

— Η κυρία Νικίου τον σύστησε στις συντροφίες της. (Κι' όλη ή βεράντα ήταν συντροφιά της):

— Ο κύριος Βερικιώτης... διευθυντής της εταιρίας «Αύριο».

— Όλοι είχαν άκουσει τ' όνομα αυτής της εταιρίας, κι' αν δεν ήξεραν άκόμη πώς πρόκειται για ένα σοβαρό οικονομικό οργανισμό. Γι' αυτό όλα τα μάτια στραφθηκαν με σεβασμό προς το μέρος του.

Ο κύριος διευθυντής χαϊρέθηκε δεξιά κι' άριστερα με απόλυτη άνεση και τα ζωηρά του μαύρα μάτια, πίσω από τα μυωπικά γυαλιά, σταματούσαν μια στιγμή στα διάφορα γυναικεία πρόσωπα που τον περιγύριζαν. Ήταν φανερό όμως πως όλα τον άπογοήτευαν, έπειδή, οι περισσότερες από τις κυρίες που κάθονταν στη βεράντα είχαν περάσει όπωσδήποτε πρ' όποιον τουλάχιστον τους πενήντα... Μαύους.

— Άξανα όμως, κάποια στιγμή, τα μάτια του σταμάτησαν στην 'Ιρα. Πίσω από τα χοντρά τετράγωνα γυαλιά, μια σπία πέρασε. Ένα χαμόγελο φάνηκε τη βαρεία του φυσιογνωμία και χαίρεται με υπερβολική ενθουσία την όμορφη κυρία που του εύχεται να.

— Η συντροφιά έπειτα ένώθηκε. Η 'Ιρα όμως στεκόταν στα καρφιά. Άγωνισσε γ' άρχιση πάλι το χαρτοπαίγνιο. Ήταν τόσο το πάθος της, που τίποτε άλλο δεν την ενδιέφερε. Έτσι σε λίγο, αν και ο κύριος Βερικιώτης δεν έπαυε να της μιλά και να την γλυκοκυντάει, αυτή του γύρισε την πλάτη, και παίρνοντας το ναύαρχο, τη γυναίκα του και το Διονύση, κάθισε σ' ένα άπομερο τραπέζακι.

— Η άπογοήτευσή ζωγραφίστηκε στη φυσιογνωμία του κυρίου διευθυντού.

Με μιάς έχασε την εύθυμία του, κι' άρχισε να καπνίζει το ένα τσιγάρο άπάνω στο άλλο, κυττάζοντας βαρυστημένα τη θάλασσα.

— Κυρία Νικίου, ρώτησε κάποια μητέρα μιάς μεγαλοκοπέλλας, παντρεμένος είναι ο κύριος Βερικιώτης;

— Όχι, άποκρίθηκε ή κουτσμπολά και τα ματάκια της σπίθισαν πίσω από τις χίλιες ρυτίδες. Δηλαδή... είναι χήρος. Είχε παντρευτεί στα νεύατα του, χήρεψε κι' από τότε δεν ξαναπαντρεύτηκε.

— Έχει παιδιά;

— Όχι, εν' έρμος στον κόσμο... Καί πλούσιος...

— Η μητέρα της μεγαλοκοπέλλας ξεροκατάπτε, και βάλθηκε να του πιάσει κουδέντα. Ο Βερικιώτης όμως της άπαντούσε κρύα, άνδραχτα, και στο τέλος κάθισε πίσω στην πολυθρόνα του, με το αλάνιο τσιγάρο στο στόμα.

— Εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνισή της στη βεράντα ή νεανική συντροφιά.

ΕΝΑ ΑΠΙΘΑΝΟ ΦΛΕΡΤ

Καμιά δεκαριά κοριτσόπουλα και νεαροί. Άνάμεσα τους και δυο-τρεις μεγαλοκοπέλλες, που δεν ήξεραν καλά-καλά πού άνηκαν. Με τα τριάντα τους ή τριανταπέντε χρονάκια ήταν πολύ μεγάλες για τη νεανική συντροφιά και πολύ νέες για τη γεροντική. Ήταν πάντα κάπως έκτος τόπου και χρόνου, και πίσω από το πλαστό τους χαμόγελο κρυβόταν μια γκριμάτσα γεμάτη άπογοήτευσή.

Ο Βερικιώτης, μόλις είδε το νεανικό όμιλο, ζωντανέψε. Με τη ματιά του επηρεασμένου γυναικοκατακτητή, έζητ' άσε ένα - ένα τα μπουμπουκένια προσώπια και με το πρώτο κατάλαβε τα είδύλλια. Δεν ήταν δύσκολο π. χ., να μαντέψει, πως ή πεντάμορφη ξανθειά κοπέλλα με τα νεραϊδένια πράσινα μάτια ήταν έρωτευμένη με το μελαχροινό όραλο νεαρό της. Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει και δυο-τρία άλλα νεανικά είδύλλια, καθώς και πως οι μεγάλες κοπέλλες τούρηναν κιάλας ματιές έρευνήτικές, και πως οι μαμάδες κάτι τους ψιθύριζαν μυστικά.

— Έτσι, σε λίγο, το πεπειραμένο του μάτι τ' είχε ξεδιαλύνει όλα. Είχε ξεχωρίσει, κι' είχε καταλάβει πως ή μελαχροινή κοπελίτσα με την τσιγγάνικη όμορφιά, και τα όλομαυρα φλογερά μάτια, που ήταν σαν να καλούσαν, σαν να περίμεναν τον έρωτα, τη ζωή, ήταν μόνη.

Με το ζωηρό της ύφος είχε ζυγώσει ή Θάλεια το τραπέζακι όπου έπαιζε ή μητέρα της και διηγόταν.

γόταν κάτι. Ο Διονύσης της έρωχενε ματιές κλεφτές, κι' όταν συναντιόνταν τα μάτια τους έπαιρνε το ύφος του το τυπικό, το κρύο, πού τη νευρίαζε.

— Ποιά είναι αυτή ή κοπέλλα; ρώτησε ψιθυριστά ο κύριος διευθυντής την κυρία Νικίου.

— Τον φοβέρισε αυτή με το δάκτυλο.

— Άχ. Δόν Ζουάν, Δόν Ζουάν! Άμέως έπεσε στο μάτι σου ή πιό όμορφη.

— Η έξοχη για να είναι πλήρης, χρειάζεται και κάποια ψυχική ευχαρίστηση.

— Η κοπέλλα ονομάζεται Θάλεια Δελίνιου κι' είναι είκοσιενός έτους!

— Είκοσιενός έτους; άναστ' ένα ο Γεράσιμος Βερικιώτης.

Και για μια στιγμή φάνηκε να βυθίζεται σε βαρεία μελαγχολία. Πώς τα κατάφερε όμως έπειτα; Κάποια στιγμή, τα ματάκια της κυρίας Νικίου σπίθισαν καθώς τον είδαν σε μια γωνία της βεράντας να συνδιαλέγεται με τη νεαρή δεσποινίδα. Είχε πάρει το πιό άδού το ύφος:

— Φοιτήτρια;

— Η Θάλεια κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Καλλιτέχνης;

— Αυτή την έντύπωσή σας έδωσα; τον ρώτησε άθελά της προκλητικά, έπειδή της είχε γίνει πια συνήθεια να μιλά προκλητικά με όλους τους άντρες, άδιαφορώντας αν ήταν νέοι ή γέροι, παντρεμένοι ή άνυπαντοι.

— Όχι, κι' αυτό δχι... της άποκρίθηκε ήπιοτικά. Κι' όμως μου δίνετε κάποια έντύπωσι... νομίζω πως κάπου έχω ιδ' αυτό το τσιγγάνικο προσώπια σας, αυτά τα φλογερά σας μάτια.

— Σε καμιά εικόνα; κορόϊδεψε ή νεαρά.

— Αυτό είναι! φώναξε ένθουσιασμένος ο άντρας. Ναι, μια εικόνα... τίνος ζωγράφου όμως, σ' άηθε... δε θυμάμαι. Από τα πολλά μουσεία πούχω ιδ' ή, τάχα και νει θάλασσα. 'Ισως κάποια εικόνα του Μουρίλλο...

— 'Ισως, δεν παίρνω όρκο. Πάντως σ' άς φαντάζομαι ντυμένη Σπανιόλα...

— Ποιά μουσεία έχετε δ' ή; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ή κοπέλλα.

— Ποιά δεν έχω ιδ' άλλων να με ρωτήσει. Και το Λούβρο και την 'Εθνική Πινακοθήκη του Λονδίνου, όλα σχεδόν τα μουσεία της 'Ιταλίας και της 'Ισπανίας, και όλα τα μουσεία της Γερμανίας...

— Τον κύτταξε με πιό πολύ ενδιαφέρον.

— Τόσο πολύ ταξιδεύετε;

— Κάθε χρόνο κάνω ένα ταξίδι στο έξωτερικό, της άποκρίθηκε

σοβαρά. Κάθε χρόνο κάνω ένα μακρινό ταξίδι, τουλάχιστον ένα μήνα.

— Φέτος, δεν πήγατε;

— Πώς δεν πήγα; Την άνοιξη. Άποφεύγω τα καλοκαιρινά ταξίδια με την πολυκοσμία και με τη ζέση. Το καλοκαίρι προτιμώ για λίγες ημέρες μια ήσυχη ελληνική άκρογιαλιά.

— Θα μείνετε πολύν καιρό; τον ρώτησε.

— Σήκωσε τους ώμους του.

— Έξαρτάται πόσων ημερών άδεια θάχω.

— Πρέπει να ζητήσετε άδεια; τον ρώτησε με άπορία.

— Φυσικά, δεσποινίς μου. Κάθε άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να ζητήσει από κάποιον άδεια.

— Μη τ' ό λένε αυτό. Έμεις δε ζητούμε από κανένα άδεια. Όποι' μας καπνίζει ή μαμά, ή άδελφή μου κι' εγώ, μπορούμε να τα ξιδέψουμε.

— Αυτό σημαίνει, πρόσφερε σοβαρά ο άντρας, δυο πράγματα: Πρώτον, ότι δεν εργάζεστε ούτε σπουδάζετε, ότι δεν έχετε γενικά υποχρεώσεις.

— Φυσικά, δεν έχω υποχρεώσεις...

— Κι' ότ' υπάρχει οικονομική άνεση.

— Κι' αυτό ύπονοείται, του άποκρίθηκε άδίαφορα.

— Όρα! Αυτό είναι πολύ ευχάριστο...

— Και σεις, από ποιόν ζητάτε άδεια για να ταξιδέψετε;

— Από τον έαυτό μου.

— Τον κύτταξε παραξενωμένη.

— Δεν άστειεύομαι, της έπτε. Είναι ο πιό άστυργός διευθυντής ο κύριος αυτός. Κάθε φορά που πάω να του ζητήσω λίγων ημερών άδεια μου, άρχίζει τη γκρινιά: «Πάλι; Κι' ή δουλειά; Είσαι διευθυντής, ξέρεις τί σημαίνει αυτό; Εύθνη!» Όλη ή εταιρία κρέμεται από σένα. Όταν λείπεις, όλα χαλάνουν. Βάλε λοιπόν λίγο νερό στο κρασί του ταξιδιωτικού σου ένθουςιασμού, και κάθισε σ' άγά σου». Δεν ξέρετε πόσο με βασανίζει αυτός ο κύριος έαυτός μου όσπου να τον καταφέρω να μου δώση λίγων ημερών έλευθερία.

— Η Θάλεια ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Τάλεγε νόστιμα ο Γεράσιμος. Δε γελούσε αυτός καθόλου, έλεγε όμως πράγματα σοβαρά μαζί και άστεία.

— Το γέλιο του κοριτσιού τον ευχαρίστησε.

— Λοιπόν, τί λέτε; Πόσες ή μέρες μπορεί να μου δώση άδεια αυτή τη φορά ο άστυργός διευθυντής μου;

— Τουρρίσε μια μαργιόλικη ματιά

ή Θάλεια, και για να τον κολακεύση, του άποκρίθηκε:

— Θα πρότεινα να του ζητήσετε είκοσι ημερών άδεια.

— Δηλαδή έως τα μέσα Σεπτεμβρίου;

— Ναι... όσον καιρό θάμιασε κι' έμεις εδώ.

— Σπίθισαν τα ματάκια του, άστραψε όλοκληρος από χαρά.

— Για να δούμε, έπτε μ' ένα χαμόγελο. Θα τού το προτείνω. Και θα είμαι πολύ εύτυχης αν μου δώση αυτή την άδεια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΧΟΡΕΥΕΙ

— Δε βάζετε καί λίγη μουσική χορού; Ή βεράντα αυτή δεν είναι μόνο για χαρτιά, φαντάζομαι. Δε μπορεί να μη κανένα γοαμμόφωνο...

Μετά λίγα λεπτά της ώρας, ή χορευτική μουσική πλημμύριζε τη σιγαλιά της νύχτας.

Ήταν κάτι το άσυνήθιστο γι' αυτό το ξενοδοχείο. Στη βεράντα έμεναν συνήθως τα βράδια μόνο οι χαρτοπαίκτηκες συντροφίες. Οι νέοι σκορπούσαν στην παραλία ή πήγαιναν και χόρευαν σε πιό άπομακρυσμένα κέντρα.

Πάντως, όταν άκουσαν τη μουσική του χορού, τα νεαρά ζευγαράκια ξεπετάχτηκαν. Πρώτος ο Πέτρος Νίκας με τη Ναυσικά.

— Την έζετε αυτή την πεντάμορφη κοπέλλα; ρώτησε ο Γεράσιμος τη Θάλεια.

— Άδελφή μου είναι...

— Την κύτταξε με θαυμασμό μια στιγμή ο κύριος διευθυντής. Την άλλη γύρισε στη Θάλεια, την κύτταξε κι' αυτή την κορυφή ως τα νύχια.

— Θα ήθελα να γνωρίσω τη μαμά σας, πρόσφερε αινιγματικά. Παραξενεύτηκε ή κοπέλλα.

— Γιατί;

— Για να τη συχαρώ. Έξτε έλεσε με τρόπο θαυμαστό τον προσορισμό μιάς μητέρας: «Έφερε στο κόσμο δυο δειγμάτα γυναικείου κάλους...

— Η κυρία Νικίου πήγε στο τραπέζακι όπου κατόπιαιζε ή 'Ιρα, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

— Δεν κύτταξε καί λίγο από κεί; της ψιθύρισε. Ή μεγάλη σου ή κόρη έκανε μια κατάκτηση.

— Σήκωσε ή μάνα ζωηρά το κεφάλι της, και την άλλη στιγμή ή άπογοήτευσή ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Τον κύριο Βερικιώτη;

— Άκριβώς...

— Αν ήταν είκοσιπέντε χρόνια πιό νέος.

— Έ, τότε... Πάντως, είναι κατάκτηση και σπουδαία κατάκτηση μάλιστα.

Κι' ήταν πραγματικά μια άνομοισθήτη κατάκτηση. Έπειδή ο μεσοκόπος χήρος δε χόρεψε όλη τη βραδιά με άλλη, ούτε κι' άφησε τη Θάλεια να χορέψει με άλλο νεαρό. Τόσο που στο τέλος ή νεανική συντροφιά την πείραζε:

— Θάλεια. Άνριο ίσως να μ' άναγγείλεις τους άραβάνες σου. Καμάρωνε ή κοπέλλα, αλλά συγχρόνως γελούσε.

— Καλύτερα να πάω να πινώ. Αυτό δα μου έλεπε.

— Γιατί; Δε θάθελες να γίνης κυρία διευθυντού.

— Θα προτιμούσα να με υιοθετήσουν... Δε θα μου κοροφαίνονταν διόλου να μου δώση τον τίτλο της κόρης του.

— Η της έγγονής του! πέταξε κάποια κοπέλλα ηλιόφθονα.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΩΓΗ

— Η άμερικανική εταιρία «Ποσειδών Φιλμ» σε συμπαραγωγή με τον 'Αθαν. Σπλιώτη, ο οποίος θα είναι και ο διευθυντής φωτογραφίας, άρχισε το γύρισμα της πρώτης, από μια σειρά ταινιών, που θα γυριστούν εξ' ολοκλήρου στην 'Ελλάδα, με 'Ελληνες ήθοποιούς και τεχνικούς. Το πρώτο αυτό έργο που σκηνοθετεί ο 'Ελληνοαμερικανός Πητερ Σπλιώτης, έχει προσωρινό τίτλο «Το άνοιχτό μενταγιόν» και για άστικούς πρωταγωνιστές ή Χριστίνα Σούδα, τον Άνδρεά Μπάρκολη, το Γιώργο Καμπανέλη, την 'Εφη Οικονόμου, το Χρήστο και τη Νίτσα Τσαγανέα. Στη φωτογραφία μας μια σκηνή από το φιλμ, στην οποία διακρίνονται οι Α. Μπάρκολης και Γ. Καμπανέλης.

Γεράσιμος. Για μια στιγμή δίστασε ή κοπέλλα. Ή κοιλιά του, που έξείχε αντίασητικά την τρούαζε. Δεν της άφησε καιρό όμως να με συχαρή. Ήταν πάλι την άπάντησή της, την είχε κιάλας άγκαλιάσει, είχε άρχισε μαζί της το χορό.

Σε λίγο ή Θάλεια χόρευε μ' όλη της την καρδιά. Και άπορούσε πως μπορούσε να κινήται τόσο σβέλτα, τόσο νεανικά, αυτός ο συμπαγής άντρας, με τους τετράγωνους ώμους, με το τετράγωνο πρόσωπο και τα τετράγωνα χαρακτηριστικά.

— Η κυρία Νικίου πήγε στο τραπέζακι όπου κατόπιαιζε ή 'Ιρα, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

— Δεν κύτταξε καί λίγο από κεί; της ψιθύρισε. Ή μεγάλη σου ή κόρη έκανε μια κατάκτηση.

— Σήκωσε ή μάνα ζωηρά το κεφάλι της, και την άλλη στιγμή ή άπογοήτευσή ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Τον κύριο Βερικιώτη;

— Άκριβώς...

— Αν ήταν είκοσιπέντε χρόνια πιό νέος.

— Έ, τότε... Πάντως, είναι κατάκτηση και σπουδαία κατάκτηση μάλιστα.

Κι' ήταν πραγματικά μια άνομοισθήτη κατάκτηση. Έπειδή ο μεσοκόπος χήρος δε χόρεψε όλη τη βραδιά με άλλη, ούτε κι' άφησε τη Θάλεια να χορέψει με άλλο νεαρό. Τόσο που στο τέλος ή νεανική συντροφιά την πείραζε:

— Θάλεια. Άνριο ίσως να μ' άναγγείλεις τους άραβάνες σου. Καμάρωνε ή κοπέλλα, αλλά συγχρόνως γελούσε.

— Καλύτερα να πάω να πινώ. Αυτό δα μου έλεπε.

— Γιατί; Δε θάθελες να γίνης κυρία διευθυντού.

— Θα προτιμούσα να με υιοθετήσουν... Δε θα μου κοροφαίνονταν διόλου να μου δώση τον τίτλο της κόρης του.

— Η της έγγονής του! πέταξε κάποια κοπέλλα ηλιόφθονα.

— Ένας δυνατός πονοκέφαλος την άλλη μέρα άνάγκασε την Ναυσικά να μείνη στο κρεβάτι. Είχε κρώσει λιγάκι με το χορό στη

να της στοίγην για ν' άρχιση έρωτοτροπίας μ' ένα πενήνταρο. Σάμπως δεν έχει όλα τα νεύατα μπροστά της, σάμπως δεν είναι όμορφη;... Σίγουρα θα βρεθεί και γι' αυτήν ο καλός άντρας που να της ταιριάζει...

Αυτά συλλογιόταν, όταν αντίκρουσε σε μια άκορη της παραλίας, το κατακόκκινο μαγιό της άδελφής της. Το άναγνώρισε από ένα σκερταζικό άστρο που γαλάζιο φλόγγο πού στοίλιζε την άκρη του. Το πρόσωπο της άδελφής της όμως δεν τόβλεπε, ούτε το μισό της το κομμάτι, γιατί ήταν κρυμμένο πίσω από την πελώρια όμπρέλλα.

— Όταν ζύγισε όμως λιγάκι, κατάλαβε πως ή Θάλεια δεν ήταν μόνη. Δίπλα της ήταν κάποιος άντρας, που την άγκάλιαζε σφιχτά, πού τη φιλούσε, έπειδή έβλεπε τη Θάλεια να σπασταράει στην άγκαλιά του, και γενικά δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει πως, προστατευμένοι από τη μεγάλη όμπρέλλα, οι δυο νέοι έρωτοτροπούσαν ξεδιάντροπα.

— Γιατί το κάνει αυτό ή Θάλεια; συλλογιόστηκε μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά ή Ναυσικά. Ποιον ήθελε πάλι έτσι ξαφνικά; Γιατί δε συλλογίζεται πως μπορεί να χάση την καλή της φίλη;

— Ήξερε όμως πως ή άδερφούλα της δεν λογαρίαζε και πολύ τη φίλην της. Ήθελε προπάντων να φαίνεται μοντέρνα, συγχρόνως. Αυτός ήταν πάντα ο καύσιος της.

— Ποιος άνθρωπος να είναι;... Δεν έβλεπε το επάνω μέρος του σώματος του νεαρού. Μόνο δυο μακρύα, μελαχροινά πόδια...

— Στάθηκε εκεί, μια στιγμή ή Ναυσικά, με άμχανία. Δεν ήξερε τί να κάνει. Να προχωρήσει; Ντερότ' άπονη για λογαριασμό της άδελφής της, να της παρουσιάσει αυτή τη στιγμή. Ήταν άφανε όμως, θά την έβλεπαν άλλα μάτια. Και θά ήταν χειρότερο...

— Έκανε άλλο ένα βήμα... κι' ή άμμος έτρεξε κάτω από τα πόδια της.

— Τότε, οι δυο νέοι που ήταν άγκαλιασμένοι χωρίστηκαν βιαστικά σαν ένοχοι και την άλλη στιγμή, με μια γρήγορη κίνηση ξάπλωσαν στην άμμο. Και τότε, ένωσαν ή Νεράιδα την καρδιά της με σταυατήρι... Τα μάτια της μεγαλώσαν, έγιναν πελώρια. Πίστεψε πως θα είχε πευετό. Πώς δεν της είχε περάσει ή άδιαβεσσία, πως ο ήλιος της παρουσίαζε κάποια έπιατική όνειροφαντασία. Κι' όμως, δχι! Δε μπορούσε να χάνει αμφοβία. Τώρα δεν έβλεπε πια μοναχά τα δυο μελαχροινά μακρύα πόδια. Τον έβλεπε, τον έβλεπε όλοκληρο. Το άθλητικό του το κομμάτι, και το πρόσωπό του. Το όρατο μελαχροινό του πρόσωπο, με τα κυματιστά έδένια μαλλιά, και το σγουρό στόμα του. Έμοιαζε τού Προξέτελους. Τον έβλεπε πού είχε πάρει ένα άδιάφορο ύφος, και κύτταζε τάχα μακριά τη θάλασσα.

— Τάχα την είχαν αντίληψη; Ή είχαν άκούσει μόνο τα βήματα κι' έπαιρναν αυτό το άνώδυνο ύφος;

— Ή Ναυσικά προχώρησε. Δε μπορούσε να κάνει καί τίποτ' άλλο.

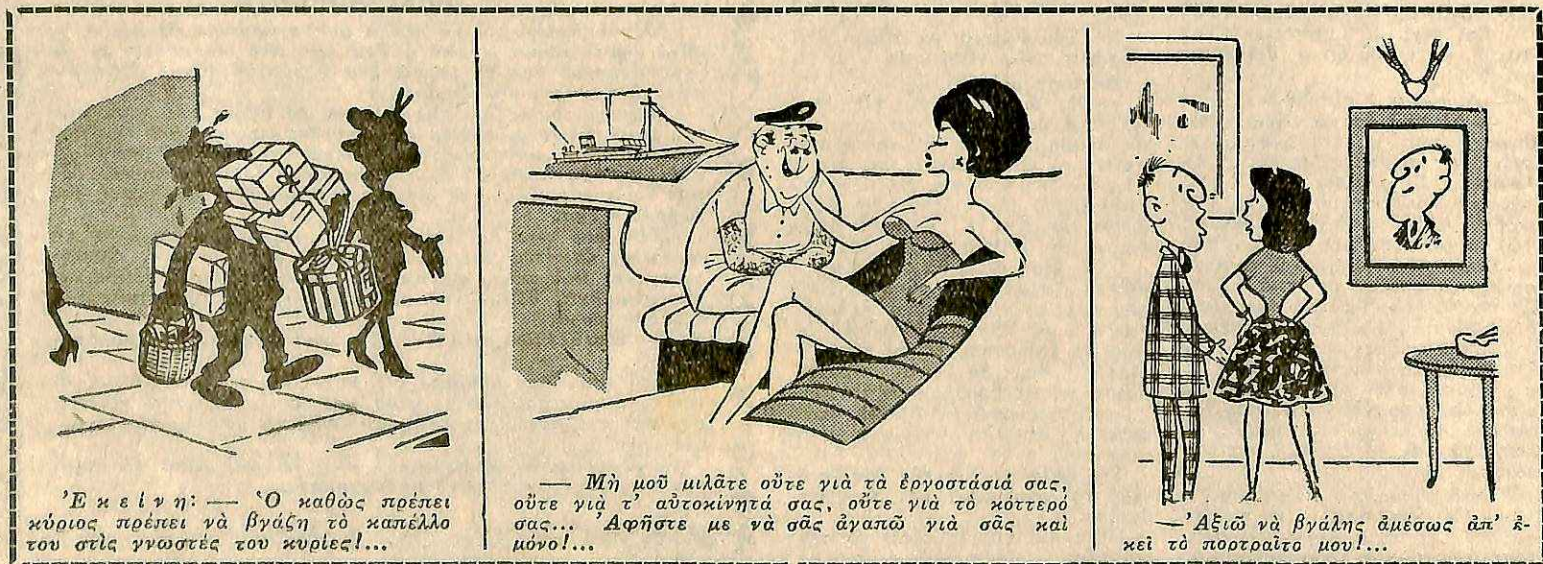
— Έπρεπε ή να τραπή σε φυγή, ή να προχωρήσει. Ή έφευγε όμως θά γύριζε, θά την έβλεπαν. Κι' ήταν ενάντια στο να σκακίθουν της να τραπή σε φυγή.

— ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΑΝΕΥΧΕΡΩΝΙΣΤΗ

— Ή. Καλώς την! Μπράβο! Ζωντανέψτε!

Με το φυσικότερο ύφος την υιοθετούσε ο Πέτρος. Ή Θάλεια της χαμόγελασε νεοπαλαισμένη, με ύφος ένοχο.

— Αν είναι τόσο τρελή, και τόσο άνομοιστη... Πρέπει αλήθεια

— Ένεϊν η: — Ο καθώς πρέπει κύριος πρέπει να βγάλει το καπέλλο του σ' όλη γνωστές του κυρίες!...

— Μη μου μιλάτε ούτε για τα εργοστάσιά σας, ούτε για τ' αυτεκρινήτά σας, ούτε για το καλύτερό σας... Άφήστε με να σας άγαπάω για σας και μόνο!...

— Άξιώ να βγάλεις άμείσως άπ' εκεί το πορτραίτο μου!...

ΒΡΑΖΙΛΙΑ: Τό μεγάλο αίνιγμα της

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΣΤΙΣ 2 τη νύχτα της 23ης Αυγούστου, στο τεράστιο φουτουριστικό κτίριο της Προεδρίας της Δημοκρατίας, στη νέα πρωτεύουσα της Βραζιλίας, την περίφημη Μπραζιλία, αρχίζει το δράμα.

Όλα τα φώτα του υπερπολυτελούς γραφείου του Προέδρου της Δημοκρατίας Τζόανο Κουάντρος είναι αναμμένα.

Ο Κουάντρος είναι ώχρος και πίσω από τα χοντρά του γυαλιά, το βλέμμα του δείχνει νευρικότητα, που φτάνει στα όρια του πανικού. Νοιώθει απέραντα κουρασμένος, ο Πρόεδρος της Βραζιλίας, η Δημοκρατία, Άπεναντί του, με ύψος ευγενικό, αλλά ασημένιο, με πρόσωπο που διασχίζεται από λάμψεις τρομερής αποφασιστικότητας, καθέτοις ο ύπουργος Έθνικής Άμυνας, στρατάρχης Ντενίς, 72 χρόνων, απόγονος μιας οικογένειας ελβετικής καταγωγής, που οι πρόγονοί του πολέμησαν με τον Ναπολέοντα και μετά το Βατερλώ έφυγαν για τη Νότιο Αμερική.

Πίσω από το στρατάρχη κάθονται μερικοί ανώτεροι αξιωματικοί, ενώ στις δύο άλλες άκρες του μεγάλου γραφείου της Προεδρίας, οι ύπουργοι Έσωτερικών και Έξωτερικών καπνίζουν με νευρικήτητα.

Το παιχνίδι, το δραματικό παιχνίδι της πολιτικής, που τη νύχτα αυτή οδηγεί ολόταχως στον εμφύλιο πόλεμο, παίζεται ανάμεσα στον Πρόεδρο Κουάντρος, μόλις 44 χρόνων και στο γηραιό στρατάρχη, ανάμεσα στο γιο ενός φαρμακοποίου της έπαρχίας, που έκλεισε το φαρμακείο του, γιατί τον κυνηγούσε η Εφορία, και στον άριστοκράτη έκ-προσωπο του στρατού, ανάμεσα στον πρώην δάσκαλο και άφανη δι-κηγόρισκο του 1945 και στον πα-νίσχυρο από δεκαετίες στρατάρχη.

«Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗΚΕ!»

Και τότε, στις δύο το πρωί, το

Έξαντλημένος, ώχρος, με το βλέμμα χαμένο, ο πρόεδρος της νεο-δικής κρίσεως, ο Πρόεδρος Κουάντρος — δεξιά — εγκαταλείπει τη Βραζιλία...

Η ΠΛΟΥΣΙΑ ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Βραζιλίας, στο Μάττο Γκρόσσο, αρχίζει την πολιτική του καριέρα το 1945, σαν υποψήφιος χριστιανοδημοκράτης, στις δημοτικές εκλογές του Σάο Πάολο. Η έκτακτη δραστηριότητά του, τον κάνει βουλευτή της ίδιας πόλεως το 1950, ενώ το 1953 εκλέγεται δήμαρχος. Το 1954 βάζει υποψηφιότητα για κυβερνήτης, με αντίπαλο τον ισχυρό τοπικό ηγέτη Άντεμάρ ντε Μπάρρος, γνωστό σ' όλη τη Βραζιλία για το σύνθημά του: «Κλέβω, αλλά δημιουργώ».

Σε απάντησι ο Κουάντρος λάνσασε το σύνθημα «Θα καθαρίσω την πολιτεία» και πήρε για εκλογικό έμβλημα μια σκούπα.

ΑΝΗΣΥΧΑΣΤΙΚΕΣ ΦΗΜΕΣ

Μόλις εκλέγεται κυβερνήτης, άπολύει 11.000 δημοσίους υπαλλήλους — παράσιτα του κρατικού οργανισμού — και αρχίζει να δίνει ρυθμό στη διοικητική μηχανή. Ψηλός, σθεδρός, ατημέλητος, με ξεπεταγμένα μαντίλα πίσω από χοντρά γυαλιά, μ' ένα αρκετά περίεργο μουστάκι, θεωρείται ο άσημότερος άντρας της Βραζιλίας.

Όπως όμως μερικοί άσημοι με προσωπικότητα, ο Κουάντρος έχει μία περιέργη, ισχυρότατη γοητεία.

Άριστο ερά: Ο ύπουργος Έθνικής Άμυνας στρατάρχης Όντίλιο Ντενίς, 72 ετών, ο κυριώτερος αντίπαλος των Κουάντρος και Γκουλάρ. Μ έ σ ο ν: Ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας Ζουσελίνιο Κιουμπιτόκε, ο δημιουργός της νέας πρωτεύουσας Μπραζιλία. Είναι ο άνθρωπος των συμβάσεων, της υποαλιότητας, των ερηνικών λύσεων. Δ ε ξ ι α: Κάρολος Λατσερντά, ο ελληνικής καταγωγής κυβερνήτης της πολιτείας Γκουανανάρα, με πρωτεύουσα το Ρίο Ιανέιρο. Από ένθερμος υποστηρικτής του Κουάντρος, μετεβλήθη σε φανατικό αντίπαλό του.

Πιστός χριστιανός, με προστάτιδα την Άγία Τερέζα, θαυμαστής του Αϊνγκολν και του Ρούζβελτ, αλλά και μελετητής του Λένιν, ο Κουάντρος, στις εκλογές του Οκτωβρίου 1960 για την Προεδρία της Δημοκρατίας, είναι ο υποψήφιος του Προοδευτικού Κέντρου.

Σε μια χώρα υποανάπτυκτη όπως η Βραζιλία, με μια ανάμιχτη εθνολογική σύνθεσι, οι πολιτικοί όροι της Δύσεως δέ σημαίνουν πολλά πράγματα. Όπωςδήποτε, ο Κουάντρος, παρά την αντίδρασι ενός τμήματος της «δεξιάς» και τη ζωηρή επιφύλαξι της «άριστερας», κερδίζει τις εκλογές με διαφορά 1.500.000 ψήφων, από τον αντίπαλό του στρατάρχη Λώτ.

Έπει δεκαπέντε ημέρες ο Κουάντρος μένει αβύρσιος «δουλεύοντας για το λαό». Άπολύει 20.000 υπαλλήλους και συχνά έξω από το γραφείο του κρέμεται μια έπιγραφή: «Ο Πρόεδρος άπουσιάζει». Κατέβηκε στο δρόμο νιά να χτυπήσει τη δυστυχία.

Οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον κατηγορούν — και όχι χωρίς επιχείρηματα — για δημαγωγία, για έλθειψι σοδαρότητες και για διάφορες εκκνυρικότητες. Έπειτα από τους πρώτους μήνες της Προεδρίας του, αρχίζουν να κυκλοφορούν άνησυχαστικές φήμες... Ο Πρόεδρος

άσκει μία προσωπική πολιτική «ε-ρήμην» των ύπουργών του. Ο Πρόεδρος θέλει να μεταβάλει άρισμένα άρθρα του Συντάγματος, για να μεταβληθ σε ουσιαστικό δικτάτορα. Ο Πρόεδρος προσπαθεί να ρυμουλκήση τη Βραζιλία στην παράταξι των ουδετεροφίλων, που ίσως θα είναι ο πρώτος σταθμός για μία συμμαχία με τη Μόσχα, που θα άντεπρεε όλο το ένδοαμερικανικό σύστημα άσφαλείας.

Πέρα βέβαια από τις φήμες — άσφαλως υπερβολικές — ύπάρχουν οι πολιτικές πράξεις. Ο Κουάντρος έπανασυνδέει — έπειτα από δεκαπέντε έτών διακοπή — τις διπλωματικές σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση, αρχίζει εύρύτατες έμπο-ρικές ανταλλαγές με τη Λαϊκή Κίνα και έναγκαλίζεται τον Κάστρο.

Οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον κατηγορούν, ότι συγχρόνως γίνεται το όργανο των μεγαλύτερων οικονομικών δυνατειών της Βραζιλίας, των Ματαρράτσο, των Κρεσπί, που έλέγχουν την οικονομική ζωή της χώρας. Με την «άριστική» έξωτερική πολιτική — λένε οι ίδιοι κύκλοι — ο Κουάντρος ρίχνει στά-χτη στα μάτια των εργατικών μα-ζών, σταματώντας έτσι τις διεκ-

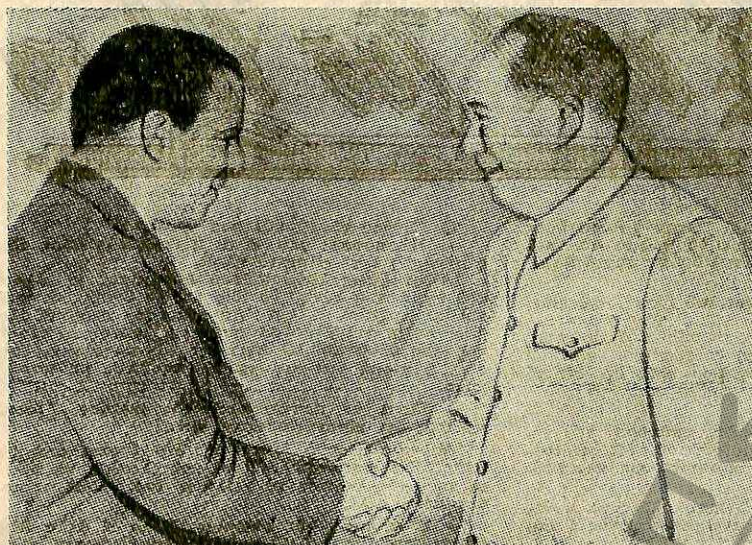
Αμερικανικής ήττειρου

ΣΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

δες. Τρία είκοσιτετράωρα συνεχώς ο Πρόεδρος και ο κυβερνήτης, οι δύο στενοί φίλοι, συζητάνε όλα τα θέματα.

Ο Λατσερντά διακρίνει πιά καθαρά τον άπλοϊκό μακιαβελισμό του Κουάντρος, τον υπερβολικό του θαυμασμό προς τον Φιντέλ Κάστρο, τις τάσεις της πολιτικής του, που μπορεί να μετατρέψουν τη Βραζιλία σε ένα άπλο πόνιο του ψυχρού πολέμου, όταν η χώρα έχη επείγουσα ανάγκη ενός μακροχρόνιου προ-γράμματος οικονομικής ανάπτυξε-ως, μέσα στα πλαίσια της ένδοα-μερικανικής άσφαλείας.

Την ίδια περίοδο, οι Ήνωμένες Πολιτείες, στη διάσκεψι του Πούντα Ντέλ Έστε, θέτουν για πρώτη φορά τις βάσεις μιας έκτεταμένης οικονομικής ένιςχυσεως της Νοτίου Αμερικής, κάτω από το σύνθημα «συμμαχία για την πρόοδο». Πρόκειται για ένα άνευ προηγουμένου σχέδιο Μάρσαλ, από το οποίο στη Βραζιλία προσφέρεται το καταπληκτικό ποσό των δύο δισεκατομμυ-ρίων δολαρίων! Η Ουάσιγκτον φθάνει μέχρι του να προτείνη ως πρόεδρο του οικονομικού αυτού πρ-ογράμματος για όλη τη Νότιο Α-μερική, τον ίδιο τον Κουάντρος.

Μία χειραψία με σοβαρώτατες συνέπες: Ο αντιπρόεδρος — και μετά την παραίτησι του Κουάντρος πρόεδρος της Βραζιλίας — Γκουλάρ χαιρετά στο πρόσφατο ταξίδι του στη Λαϊκή Κίνα, τον Μάο Τσε Τουνγκ.

Έπειτα από μία τρομερή σκηνή, όπου στους αυτοσχεδιασμούς και τις άκροβασίες του Κουάντρος, ο Λατσερντά παρόταξε τα έσωτερικά και έξωτερικά δεδομένα, ο Πρόεδρος δίνει έντολη στους ύπηρετες του να πετάξουν στο δρόμο τις Βαλίτσες του άλλου φανατικού ύπο-στηρικτού του.

Άλλα από την επομένη, ο Λατσερντά αρχίζει στην έφημερίδα του το Ρίο Ιανέιρο «Τριμούννο ντά Πρέσσο», να άποκαλύπτει σε σειρά άρθρων, έτις σκοτεινές συνω-μοσίες του Προέδρου της Δημοκρα-τίας εις βάρος των έλευθέρων του λαού και της έξωτερικής άσφαλείας της χώρας.

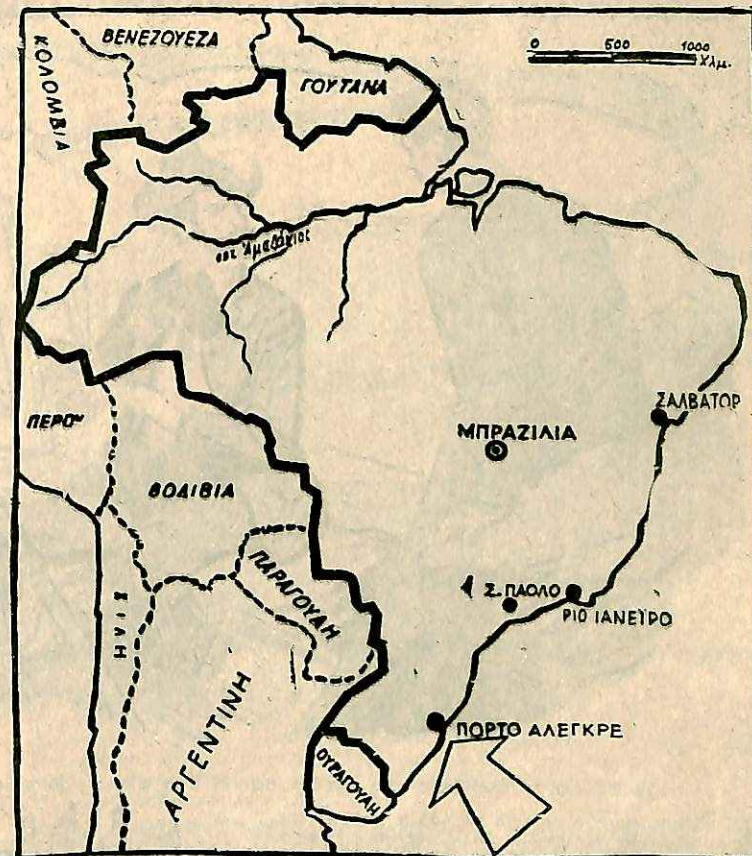
Ο «ΓΙΑΝΚΟ» ΓΚΟΥΛΑΡ

Ό,τι πριν ήταν φήμη, διάδοσις, ίσως σοκοφαντία, αρχίζει να γίνεται πραγματικότητα. Οι φόβοι άρισμένων πολιτικών κύκλων και του στρατού αρχίζουν να άπλώνωνται και σε ένα μεγάλο τμήμα της κοι-νής γνώμης. Στη σύγχυσι και την άστάθεια συντελεί και η άπουσία,

από έβδομάδος, του αντιπρόεδρου της Δημοκρατίας Τζόσο Γκουλάρ, που έπισκέπτεται τη Λαϊκή Κίνα. Γυιός μεταναστών, ηλικίας 42 ε-τών, πάμπλουτος, ο αντιπρόεδρος, που άποκαλείται «Γιάγκο» από τους φίλους του, ύμνει το καθεστώς του Μάο Τσε Τουνγκ και παρουσιάζεται ως ένθουσιώδης θαυμαστής και αλ-τών των λαϊκών κοινοβίων, που κα-τεδίκασε και η ίδια η Μόσχα.

Το βράδυ της 23ης Αυγούστου, ο ύπουργος Έθνικής Άμυνας, ζη-τάει έπειγόντως άκρόασι από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Μία άκ-ρόασι, που γρήγορα μεταβάλλεται σε δραματικό συμβούλιο, όταν ι-ραϊός στρατάρχης άποδεικνύη, με έ-πίσημα έγγραφα των ύπηρεσιών του, ότι ο Κουάντρος, «έν άγνοία των περισσοτέρων ύπουργών», έχει έτοιμο το σχέδιο μιας προεκπιη-ματικής μεταβολής του Συντάγμα-τος, ενώ συγχρόνως οι προσωπικές του συνεννοήσεις με τον Άνατρη-κό συνασπισμό έχουν προχωρήσει σε όρια, που φτάνουν στα σύνορα της προδοσίας...

Ο Πρόεδρος ύπογράφει την πα-ραίτησί του, ενώ συγχρόνως, σ' ένα χλιαρό και γενικό περιεχόμενου ά-νακοινωθέν, καταγγέλλει «τις δυνά-

Βραζιλία. — Έκτασις: 8 εκατομμύρια 516 χιλιάδες τετραν. χιλιόμε-τρα. 62 εκατομ. κάτοικοι. Πρωτεύουσα: Η Μπραζιλία. Πρώην πορτο-γαλική άποικία, που άνακηρύχθηκε άνεξάρτητη το 1822. Πολίτευμα: Δημοκρατία από το 1899. Κυριώτερες πόλεις: Ρίο Ιανέιρο, Σαλθαν-τόρ, Πόρτο Άλέγκρο, Σάο Πάολο.

— Ο αντιπρόεδρος Γκουλάρ; Παρακαλώ, σάς συνδέω με τη Μπρα-ζιλία.

Η φωνή της τηλεφωνητριάς, ευ-γενική και άχρωμη, άκούγεται στο άκουστικό, που άρπάζει ο Γκουλάρ. Τα νέα είναι συγκεχυμένα: οι πρώ-τες μικροσυμπλοκές άρχισαν.

Νευρικός ο Γκουλάρ, βγάζει το σακκάκι του. Από τη δεξιά τσέπη του παντελονιού του προβάλλει η κάνη ενός πιστολιού — γιατί έ-νας Βραζιλιάνος πολιτικός, άξιος του ονόματός του, είναι πάντα ό-πλιμένος. Καί τα τηλεφωνήματα με τη Μπραζιλία, με το Πόρτο Ά-λέγκρο, με το Ρίο Ιανέιρο εξακο-λουθούν.

«ΜΗ ΓΥΡΙΖΗΣ ΑΚΟΜΗ!...»

Άργά τη νύχτα, κατορθώνει να έπικοινωνήση και με τον πρώην Πρόεδρο Κιουμπιτόκε. Η φωνή του άκούγεται ξεστή, χαϊδευτική, αλλά και γεμάτη αγωνία:

— Γιαόκο, είμαστε μπροστά στο χείλος του έμφυλίου πολέμου. Σκέ-ψου τους όμηρους, που θα έκτελε-στούν άμέσως. Σκέψου το πεντά-μορφο Ρίο να παραδίδεται στις φλόγες και τις όδομαχίες μέσα στη Μπραζιλία. Μη γυρίσης άκόμη! Άσε τους στρατιωτικούς να συνη-θίσουν στην ιδέα, ότι μπορείς να αναλάβης την Προεδρία. Έπειτα έχω και ένα άλλο σχέδιο...

Τα λόγια του Κιουμπιτόκε έπη-ραίζουν τον Γκουλάρ. Γιατί το πλουσιότατο αυτό, που με τις προεδρικές του ιδέες, έγινε αντι-πρόεδρος της Δημοκρατίας, άνα-τριχιάζει μπροστά στην ιδέα του έμφυλου πολέμου, του αίματος, της καταστροφής.

Άλλα και ο Κιουμπιτόκε, περί-φημος για τους συμβιβασμούς του, πολιτικός 100%, έχει το σχέδιο του: Να μεταβληθούν από την Έ-θνοσυνέλευσι, άρισμένα άρθρα του Συντάγματος, και το πολίτευμα να γίνη από Προεδρική Δημοκρατία — τύπου Ήνωμένων Πολιτειών — κοινοδουλειά. Μ' αυτό τον τρόπο περιορίζονται οι προεδρικές έξου-σίες, που γίνονται μάλλον τυπικές, και η πραγματική ήγεσία άσκείται

από τον πρωθυπουργό, που εκλέγε-ται από τη Βουλή.

Το σχέδιο αυτό ικανοποιεί τους στρατιωτικούς, χωρίς να εξοργίση υπερβολικά τους φίλους του Γκου-λάρ. Άλλά κυρίως όλες οι τάξεις της χώρας, άσκούν άποφασιστική πίστι για την υπέρληξι της κρί-σεως.

Η έκδοσι του χαρτονομίσματος έφθασε τα 35 δισεκατομμύρια κρου-ζέιρος — ποσό υπερβολικό και πα-λύ επικίνδυνο για τη νομισματική σταθερότητα — ενώ μόνο σε δύο μέρες, οι άναλήψεις καταβέσων από τις Τράπεζες έφθασαν τα 33 δισεκατομμύρια. Οι τιμές των τροφίμων σημείωσαν διαδοχικά άλ-λατα, με όλα τα σχετικά κοινωνι-κά έπακόλουθα. Η Βραζιλιανή ιθύ-νοσσα τάξι έπίθυμει η κρίσι να τερ-ματισθή το ταχύτερο. Οι εργατικές μάζες φοβούνται μια ένδεχομενη στρατιωτική δικτατορία. Οι έζνες δυνάμεις και ειδικότερα οι Ήνω-μένες Πολιτείες, υιοθέτησαν θέσι άστυπρας ουδετερότητας.

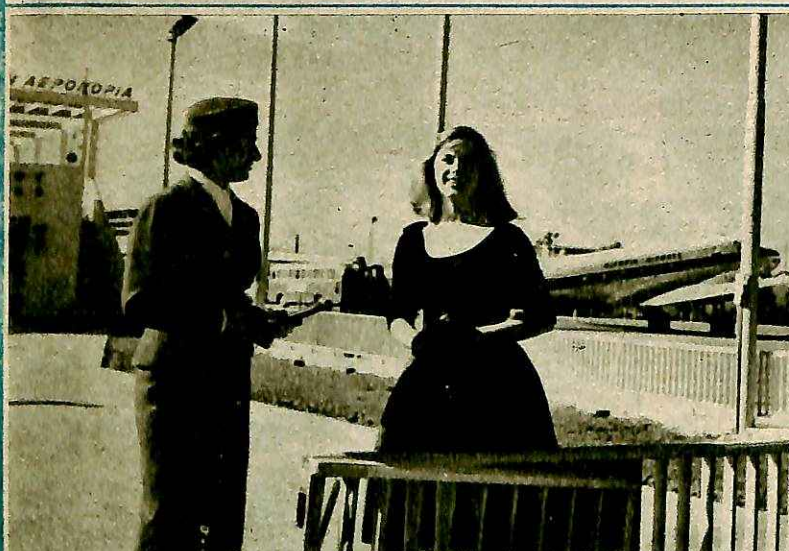
Σ' αυτή την ατμόσφαιρα η Βου-λή έγκρινει τη συνταγματική με-ταρρύθμισι, που περιορίζει την έ-ξουσία του Προέδρου, με ψήφους 234 έναντι 59. Το συμβιβαστικό ταλάντο του Κιουμπιτόκε έκανε το θαύμα του, χωρίς κυρίως στο ότι και οι φανατικότεροι αντίπαλοι του Γκουλάρ δέ τολμήσαν να άντιπαρ-ταχθούν στη συνταγματική νομιμ-τητα.

Η Βραζιλιανή κρίσι, μ' αυτή τη λούσι, άποφύγει για την ώρα το Ναπολέοντα, χωρίς να πέφτη στον Κερένσκυ και πολύ λιγώτερο στο Λένιν. Ο Γκουλάρ, από το πολυτε-λές παρίσι ένοδοχείου, έγκαθί-σταται στο φουτουριστικό Προεδρι-κό μέγαρο της Μπραζιλίας. Καί όρ-κίζεται Πρόεδρος της Βραζιλίας, μπροστά στη Βουλή και τη Γερου-σία, σε κοινή συνεδρίασι.

Άλλά, από μέσα σε μέσα, το δράμα — το άνιγμιατικό δράμα — που άρχισε τη νύχτα της 23ης Αυ-γούστου και που έπί δύο έβδομά-δες συντάραξε τον κόσμο — μπο-ρεί να ένασχησθή, παίρνοντας δια-στάσεις τραγωδίας. ΕΠ. Μ.

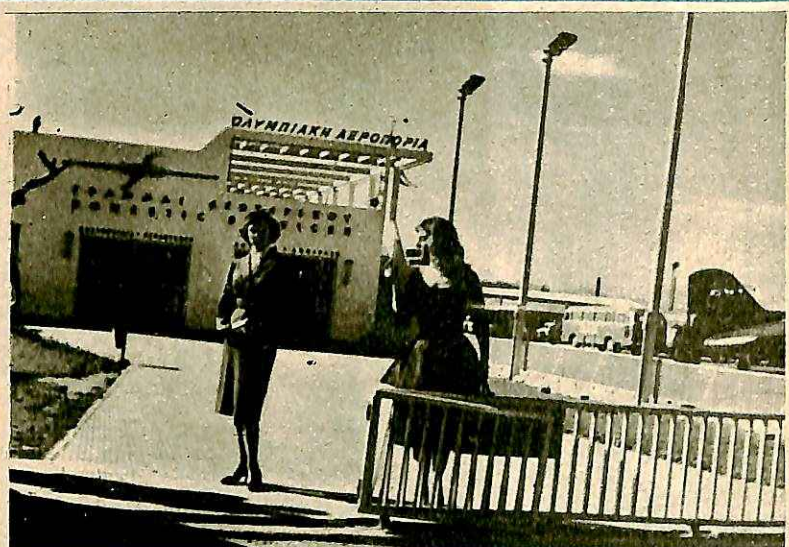
Η 'Αλίκη βρίσκεται δίωκς κιόλας μακριά. Στο δρόμο σταματάει ένα ταξί κι' ύστερα από λίγο φτάνει στον αερολιμένα του 'Ελληνικού... Κυττάζει γύρω της σαν χαμένη, προσπαθώντας να βρή κάποιο πρόσωπο, που θα την πληροφορήσει, για την άφιξη του αεροπλάνου, που την ενδιαφέρει.

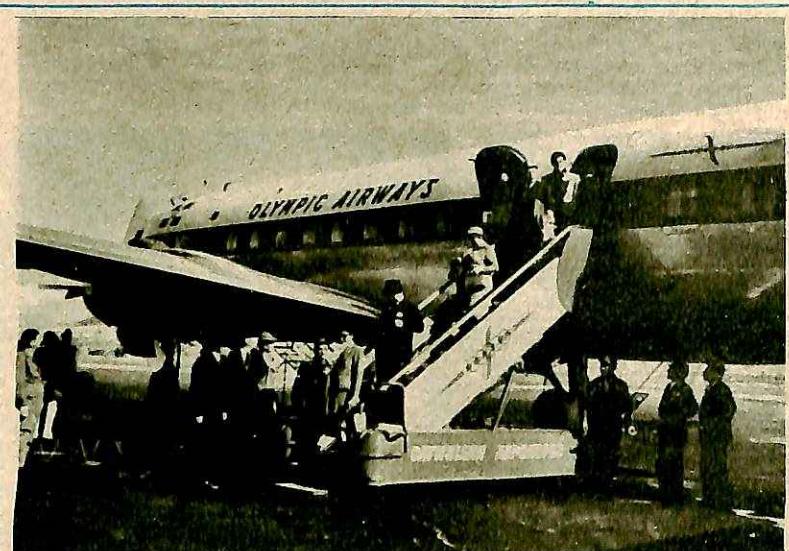
... και σπεύδει να την ρωτήσει:
— Μήπως ξέρετε αν είναι μέσα στο αεροπλάνο αυτό ο επιστήμων κ. Φίλων Νικολαΐδης;
— Αυτό, δεσποινίς θα το πληροφορηθώ από τον υπάλληλο, που κάνει τον έλεγχο των διαβατηρίων.

— Κύριος Σαφινός... Κύριος Παπαδόπουλος... Μίστερ Ρότζερς... Κύριος Νικολαΐδης...
— Αύτος είναι! φωνάζει θριαμβευτικά η 'Αλίκη...
— Τι πάθατε, δεσποινίς; Την ρωτάει ο υπάλληλος.
— Τίποτα!... Τίποτα!... Συνεχίστε εσείς τη δουλειά σας...

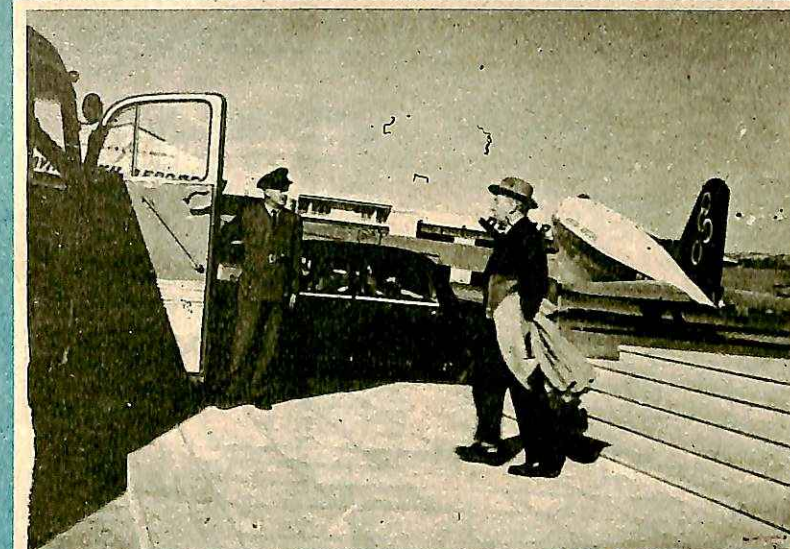
Ξαφνικά ακούει από το μεγαφώνιο μία γυναικεία φωνή. Της δίνει ακριβώς την πληροφορία, που χρειάζεται:
— Η «Ολυμπιακή Αεροπορία» αναγγέλλει την άφιξη του υπ' αρ 503 δρομολογίου της από τη Ρώμη.
— Η 'Αλίκη βλέπει μία συνοδο να την πλησιάζει...

Στο μεταξύ το αεροπλάνο από τη Ρώμη, που έχει φτάσει πολύ κοντά σταματάει. Οι πόρτες ανοίγουν και αρχίζουν να κατεβαίνουν οι επιβάτες του... Προχωρούν προς ένα σημείο, όπου βρίσκεται ο υπάλληλος, που έλγχει τα διαβατήρια και για τον όποιον της μίλησε η συνοδός. Η 'Αλίκη τρέχει κοντά του.

Ο υπάλληλος παραδίδει το διαβατήριο στον διάσημο επιστήμονα, που προχωρεί κατόπιν προς την έξοδο. Η 'Αλίκη τον παρακολουθεί. Εκείνος κάβεται για λίγο στο μπαρ όπου πίνει ένα ποτό κι' έπειτα περνά από τον έλεγχο των αποσκευών και προχωρεί προς το ατoκίνητο της εταιρείας, που θα μεταφέρει τους επιβάτες στην 'Αθήνα.

Σε λίγο το πούλμαν ξεκινά και η 'Αλίκη μπαίνοντας σ' ένα ταξί το ακολουθεί... Στο δρόμο μελετά διάφορα σχέδια και τὰ απορρίπτει όλα, τὸ ένα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο.
Τέλος, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ πρόσωπό της φωτίζεται. Φαίνεται πὼς βρῆκε αὐτὸ ἀκριβῶς, πὺ ήθελε.

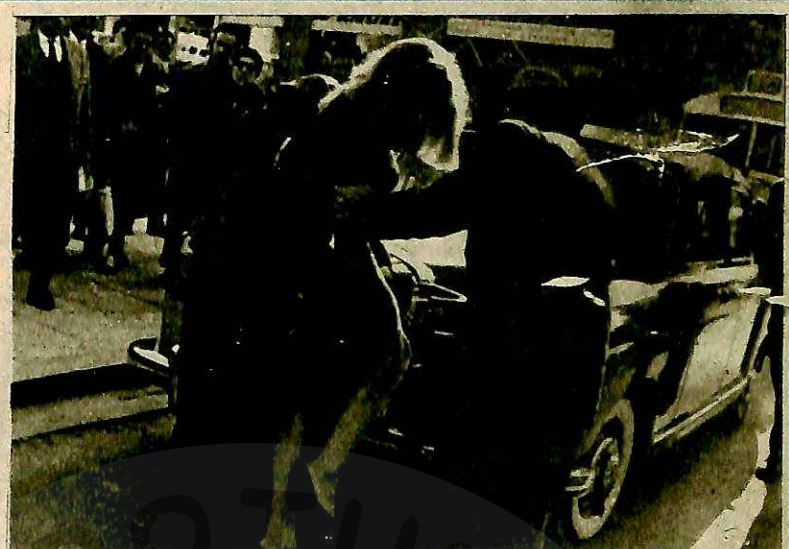
Ο οδηγός κατεβαίνει και παίρνοντας τις βαλίτσες του κ. Νικολαΐδη, τον αναγκάζει να μπη στο ταξί του. Ύστερα ξεκινάει. Η 'Αλίκη που έχει απομακρυνθῆ λίγο, μόλις βλέπει το αὐτοκίνητο νὰ την πλησιάζει κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσς και βρίσκεται μπροστὸ ἀκριβῶς στὸ ταξί, πὺ φρενάρει ἀπᾶτομα...

Κατεβαίνει και ὁ σῶφὲρ τοῦ ταξί νὰ δῇ τί συνέβη... Η 'Αλίκη σὲ μιὰ στιγμή τοῦ κλείνει τὸ μάτι, σὺν νὰ θέλῃ νὰ τὸν συγχαρῇ πὺ ὅλα, ὡς ἐκείνη τῇ στιγμή πῆγαν καλά.
Βλέποντας πὼς ἡ νέα εἶναι χτυπημένη, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ταξί και ὁ κ. Νικολαΐδης, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι...

Εἶναι, ἔξ ἄλλου, καιρὸς, γιὰ τὸ αὐτοκίνητο τῆς εταιρείας σταματάει μπροστὰ στὰ κεντρικὰ γραφεῖα της. Πίσω ἀπ' αὐτὸ σταματᾷ τὸ ταξί τῆς 'Αλίκης. Εκείνη κατὶ λείει στὸ σῶφὲρ και, βλέποντας τὸν κ. Νικολαΐδη νὰ ἐκταβγαίνει ἀπὸ τὰ γραφεῖα, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ταξί, ἀφίνοντάς το ἐλεύθερο.

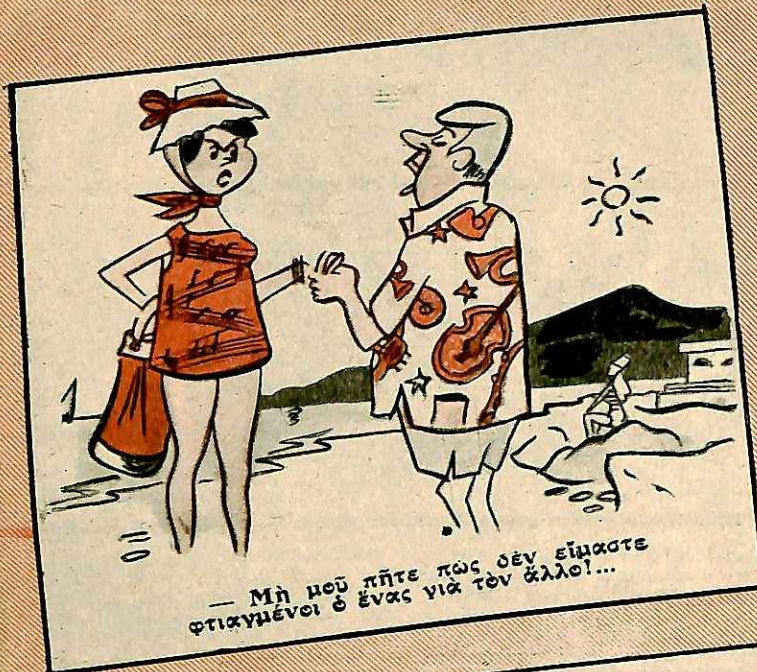

— Ἀχ τὸ ποδαράκι μου!... φωνάζει ἡ 'Αλίκη.
Μαζεύεται ἀμέσως κόσμος και μερικοὶ νεαροὶ προθυμοποιούνται νὰ βοηθήσουν τὴν ὡραία κοπέλλα, πὺ χτύπησε ὁ ἀπρόσεκτος σῶφὲρ.
— Η 'Αλίκη προσποιεῖται πὺς δὲ μπορεῖ νὰ περπατήσει...

... και τὴν βοηθαί νὰ μπη στὸ αὐτοκίνητο... Ύστερα κάβεται πλάι της. Καὶ λείει στὸ σῶφὲρ νὰ ξεκινήσει.
— Πὺ θὰ μὲ πᾶτε; ρωτᾷ ἡ 'Αλίκη.
— Στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν...
— Ὁχι! Ὁχι!... Προτιμῶ στὸ σπίτι μου. Δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η 'Αλίκη...

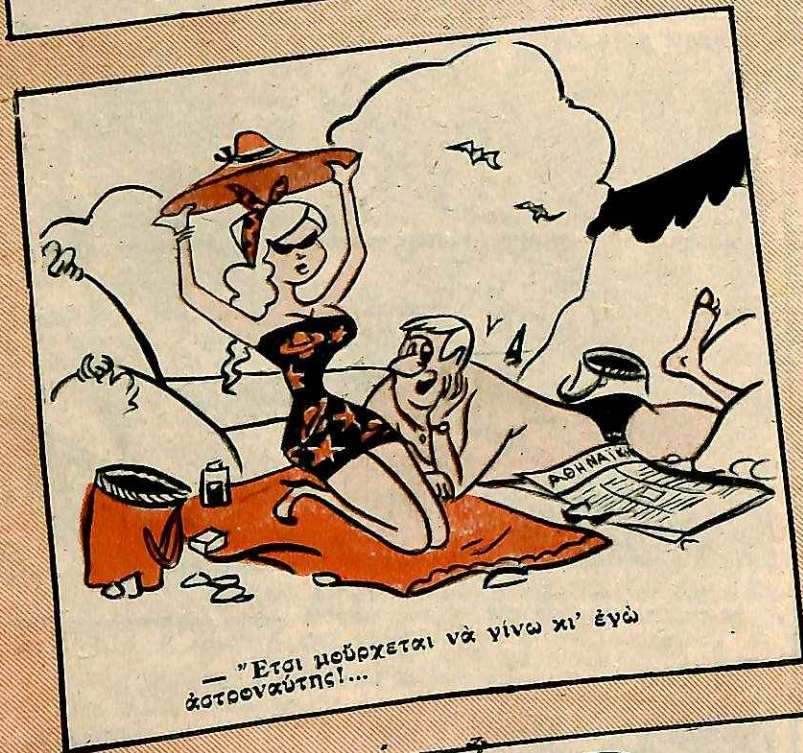

— Μή μου πητε πως δεν είμαστε
φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο!...

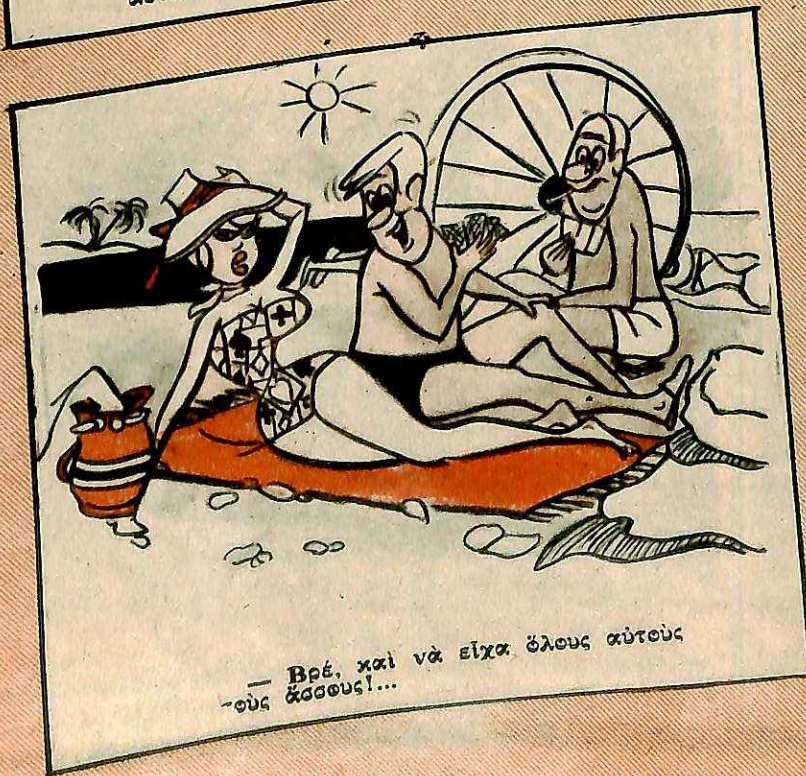

— Μ' εύχαριστεί που με καταλάβατε
άμέσως, κυρία Άντρεά... Τρελλαίνονται
για εκπλήξεις...

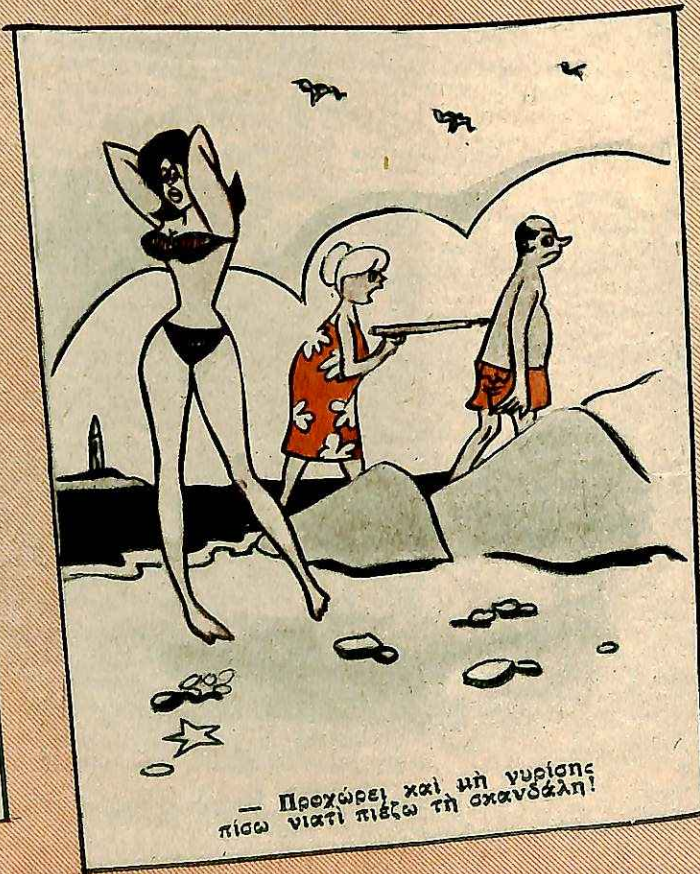
Ζευγάρια

— "Ετσι μεδεχεται να γίνω κι' εγώ
άστρονάυτης!..."

— Βρέ, και να είχα όλους αυτούς
—ους άσους!...

— Προχωρεί και μη νυρίσας
πίσω γιατί πιέζω τη σκανδάλη!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Άκουσθηκε ένας μόνο γυροδο-
λισμός και ο Μοράνγκ σωριάστη-
κε κάτω πληγωμένος κατάστημα.
Το πιστόλι του δεν είχε εκπυρσο-
κροτήσει. Το τραύμα του είναι: σο-
βαρό. Η άγνωστη κυρία, που πα-
ρουσιάζεται ως από μηχανής θε-
ός, προσφέρεται να τον μεταφέ-
ρη στην έπαυλή της, όπου ο γι-
ατρός τον υποβάλλει σ' ενέχειρσι
και του θνάζει τη σφαίρα. Λίγη
ώρα αργότερα, εμφανίζεται η
φιρίννη. Επισκέπτεται την άγνω-
στη κυρία και της παραδίδει το
άνωμυνο νράμμα, που προοριζε-
ται για την Κλοτίλδη. Η άγνωστη
κυρία γίνεται έξω φρενών κι' α-
ποφασίζει να κάνει αυτό το νράμ-
μα. Καθώς το κάνει, όμως, στο
άνωμυνο τζάκι, εμφανίζεται στο
κατώφλι της πόρτας ο Μοράνγκ,
που είχε ακούσει τη συνομιλία
των γυναικών από το διπλανό δω-
μάτιο. Επειτα από μια δραματι-
κή συνομιλία, ο Μοράνγκ σωριά-
ζεται λιπόθυμος. Ο επίδομος
της πληγής του έχει λυθεί και το
αίμα που τρέχει απ' αυτήν ανε-
βαίνει στο λαιμό του και τον
πνίγει. Ο Ίνδος Μαλέκ προσπα-
θεί να τον σώσει.

— Πρέπει κάποιος να
κολλήσει τα χείλη του
πάνω στην πληγή του
και να ρουφήξει το αίμα
που τρέχει απ' αυτήν. Έτσι, το
αίμα δε θ' ανεβαίνει πια στο λαι-
μό του...

— Ό, Θεέ μου!
— Αυτό, βέβαια, εγώ δε μπο-
ρώ να το κάμω, γιατί μου το ά-
παγορεύει η θρησκεία μου... Ού-
τε σεις, κυρία, γιατί θ' απήδισετε.
— Τι πρέπει να γίνει τότε;
— Οι στιγμές του είναι μεση-
μένες. Θα πεθάνει σε λίγο...

— Όχι, δεν πρέπει να πεθάνει,
είπε η οικοδέσποινα. Φώναξε ά-
μέσως τους υπηρέτες.
Ο Μαλέκ τράβηξε πρώτα μια
πολυθρόνα και στήριξε πάνω σ'
αυτήν το κεφάλι του Μισέλ. «Ε-
τσι, η αιμορραγία λιγόστεψε...» Ε-
φερε κατόπιν την ασημένια σω-
ρίχτρα στο στόμα του και σφύ-
ριξε.

Τρεις από τους Ίνδους υπηρέ-
τες έτρεξαν άμέσως.
— Θα δώσω χίλιες χρυσές ρού-
πιες σ' όποιον από σας ρουφήξει
με το στόμα του το αίμα που τρέ-
χει από την πληγή αυτού του άν-
θρώπου, είπε η οικοδέσποινα.

Οι τρεις Ίνδοι κυττάχτηκαν δι-
σταζόντας. «Επειτα ένας απ' αυ-
τούς προχώρησε μπροστά.
— Εγώ! είπε.

Ο Μαλέκ τον ώδηγησε άμέσως
τι έπρεπε να κάνει.
Ο Ίνδος έσκυψε τότε, κολλήσε
τα χείλη του πάνω στην πληγή κι'
άρχισε να ρουφάει το αίμα που έ-
τρεχε απ' αυτήν. Αυτό άνακούφι-
σε τον τραυματία.

Χωρίς να χάνει καιρό, ο Μαλέκ
έτρεξε σ' ένα άλλο δωμάτιο και
γύρισε από εκεί κρατώντας ένα
κουτί από έβανο. Απ' αυτό έβγα-
λε ένα μαυριδερό χάπι και το
πλησίασε στη φλόγα ενός κεριού.
Μια παράξενη μυρωδιά απλώθηκε
άμέσως μέσα στο δωμάτιο.

«Επειτα από λίγο, ο Μισέλ έ-
βγαλε ένα βαθύ στεναγμό. Μπο-
ρούσε τώρα ν' αναπνέει.

— Φτάνει, είπε ο Μαλέκ στον
Ίνδο που ρουφούσε το αίμα.
«Έσκυψε ύστερα πάνω στον
τραυματία κι' έστειψε το χάπι που
κρατούσε στα χείλια του. Μερικές
σταγόνες από ένα μαυριδερό ύ-
γρο έτρεξαν μέσα στο στόμα του.

— Δε μένει τώρα παρά να ξα-
ναδέσωμε τον επίδομο, είπε ο
Μαλέκ. Θα έπωφεληθώ από την εύ-
καιρία για να χύσω πάνω στην
πληγή του το θανατοουργό βάλ-
σαμό μου.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

Αυτή η δουλειά τον άπασχόλη-
σε κάμποση ώρα.

— Λοιπόν, Μαλέκ, θα ζήση;
τον ρώτησε η οικοδέσποινα όταν
τέλειωσε.

— Νομίζω πως μπορώ τώρα να
το υποσχεθώ στην κυρία, απάντη-
σε ο Μαλέκ.

Πρόσταξε κατόπιν τους δυο Ίν-
δους να πιάσουν τον τραυματία
από τα πόδια κι' αυτός με τον τρί-
τον τον έπιασαν από τους ώμους
και τον πήγαν στο δωμάτιό του.
Μ' όλο που είχαν να διατρέξουν
έξη ή επτά μέτρα, χρειάστηκαν
πάνω από δέκα λεπτά για να κά-
μουν αυτή τη διαδρομή. Προχω-
ρούσαν πολύ αργά, για να μην
ξανανοίξει η πληγή του Μισέλ.

Ο Μαλέκ είπε κατόπιν στους
υπηρέτες να φύγουν.

Ο ΜΙΣΕΛ ΜΙΛΑΕΙ

Ο Μισέλ φαινόταν σαν βυθι-
σμένος σε λήθαργο. Πλάι στο
προσκέφαλό του στέκονταν η οι-
κοδέσποινα κι' ο Μαλέκ.

Είχαν περάσει δυο ώρες από
την αιμορραγία, που λίγο έλειψε
να του στοιχίσει τη ζωή.

— Είναι καιρός; ρώτησε η ά-
γνωστη.

— Ναι, απάντησε ο Μαλέκ.

— Εμπρός, λοιπόν.

— Η κυρία θα μου επιτρέψει να
της ξαναπώ ότι αυτό που μου ζη-
τάει είναι πολύ επικίνδυνο. Η έγ-
χειρήσι κι' η αιμορραγία έχουν έ-
ξαντλήσει πολύ αυτό το νέο.

— Διστάζεις;

— Φοβάμαι... «Αν, όμως, με
διατάξετε, θα σας υπακούσω.
— Δε θα κοιμηθώ όλη τη νύχτα
αν δε μάθω με ποιά τρόπο άνα-
— Θέλω να μιλήσει! του είπε
κάλυψε το μυστικό του μαρκησίου.
— Αυτό σημαίνει ότι με δια-
τάσσετε να δοκιμάσω.
— Η οικοδέσποινα έκανε μια κα-
ταφατική κίνηση με το κεφάλι της.

Ο Μαλέκ έσκυψε άμέσως πά-
νω στον τραυματία κι' έβαλε ένα
μπουκαλάκι κάτω από τα ρουθού-
νια του. Άκούμπισε ύστερα το έ-
να του χερι στο μέτωπό του και
με το άλλο άρχισε να κάνει μικρές
μαγνητικές πάσσες πάνω από τα
μάτια του.

— Επειτα από μερικές στιγμές,
ο Μισέλ έβγαλε ένα βαθύ στενα-
γμό.

— Μίλησε! έσασε είπε ο Ίνδος
με ξερη φωνή. Ποιά σου φανέρω-
σε ότι ο μαρκήσιος ν' Άλδιέλα
είναι δολοφόνος;

— Ο Μισέλ άγωνιζόταν άκόμη ν'
αντίσταθ, άλλ οι συσπάσεις του
προσώπου του έξασθενίζαν όλοένα.

— Ένας μαύρος, είπε τέλος.
— Τ' νομιά του;

— Ναι... τ' νομιά του, φώναξε
ταυτόχρονα η άγνωστη.

— Μα—νου—έλ.

Ο Μαλέκ κι' η άγνωστη άλλη-
λοκυττάχτηκαν.

— Φτάνει, κυρία, είπε ο Ίνδος.
Δε μπορεί ν' άνθεξει περισσότερο.

Και, πραγματικά, το σώμα του
Μισέλ άογισε να τρέμει σπασμα-
δικά.

Η νεαρή γυναίκα άσπρε το νέ-
οι του πληγωμένου.

— Έμαθα ό,τι ήθελα, είπε με
έκφραση θριάμβου στα μάτια.
Πρόπει με κάθε τρόπο να πάρω με
το μέρος μας αυτό το Μα-
νουέλ.

Ο Μαλέκ δεν απάντησε. Σκυμ-
μένος πάνω από το Μισέλ του έ-
δινε να εισπνεύσει απ' το μπουκα-
λάκι, που κρατούσε στα χείρια του.
Ο τραυματίας ξαναβρήκε σε λί-

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που γεμπελιάζουν, κοιτάνε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ
—Ξαναβγήκαν, όπως θέλω,
μέσ' στους δρόμους οι «παγά-
(νec)

και ξανάριζαν άποχη
για ζητιάνους και ζητιάνες,
γιατί ζούμε στον αιώνα,
που κι' αυτή η έλεημοσύνη
έχει σχέση με τις «μπίζνες»
και με την... αταξιδεύνη!

Βλέπουμε ήτοι, στον καιρό μας,
ότι έπαίτες ώριμοί, που
νυρίζουνε στους δρόμους
ρουπαρι και «πεινασμένοι»
σε εισπράξεις και σε τζιρούς
ξεπερνούν πολλούς έμπόρους
και, θεάμα, δεν πληρώνουν
ούτε Τ.Ε.Β.Ε., ούτε... φόρους!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ
—Άπεδείχθη προοιράνας,
κι' είναι, πράγματι, αλήθεια,
ότι μια μερίς ζητιάνων,
που ζητά «μικρή δότηση»
καταφέρει δίχως κόπο,
νάχη άπειρες άνεσεις,
νάχη χρήματα στον τόκο
και... τραπεζοκαταθέσεις!

Σε δολάρια και λίρες
χρήμα, έπίσης, σ'ονομάρει
διαρκώς έξασφαλίζει
και πιά «πλούσια... έλένη»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ
—Γενονός τυγχάνει, πάντως,
πως από τις έπαίτιες,
άρετοι ρωμιοί καπασοί
θναίνουν εισοδηματίες
και μπορεί, άναπτε μου,
να τονίσουν επί πλέον,
οί... ρακενδυτοί πως κάνουν
... επενδύσεις κεφαλαίων!

Διά το πτόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Κοιμάται, είπε ο Μαλέκ.
— Θα μιλήσει; ρώτησε ψιθυρί-
στα η οικοδέσποινα.

— Θα μιλήσει.
Ο Μαλέκ έσκυψε πιά πολύ πά-
νω στον τραυματία.

— Ήσυχ! υποδλητική φωνή,
με ήσυχ! υποδλητική φωνή,
— Θα μιλήσει, απάντησε ο Μι-
σέλ με φωνή που μόλις άκούγό-
ταν.

Ο Μαλέκ γύρισε στην οικοδέ-
σποινα.

— Πλησιάζετε, κυρία, της είπε.
Πιάστε του το χέρι και ρωτήστε
τον σείς ή Ίδια.

Η άγνωστη κυρία πλησίασε κι'
έκαμε ό,τι της είπε.

— Από ποιόν έμαθες ότι ο
μαρκήσιος ν' Άλδιέλα είναι δολο-
φόνος; τον ρώτησε.

— Μίλησε! τον διατάξε ταυτό-
χρονα ο Μαλέκ.

— Όχι, απάντησε ο τραυμα-
τίας. Δε θα μιλήσω.

— Το άπαιτώ, είπε η άγνωστη.
— Δε θα μάθετε τίποτα. Ά-
φήστε με να πεθάνω.

Η οικοδέσποινα γύρισε μ' από-
γνωσι προς το μέρος του Μαλέκ.

— Δε θέλει να μιλήσει, του
είπε.

— Υπομονή, κυρία, απάντησε
ο Ίνδος.

Ξανάσκυψε πάνω στον τραυμα-
τία και συνέχισε τις μαγνητικές
πάσσες του, ενώ του έδινε ταυτό-
χρονα να εισπνεύσει το ύγρο που
βρισκόταν μέσα στο μπουκαλάκι.

Το πρόσωπο του Μισέλ πήρε
μια έκφραση μεγάλου πόνου.

— Θέλω να μιλήσεις, του είπε
ο Μαλέκ. Πως έμαθες το μυστικό
του μαρκησίου;

Το πρόσωπο του Μισέλ συσπά-
στηκε κάμποσες φορές. Ήταν φα-
νερό ότι προσπαθούσε ν' άντιστά-
θ στη μαγνητική δύναμη που τον
έξουσίαζε.

— Μίλησε! έσασε είπε ο Ίνδος
με ξερη φωνή. Ποιά σου φανέρω-
σε ότι ο μαρκήσιος ν' Άλδιέλα
είναι δολοφόνος;

Ο Μισέλ άγωνιζόταν άκόμη ν'
αντίσταθ, άλλ οι συσπάσεις του
προσώπου του έξασθενίζαν όλοένα.

— Ένας μαύρος, είπε τέλος.
— Τ' νομιά του;

— Ναι... τ' νομιά του, φώναξε
ταυτόχρονα η άγνωστη.

— Μα—νου—έλ.

Ο Μαλέκ κι' η άγνωστη άλλη-
λοκυττάχτηκαν.

— Φτάνει, κυρία, είπε ο Ίνδος.
Δε μπορεί ν' άνθεξει περισσότερο.

Και, πραγματικά, το σώμα του
Μισέλ άογισε να τρέμει σπασμα-
δικά.

Η νεαρή γυναίκα άσπρε το νέ-
οι του πληγωμένου.

— Έμαθα ό,τι ήθελα, είπε με
έκφραση θριάμβου στα μάτια.
Πρόπει με κάθε τρόπο να πάρω με
το μέρος μας αυτό το Μα-
νουέλ.

Ο Μαλέκ δεν απάντησε. Σκυμ-
μένος πάνω από το Μισέλ του έ-
δινε να εισπνεύσει απ' το μπουκα-
λάκι, που κρατούσε στα χείρια του.
Ο τραυματίας ξαναβρήκε σε λί-

γο το ήρωο Βρος που είχε και πριν.

— Τώρα είναι ήσυχος, είπε ο 'Ινδός. Θα μπορούσαμε, όμως, να τον σκοτώσουμε με το πείραμά μας.

— Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να μάθουμε αυτό που θέλαμε, απάντησε η οικοδόσποινα.

Σώπασαν κάμποσες στιγμές.

— Έπειτα η άγνωστη είπε:

— Άς σκεφτούμε τώρα τι πρέπει να κάμουμε. Ο Μοράνγκ μου είναι απαραίτητος για τα σχέδιά μου. Κι' επειδή η άγνοια του για την Κλοτίλδη δεν είναι σοβαρή, μόλις γίνη καλά, θα δεχτή πρόθυμα να μας εξυπηρετήσει. Δέ θέλω, όμως, να τον ξαναείδη ο γιότρος. Πρέπει, λοιπόν, να βρούμε έναν τρόπο για να τον κάμουμε να μην ξαναείδη εδώ.

— Τον βοήθα αυτό τον τρόπο, φώταξε ο Μαλέκ ύστερα από μερικές στιγμές.

— Και ποιός είναι; ρώτησε η άγνωστη.

— Θα σας τον πω αμέσως, κυρία, απάντησε ο Μαλέκ.

Και, χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο, βγήκε από το δωμάτιο.

Όταν ξαναγύρισε, ύστερα από μερικά λεπτά κρατούσε στη χέρι του ένα καλαμάρι και χαρτί.

— Θα γράψης, Μαλέκ; ρώτησε η οικοδόσποινα.

— Όχι, εγώ, άλλ' αυτός, απάντησε ο 'Ινδός δείχνοντας τον τραυματία.

— Άλλ' είναι αδύνατον. Πώς μπορεί να γράψη στην κατάσταση που βρίσκεται;

— Θα γράψη, έπείμεινε ο 'Ινδός.

Εσπρωξέ ταυτόχρονα ένα τραπέζκι κοντά στο κρεβάτι κι' έβαλε πάνω σ' αυτό το καλαμάρι και το χαρτί.

— Θα γράψη, ξαναείπε ο Μαλέκ.

— Σε ποιόν;

— Στο γιατρό.

— Και τι θα του γράψης;

— Ό,τι θα του υπαγορεύσετε σεις.

— Άλλά τί θα του υπαγορεύσω;

— Θα μπορούσε να πη στο γιατρό ότι έφυγε για το Πουατού, όπου μένει η οικογένειά του.

— Έπειτα από μια τόσο σοβαρή έγχειρησι;

— Τι σημασία έχει; Οί άνθρωποι στην ηλικία του κάνουν πολλές άπερισκεψίες.

— Άλλά πώς θα τον κάμουμε να γράψη;

— Πιάστε το χέρι του κι' άρχιστε να του υπαγορεύετε, δι'ι θέλει να γράψη, μόλις πάρη με το χέρι του τον μπουλοφόρο.

— Είμαι έτοιμη.

Ο Μαλέκ συγκέντρωσε τη σκέψη του και ταυτόχρονα έβαλε το χέρι του στο μέτωπο του πλάνω μένου.

— Είσαι έτοιμος να γράψης; τον ρώτησε.

— Ναι, άκούστηκε μια άδύνατη φωνή.

Πάρε τον κονδυλοφόρο... Ο πληγωμένος υπάκουσε μηχανικά.

— Γρήγορα, κυρία, είπε ο Μαλέκ στην οικοδόσποινα. Οί στιγμές είναι μετρημένες.

Η άγνωστη άρχισε άμέσως να υπαγορεύει.

— Άγαπητέ γιατρέ, σάς εύχαριστώ πολύ για όλα όσα κάνατε για μένα. Ήταν θαύμα που σώθηκα κι' αυτό το χρώσά μου σε σάς. Με μεγάλη μου λύπη σάς γράφω ότι δε θα μείνω εδώ. Φεύγω άπόψε για το Πουατού. Με συνοδεύει ο γέρος υπηρέτης της ευγενικής κυρίας που με φιλοξένησε στο σπίτι της. Σύντομα θα έχετε νέα μου. Μισέλ ντε Μοράνγκ

— Άφήστε με τώρα να τον κάμω, να συνέλθω, είπε ο Μαλέκ.

Άλλ' αυτή τη φορά κουράστηκε περισσότερο από πριν. Το πρόσωπο του Μισέλ είχε γίνει κατάλευκο. Κρατούσε τα δόντια του σφιγμένα και το βλέμμα του ήταν θολό.

— Πεθαίνει, φώναξε η άγνωστη.

— Όχι, απάντησε ο Μαλέκ. Συνέρχεται.

Και πραγματικά, η κρίσις πέρασε σύντομα. Έπειτα από λίγο, ο πληγωμένος ήρέμισε κι' έκλεισε τα μάτια του. Κοιμόταν.

— Δέ θα πεθάνη, κυρία, είπε ο Μαλέκ. Τό έγγυώμαι... Ο ύπνος αυτός θα του κάμη καλό.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ο Σανχέζ ντ' 'Αλδιέλα, μετά τον τραυματισμό του Μισέλ, ήταν βέβαιος ότι θα ήσυχάζε για κάμποσο καιρό κι' άποφάσισε να έπωληθή απ' αυτή την άνάπαυλα για να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του.

Η Κλοτίλδη, όπως είδαμε, του είχε υποσχεθή ότι θα του δινε άπάντησι έπειτα από πέντε ημέρες. Άλλ', αυτές οι ημέρες του φάνηκαν άτέλειωτες και γι' αυτό θέλησε να έπισπεύση τα πράγματα.

Του χρειαζόταν, όμως, ένας βοηθός, ένα πρόσωπο που η Κλοτίλδη να του είχε έμπιστοσύνη και που ταυτόχρονα θα δεχόταν να τον εξυπηρετήσει.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Τό μυαλό του, έπειτα από αρκετή σκέψη, σταμάτησε στη βαρώνη ντε Λουνεβίλ. Αυτή βέβαια, ήταν η καταλληλότερη. Η Κλοτίλδη της είχε μεγάλη έμπιστοσύνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η βαρώνη δε θ' άρονίσταν να τον εξυπηρετήσει. Γιατί ήταν γυναίκα με εύρεια άντίληψη και καλόκαρδη.

Έτσι, το βράδυ της ίδιας ημέρας, άποφάσισε να την έπισκεφθή στο μέγαρο της. Η βαρώνη τον δέχτηκε άμέσως.

— Σε τί όφείλω την τιμή της έπισκέψεώς σας, κύριε μαρκήσι; του έπτε δίνοντας του το χέρι, που αυτός τό έφερε στο χέιλη του.

Υπήρχε στην έκφρασι που είχε τό πρόσωπό της κάποια έκπληξι, που δεν κατέφερνε να κρύψη.

— Στη μεγάλη εύχαρίστησι που αισθάνομαι μιλώντας με σάς, απάντησε ο Σανχέζ. Έπειτα...

— Ά, υπάρχουν και κάτι άλλο; έπτε γελώντας η βαρώνη. Άλλά καθήστε, πρώτα...

Τού έδειξε μια πολυθρόνα και κάθισε κι' αυτή σε μια άλλη άπέναντί του.

— Λοιπόν; έπτε στον ίδιο εύθυμο τόνο. Ήμουν βέβαια πώς υπήρχε και κάτι άλλο... Μήπως πρέπει να σάς βοηθήσω για να μου τό πητε;

— Μαντεύετε, λοιπόν...

— Πρόκειται σίγουρα για την άναδεκτη μου, δεν είν' έτσι;

— Ναι... Άλλά πώς ξέρετε...

— Αυτό είναι τό μυστικό μου. Ή δεσποινίς Κλοτίλδη...

— Δέ μου έπτε τίποτε. Χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Είσαστε τυχερός, άγαπητέ μου μαρκήσι. Θα ένδιαφερθώ για σάς όσο μπορώ.

— Είσαστε πολύ καλή, κυρία βαρώνη.

— Η Κλοτίλδη κι' ο πατέρας της θάρρουν εδώ μετά τό θέατρο. Έτσι θα μου δοθή η εύκαιρία να τους μιλήσω για την υπόθεσί σας.

— Μπορώ να περιμένω;

— Κι' είναι να με ρωτάτε; Κουδέντιασαν κάμποση ώρα για διάφορα πράγματα. Ο Σανχέζ γύριζε όλη την ώρα τό κεφάλι του προς την πόρτα.

— Έπί τέλους, έφτασε ο τραπέζι.

Τά λόγια της είχαν προκαλέσει την περιέργεια της βαρώνης.

— Και δε μπορείτε να μου δώσής μια μικρή ιδέα για τό σχέδιό σου; ρώτησε.

— Κάμετε λίγη ύπομονη, νουνά, απάντησε η Κλοτίλδη. Πρέπει άπό άπόψε κι' όλας να τον προετοιμάσω γι' αυτή τη δοκιμασία και να τον κάμω να καταλάβη ότι βρισκόμ πολύ γρήγορη την έξομολόγησι που μου κάνα.

— Άλλά γιατί, άγαπητό μου παιδί;

— Γιατί έπρεπε να σέβεται περισσότερο τά αισθήματά... Και θέλετε να σάς πω κάτι; Ός τη στιγμή που ήρθε εδώ, διατάξα άν έπρεπε να τον υποβάλω σ' αυτή τη δοκιμασία. Άλλ' έπειτα απ' αυτό που έκανε...

— Τι έκανε πάλι;

— Για ποίο λόγο ήρθε εδώ; Δέν είναι αλήθεια πώς ήρθε για να σάς παρακαλέση να μου μιλήσете;

— Αυτό θέπρεπε να σ' εύχαριστή άντι να σέ στενοχωρή.

— Νομίζω πώς θα ήταν καλύτερο άν είχε λίγη ύπομονη.

— Οί έρωταυμένοι βιάζονται συνήθως...

— Η βιασύνη δέν είναι ή καλύτερη άπόδειξι για την άγάπη τους.

— Σιωπή! Νά ο μαρκήσιος.

Ο Σανχέζ, βλέποντας τό στενοχωρημένο ύφος της Κλοτίλδης, ρώτησε με τά μάτια της βαρώνη. Κι' η άπάντησι, που πήρε με τό ίδιο μέσον τον έκαμε να σαστίση.

Καταλάβαινε τώρα πώς είχε κάμει κάποιο λάθος. Άλλά του κάκου βασάνιζε τό μυαλό του, για

τίης μαζί με την κόρη του.

Έπειτα από τον τυπικό χαιρετισμό, η βαρώνη πήρε την Κλοτίλδη και πέρασαν σ' ένα γειτονικό σαλονάκι. Εκεί βρήκε την εύκαιρία να της μιλήση, άν και κάπως άόριστα, για τον προστατευμένο της. Άλλ' από την άπάντησι της νέας, κατάλαβε ότι ο μαρκήσιος δέν είχε κερδίσει έντελώς την καρδιά της.

— Ο πατέρας μου έχει δώσει προθεσμία ένα χρόνο για να παντρευτώ, έπτε η Κλοτίλδη. Ή προθεσμία αυτή άργει άκόμη να τελειώσει... Ός τότε πιστεύω πώς θα μπορέσω να πάω την άπόφασί μου.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε η βαρώνη. Άλλ' ο μαρκήσιος ντ' Άλδιέλα είναι ένας άνδρας πολύ γοητευτικός και πολλές νέες θα ήταν εύτυχισμένες, παίροντάς τον για σύζυγο.

— Δέν άρνίεμαι πώς έχει πολλά προτερήματα, απάντησε η Κλοτίλδη. Άλλ' ο γάμος είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεσις... Πρωτό πάω την άπόφασί μου, πρέπει να σκεφθώ.

— Δέν τόν αγαπάς, λοιπόν;

— Η Κλοτίλδη διατάσσε.

— Όχι δσον πρέπει, για ν' άποφασίσω να γίνω σύζυγός του, απάντησε.

— Κρίμα! έπτε η βαρώνη. Κι' αυτός φλέγεται από την έπιθυμία να πάρη μια άπάντησι... Τι πρέπει να τού πω;

— Τίποτα.

— Πώς τίποτα;

— Σκέφτηκε να τον υποβάλω σε μια μικρή δοκιμασία...

— Τι είδους δοκιμασία;

— Είναι ένα μικρό μυστικό, που θα τό μάθετε πολύ γρήγορα.

— Δέν καταλαβαίνω...

— Έχω ένα σχέδιο για να κάμω τό μαρκήσιο να στενοχωρηθή.

— Για ποίο λόγο;

— Άν ο μαρκήσιος μ' αγαπάη πραγματικά, θα τού δώσω την εύκαιρία να μου τό άποδείξη... Σκέφτηκε πολύ πών πάω αυτή την άπόφασι.

Τά λόγια της είχαν προκαλέσει την περιέργεια της βαρώνης.

— Και δε μπορείτε να μου δώσής μια μικρή ιδέα για τό σχέδιό σου; ρώτησε.

— Κάμετε λίγη ύπομονη, νουνά, απάντησε η Κλοτίλδη. Πρέπει άπό άπόψε κι' όλας να τον προετοιμάσω γι' αυτή τη δοκιμασία και να τον κάμω να καταλάβη ότι βρισκόμ πολύ γρήγορη την έξομολόγησι που μου κάνα.

— Άλλά γιατί, άγαπητό μου παιδί;

— Γιατί έπρεπε να σέβεται περισσότερο τά αισθήματά... Και θέλετε να σάς πω κάτι; Ός τη στιγμή που ήρθε εδώ, διατάξα άν έπρεπε να τον υποβάλω σ' αυτή τη δοκιμασία. Άλλ' έπειτα απ' αυτό που έκανε...

— Τι έκανε πάλι;

— Για ποίο λόγο ήρθε εδώ; Δέν είναι αλήθεια πώς ήρθε για να σάς παρακαλέση να μου μιλήσете;

— Αυτό θέπρεπε να σ' εύχαριστή άντι να σέ στενοχωρή.

— Νομίζω πώς θα ήταν καλύτερο άν είχε λίγη ύπομονη.

— Οί έρωταυμένοι βιάζονται συνήθως...

— Η βιασύνη δέν είναι ή καλύτερη άπόδειξι για την άγάπη τους.

— Σιωπή! Νά ο μαρκήσιος.

Ο Σανχέζ, βλέποντας τό στενοχωρημένο ύφος της Κλοτίλδης, ρώτησε με τά μάτια της βαρώνη. Κι' η άπάντησι, που πήρε με τό ίδιο μέσον τον έκαμε να σαστίση.

Καταλάβαινε τώρα πώς είχε κάμει κάποιο λάθος. Άλλά του κάκου βασάνιζε τό μυαλό του, για

να βρη ποιο ήταν αυτό τό λάθος.

Πλησίασε, τέλος, άχι χωρίς διαταγή τίς δύο γυναίκες κι' έκαμε μερικά φιλοφρονήματα στην Κλοτίλδη, στα όποια η νέα άπάντησε με όλοφάνερη ψυχρότητα.

Ο Σανχέζ, τά είχε χαμένα. Έτοιμάσθηκε σε λίγο να φύγη και, καθώς άποχαιρετούσε την οικοδόσποινα, τη ρώτησε σιγά:

— Τι έγινε, λοιπόν;

— Φοβάμαι πώς η Κλοτίλδη θυμωσε για τό διάδημά σας, τού άπάντησε η βαρώνη. Θα ήταν ίσως καλύτερο να μην είχατε έρθει.

— Άλλ' ήταν κακό;

— Η βιασύνη σας δέν άρρεσε στην Κλοτίλδη.

Για μία στιγμή, ο μαρκήσιος φαντάσθηκε, πώς η Κλοτίλδη είχε μάθει τη μονομαχία του με τον Μοράνγκ κι' είχε μαντέψει την άληθινή αίτία της. Άλλά τό λογία της βαρώνης τον καθυσόχασαν.

— Έχει δίκιο, έπτε μέσα του. Έγώ με την άπερισκεψία μου προκάλεσα τό θυμό της... Άς είναι καταραμένη η άνυπομονή μου. Μήπως τά μάτια της δε μου έχουν πη χίλιες φορές περισσότερα από όσα τα χείλη της θα μπορούσαν να πουν στη βαρώνη; Μ' αγαπάει... Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Ό, γιατί να μη μπορώ να πέρσω στα πόδια της για να της ζητήσω να με συχωρέσει;... Άπό εδώ κι' έμπρός, δε θ' άμφιβάλλω ποτέ. Θ' άφήσω τις καρδιές μας να μιλάνε μόνες τους, χωρίς να ζητήσω από κανένα να κινή πιδ γρήγορη την εύτυχία μας...

Η Κλοτίλδη χαιρείται τό μυστικό της, πολύ προσπαθεί να τό κρύψη κι' από τον ίδιο τον έαυτό της. Η ψυχή της είναι σαν τα άδύα ενός ναού, όπου κανείς δέν πρέπει να προσπαθήση να μπη με τη βία.

Ο μονόλογος αυτός, που τον άπασχόλησε μερικά δευτερόλεπτα, τον έκαμε πιδ ήρωο.

— Νομίζω πώς η Κλοτίλδη έχει δίκιο, έπτε στο τέλος.

Η βαρώνη τον κύτταξε παρανευσμένη.

— Είπατε ότι έχει δίκιο, μαρκήσι; ρώτησε.

— Ναι, απάντησε ο Σανχέζ. Έκαμα ένα μεγάλο λάθος, που δε θάθελα να τό επαναλάβω.

— Δέν καταλαβαίνω...

— Σάς εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά, που θελήσατε να με βοηθήσετε. Δέ θα τό ξεχάσω ποτέ... Θα ήταν κακό, ώστόσο, άν σάς παρακαλούσα να μην ξαναμιλήσετε για μένα στην Κλοτίλδη;

— Να μην ξαναμιλήσω;

— Ναι. Νομίζω πώς είναι τό καλύτερο... Έλπίζω να μη με παραγγησετε γι' αυτό που σάς ζητάω.

— Καθόλου, απάντησε η βαρώνη. Σάς υπόσχομαι πώς, άπ' αυτή τη στιγμή, δε θα ξαναπαύ λέξι για σάς στην Κλοτίλδη.

— Εύχαριστώ, έπτε ο Σανχέζ, φινώντας της τό χέρι.

ΜΑΤΑΙΗ ΑΝΑΜΟΝΗ

Έφτασε, τέλος, η ημέρα τού χορού της προσβείας, που με τόση άνυπομονήσρια την περίμενε ο Σανχέζ.

Ο μαρκήσιος πήγε στο χορό αυτό, με την ψυχή πλημμυρισμένη από άγωνία, γιατί ήξερε πώς εκεί θα κρινόταν ή τύχη του. Συλλογίζόταν ότι θάβρισκε την Κλοτίλδη ανάμεσα σε πλθος κόσμου. Μά βαρύνον ή στιγμή που θα χορεύαν μαζί. Και τότε θα την ρωτούσε.

τε στην οικοδόσπινα.
— Τί σημαίνει αυτό; Τη ρώτησε με φωνή πλημμυρισμένη από αγωνία.

— Πώς θέλετε να ξέρω; απάντησε η βαρώνη ανασπώνοντας τους ώμους.

— 'Α, είμαι πολύ δυστυχισμένος! είπε ο Σααχέ. Πού πήγαν; Είναι αλήθεια πως δεν ξέρετε τίποτα;... 'Ο, Θεέ μου! 'Η Κλοτίλδη, λοιπόν, δε μ' αγαπάει; Αυτό είναι φριχτό! Σας παρακαλώ να μη μου κρύψετε τίποτα. Προτιμώ να μάθω την αλήθεια, όσο τρομερή κι 'αν είναι... 'Η αμφιβολία μου ξεσχίζει την καρδιά.

'Η βαρώνη συγκινήθηκε από τα λόγια του.

— Μη χάνετε κάθε ελπίδα, του είπε. Ποιος ξέρει τί ήταν εκείνο που έκαμε τον κύριο Σουμπτεργκ και την κόρη του να φύγουν;

— Δεν καταλάβατε, λοιπόν; την διέκοψε ο Σααχέ. Έφυγε χω-

ρίς να μου δώσει καμιά απάντηση...

— Τό ξέρω.

— 'Αχ, πού είναι;... Σας ίκε-
τεύω μη μου το κρύβετε...

— 'Αν τ'όξεραι, θα σας το έ-
λεγα.

— Συχωρέστε με... Δεν ξέρω
τιά τί λέω... Τί πρέπει να κάμω
τώρα;

— Πρό παντός, να λογικευθή-
τε. 'Αν η Κλοτίλδη είχε την από-
φασι ν' αρνηθί, γιατί δε θα το
έκανε με ειλικρίνεια;

— Με λυπήθηκε... Φοβήθηκε γί-
τως τὰ δάκρυά μου... Δεν ξέρω
κι' εγώ τί να πώ...

— Κύριε ντ' 'Αλβιέλα, είπε η
βαρώνη, είμαι γυναίκα και μπο-
ρώ να σας πω ότι οι γυναίκες
σπάνια έχουμε τέτοιους φόβους.
Γεμάτες από αυταπάτη, συμ-
πόνοια και θαυμασμό για κείνον
που αγαπάμε, είμαστε απάνθρω-
πες για κείνον που δε μας ένδια-
φέρει... 'Η γυναίκα διαιρεί τους

άνδρες που την αγαπάνε σε δυο
κατηγορίες: στα είδωλα και τους
σκλάβους. Οι πρώτοι την εξουσιάζουν
απόλυτα κι' είναι ευτυχισμέ-
νη και περήφανη που υποτάσσεται
στις θέλησές τους. Οι δεύτε-
ροι είναι πλυσμένοι για ν' άνε-
χονται όλες τις ιδιοτροπίες της...
Πρέπει, λοιπόν, να με πιστέψετε.
'Αν είσατε για την Κλοτίλδη έ-
νοχλητικός, θα σας το έδειχνε με
τη στάση της ή θα σας το έλεγε.
'Αλλά δε θάφευγε ποτέ για τὸ χα-
τήρι σας. Πρέπει να τὸ καταλά-
βετε.

— 'Αν μ' αγαπούσε δε θα μ' ἀπόφευγε.

— Καί ποιος σας λέει ότι δε
σας ἀποφεύγει, για να σας κάμω
να την ποθήσετε περισσότερο;

— Προσπαθείτε, βαρώνη, να χύ-
σετε βόλυσμα στη λύπη μου, είπε
ο Σααχέ. Σας ευχαριστώ, αλλά
πρέπει να ξέρετε ότι χάνετε άδι-
κα τὰ λόγια σας... Αυτό που έ-
καμε η Κλοτίλδη είναι φοβερό...

'Αναρωτιέμαι μήπως είναι ἀναί-
σθητη...

— Αναίσθητη ή Κλοτίλδη; ἀ-
πάντησε η βαρώνη. Νά μια πε-
ρίεργη συγκοφαντία! Σας βεβαιώ-
νω, τουναντίον, ότι είναι πολύ
ευαίσθητη.

— Αλλά τότε πώς δε σκέφτηκε
τη λύπη που θα μου προξενούσε
φεύγοντας;

— Κύριε, ή βαφτιστικιά μου
δεν είναι από τις συνηθισμένες
γυναίκες, είπε η βαρώνη. 'Αν, μιά
μέρα, σας πη «να», θα τὸ πη μ',
όλη τη δύναμι της ψυχής της...

'Αν ήμουν στη θέση σας, δε σκε-
φτόμουν ότι η Κλοτίλδη έφυγε,
για να ρωτήση την καρδιά σας,
μακριά από σας, αν σας αγαπάει
πραγματικά.

— Και να μάθω στο γυρισμό
της αν κι' εγώ την αγαπάω;

— Πισθάνω.

— 'Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα
ήμουν πολύ ευτυχισμένος.

Έσκυψε καί, παίρνοντας τὸ χέ-
ρι της, τὸ έφερε στὰ χείλη του.

— Χαίρετε, βαρώνη, είπε. Δε
θα ξεχάσω ποτέ την ευγενική συμ-
πάθεια που μου δείξατε.

— Πού πάτε;

— Φεύγω...

— Για πού;

— Μήπως ξέρω;... Πρέπει να
βρώ την Κλοτίλδη.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

'Ο Σααχέ, φεύγοντας από τὸ
μέγαρο της βαρώνης, γύρισε στὸ
σπίτι του. Αισθάνονταν την ἀνάγ-
κη ν' απομονωθεί για να μπορέση
να συγκεντρώση τις σκέψεις του.

— Θα την ξαναβρώ, είπε με
πέσιμα μπαίνοντας στὸ γραφείο
του.

'Αλλ' όταν άρχισε να σκέφτε-
ται, κατάλαβε πώς τὸ πρόβλημα
δεν ήταν τόσο εύκολο όσο τὸ φαν-
ταζόταν. Πού θα πήγαινε να την
βρῇ;

Αὐτὸ τὸ ταξίδι δε μπορούσε να
είχε υπαγορευθῇ παρὰ από δυὸ
λόγους: ή από τις υποθέσεις τού
τραπέζιτη ή από την ἐπιθυμία της
Κλοτίλδης να τον κάμει να χάση
τὰ ίχνη της.

Στην πρώτη περίπτωση, θάπρε-
πε να ήξερε τις υποθέσεις τού
τραπέζιτη κι' αὐτὸ ήταν ἀδύνατο.
Γιατί θα μπορούσε τὸ ίδιο καλὰ
να είχε πάει τὸ Λονδίνο, στὴ Ρώ-
μη, στὸ Βερολίνο, στὴν Πετρού-
πολη ή όπουδήποτε ἄλλου. Στὴ
δεύτερη περίπτωση, θα ήταν μά-
ταιο ν' ἀναζητήση τὰ ίχνη τού
τραπέζιτη καί της κόρης του. Για-
τί, αν ή Κλοτίλδη ήθελε να τον
ἀποφύγῃ, θα προτιμούσε να πά-
σ' ένα μικρὸ μέρος ή ὅπουσδήποτε
θα φρόντιζε να μην ἀφήση ίχνη πί-
σω της.

Θυμήθηκε, ξαφνικά, τὰ λόγια
του στρατηγού Ζουστάν, πού τού
είχε πη ότι μόνον ὁ Ντεροαγιέ θα
μπορούσε να τού δώσει πληροφο-
ρίες.

— Πώς δεν τὸ σκέφτηκα προ-
τύτερα; είπε. 'Ο Ντεροαγιέ είναι
φίλος μου και μου χρησίμευσε ὡς
μάρτυρας στὴ μονομαχία μου με
τὸν Μοράλγκ. Δε θ' ἀρνήθῃ. Λοι-
πόν, να μου δώσει τις πληροφορίες
πὺς πού θα τού ζητήσω καί νομί-
ζω πὺς τὸ καλύτερο θα είναι να
τὸν ἐπισκεφθῶ ἀμέσως.

Χτύπησε τὸ κουδούνι και σὲ λί-
γο ἐμφανίστηκε ὁ Γκομέζ.

— Ξέχσαν τὸ ἀμάξι; τὸν ρώ-
τησε.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε,
ἀπάντησε ὁ πιστὸς ἐπιστάτης. Νό-
μισα πὺς δε θα ξαναβγαίνατε...
'Ο Μανουέλ πήγε τὰ ἄλογα στὸ
σταύλο.

— Νά τὰ ξαναζέμῃ.

'Ο Γκομέζ έφυγε ἀμέσως, για
να ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΛΗ ή 'Ανδαλουσία μιλούσε για
την ὁμορφιά της Καρμεντίτα,
της τοιγνάνας. Οι κибάρες
τραγουδούσαν τὰ ἄλωναρά της
μάτια και κάθε τόσο, μέσα στις
ταβέρνες, ξεσπούσαν καυνάδες
για τὸ κορμί της, πού ήταν θαρ-
σεῖς φτιαγμένο από ναυαφάλλα
και φωτιά. Όταν περνούσε ἀπὸ
τὸ δρόμο, οἱ ἔμποροι ἀσπιναν τὴ
δουλειά τους κι' ἔδιναν, στις
πόρτες να τὴ δουν κι' όταν μι-
λούσε, ὅλοι σῶπαϊναν για ν' ἀ-
κούσουν τὴ μελωδία της σωνίς
της. 'Όλα πάντα της ήταν τέλεια.
Μὰ τίποτα δὲ μπορούσε να συν-
κοιθῇ με τὰ μαλλιά της. Τὰ ἐ-
πλεκε σὲ δυὸ χοντρές πλεξίδες,
πού ἐπεφάν στο στήθος της σπῆ-
θος κι' όταν τὰ ἔλυνε, για να χο-
ρεύῃ στὴν πλατεία και τ' ἄφηνε
να ξεσκυθῇ σὰ μαύρος καταρ-
ωχτὴς μέχρι τὴ μέση της. Ἐλε-
νες πὺς ἔνα κομμάτι νύχτας της
σκεπάζε τις πλάτες. Σὲ κάθε με-
ταξένια τοῖχα τους δειγνάν κι' ἀ-
πὸ μιά ἀντρική καρδιά.

'Αδικά ξεκαρτούν οι («καί-
παλλέρες») για να κάνουν σεσε-
νάτες, ὅδικα κέχαζαν τὸ δρόμο
της με λουλούδια, ὅδικα ἐροί-
κναν μπροστὰ στὸ μικροκαμωμέ-
να της πόδια περιουσίες ὀλόκλη-
ρες. Τίποτα δε τὴ συγκινούσε.
'Η καρδιά της ήταν ἐλευθερία και
περήφανη σαν τὰ ἀνάλια της
Σιέρρας.

Μιά μέρα, ὅμως, παρουσιάστη-
κε στὴν πόλη ἕνας καινούργιος
ταυρομάχος, ὁ 'Αντώνιο. Ήταν
ψηλός και λεπτός, με μαύρες
μπούλες και ἡλιοκαμένο πρόσω-
πο. Βλέποντάς τον στὴν ἀρένα,
ή Καρμεντίτα ἔκασε για πρώτη
φορὰ τὴν ἀδαιοδορία της. Παρα-
καλούθηκε, με κομμένη ἀνάσα,
τὸ θανάσιμο παιχνίδι τού ἀνδρῶ-
που με τὸν ταύρο κι' όταν ἐπι-
τέλους τὸ ζωὸ σκωιδότικε νεκρό,
μ' ἕνα σπασμὸ καρφωμένο στὴ θέ-
σι τού κορμιού, ή τοιγνάνα τὸ δά-
ειτο.

Τὰ μαλλιά της τοιγνάνας

ήθεε τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο,
πὸ σπάλιζε τὸ στήθος της και τὸ
πέταξε στὴν ἀρένα, φωνάζοντας:

— 'Ολέ! 'Ολέ!...

'Ο 'Αντώνιο ἀρπάξε με μιά
γρήγορη κίνηση τὸ λουλούδι, τὸ
ὅλησε και τὸ σπέρωσε στὸ αὐτί
του. Καθὼς τὸ θάμνω του συνάν-
τησε τὸ δικό της, ή Καρμεντίτα
χλωμάσε. Εἶχε καταλάβει πὺς
δε θα ἐλευθερωνόταν ποτέ ἀπ' τὴ
γοητεία αὐτῶν τῶν σκωιδεῶν μα-
τιῶν.

Τὸ ἴδιο ἀπόνεσμα, καθὼς ή
τοιγνάνα χόρευε στὴν πλατεία,
ἕνας ἄντρας ἀνοίξε δρόμο ἀνά-
μεσα ὅταν κύκλο τῶν περιέρων,
προκήρυξε ἀδιστακτὰ κατὰ πάντων
της καί ἀρπάζοντάς την ἀπ' τὸν
μπράτσο τὴν ἀνάγκασε να στα-
ματήσει. Ήταν ὁ ταυρομάχος.

— 'Απὸ δὴ και μπρὸς δὴ κορεύ-
ης μόνον για μένα, τις εἶπε δύνα-
τά, ὡστε να τὸν ἀκούσουν ὅλοι.

Οἱ θεατὲς ἀπομείναν κεραυνό-
χτυπημένοι. Κανείς δεν εἶχε τολ-
μῆσει να φερθῇ ἐτσι στὴν Καρ-
μεντίτα. Νά, τώρα θάβγαζε τὸ
μυτερό μαχαίρι, πού ἐκρυβε στὸν
κόρφο της και θα χτυπούσε στὴν
καρδιά τὸν παρόλμο!

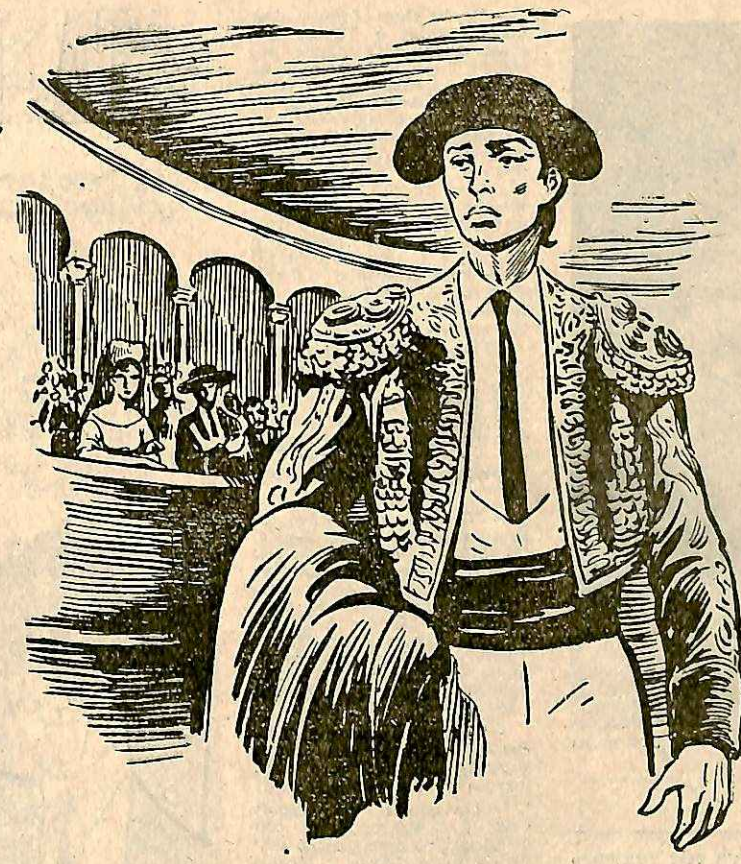
Μὰ ή κοπέλλα δεν ἔκανε καμ-
μιὰ κίνηση. Ἐνα ὄνον χαμόγελο
φάνηκε στὰ χείλη της κι' όταν ὁ
'Αντώνιο τὴν πρόβλε μετὰ του,
τὸν ἀκολούθησε χωρὶς τὴν πα-
ραμικρὴ ἀντίστασι.

'Ο ἔρωτας ὁμορφινε ἀκόμη πε-
ρισσότερο τὴν τοιγνάνα κι' ή
καρδιά τού 'Αντώνιο νέμισε πε-
ρηφάνεια, καθὼς ἐνοίωθε ἐπάνω
του τις νεμάτες ἔλεια ματιές
τῶν ἀνδρῶν. Μὰ ή Καρμεντίτα
φοβόταν.

— Πρόσεχε, ἀγαπημένο μου
τού ἔλεγε. Οἱ δρόμοι είναι ὀκο-
τεινοί τὴ νύχτα και κανείς δε θ' ἐ-
ἀνακαλύβῃ τὸ δολοφόνιο, ἀν ἐ-
βροδὺν σκωιδμένο κανένα πρῶ.
'Η ἀγάπη μας ἔχει πολλούς ἐχ-
θρούς.

'Ο νέος νελούσε και τὴν ἐσφιν-
νε στὴν ἀγκαλιά του.

— 'Όποιος θέλει, ἀς δοκιμάσῃ

'Ο ταυρομάχος 'Αντώνιο ήταν ψηλός και λεπτός με ἡλιοκαμένο πρό-
σωπο...

λα ὁμορφα μάτια, εἶχε δοκιμάσει
κι' ἄλλα γλυκά χείλη, μὰ πρώτη
μου φορὰ ἀντίκρισα ζωντανὸ με-
τάξι.

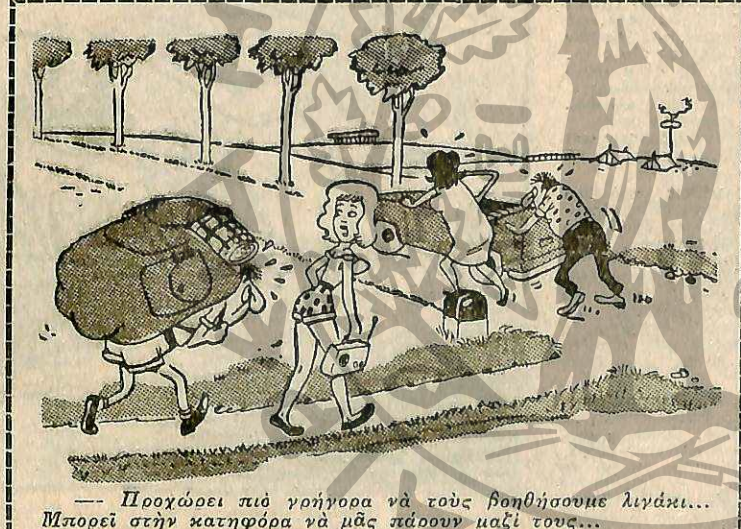
'Η Καρμεντίτα ἔλυνε στὴν
ἀγκαλιά του, μὰ ὁ φόβος δεν τὴν
ἄφηνε να χαρὴ τὴν εὐτυχία της.
Κάθε φορὰ πού ὁ 'Αντώνιο πῆ-
γαινε στὴν ταβέρνα, ἐκείνη ζα-
κρυπτούσε, ὅδικα πῆσιν ἀπ' τὴν
πόρτα, παραφυλάνοντας τους θο-
ρύθους τού δρόμου, περιμένον-
τας ν' ἀκούσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στι-
μὴ τὴν κραυγὴ τού μακαριωμέ-
νου ἀγαπημένου της.

Τὴν παραμονὴ της μεγάλης
ταυρομαχίας τὸ βράδυ, ή τοιγνάν-
να παρακάλεσε τὸν 'Αντώνιο να
μὴ βγῇ ἔξω.

— Πρέπει να εἶσαι ξεκούραστος,
αἰρίο, τού εἶπε.

— Δὲ θ' ἀρνήσω, τις ὑποσχέθη-
κε. Θα πῶ ἕνα ποτήρι με τους
φίλους μου, πού θέλουν να με
ἐγκληθῇ καλὴ ἐπιτυχία και θα
νυσοῖα ἀμέσως.

Στὴν ταβέρνα, ὅμως, τὸν πε-
ρίμενε μιά μεγάλη παρέα, πού
ἀρχισε να τὸν κερνάει γλυκὸ
κρασί κι' οἱ ὡρες κύλησαν χωρὶς
να τις καταλάβῃ. Ήταν περασμέ-

— Προχώρει πὸ γρήγορα να τους βοηθήσουμε λιγάκι...
Μπορεῖ στὴν κατηφόρα να μᾶς πᾶσουν μαζί τους...

να μεσάνυχτα. Ήταν ἔσκητος να
δύνη, μισομεθυμένος πιά. 'Η νύ-
κτα ήταν ἄσυχη και ζεστή. Κα-
θὼς ἔστριβε, ἀνυπόπτος τὴ γυναι-
κά του σπιτίου του, τρεῖς αἰλουέ-
τες βγήκαν ἀπ' τὴ σκιά, κόνον-
γας τὸ τὸ δρόμο. Τὸ φῶς τού
φενναριού ἀστράψε πάνω στις λε-
πίδες πού κρατούσαν τὰ χέρια
τους. 'Ο κίνδυνος ἐδῶσε τὸ με-
θύσι ἀπ' τὸ κεφάλι τού νέου.
Τράβηξε τὸ μαχαίρι του, ἀκούη-
πρε τὴν πλάτη τού στὸν τοῖχο
και περιέμενε. Ὁ ὑπουλοῖ δολο-
φόνι, πού ἐπετέθηκαν ἀστραπι-
αία, 'Ο ταυρομάχος πλῆγωσε τὸν
πρῶτο, κι' ἔστειλε με μιά κλω-
τσιὰ τὸ δεύτερο, να κυλιότῃ στὸ
λιθόστρωτο. Μὰ ὁ τελευταῖος πρό-
λαβε να κορυφῇ τὸ μαχαίρι του
στὸν ὄμο του. Σχεδὸν ἀμέσως ἀ-
νοῖξε μιά πόρτα κι' ή Καρμεντίτα
γύρισε ἔξω, ζήτησε βοή-
θεια. Στις σωνές της, οἱ τρεῖς ἀ-
γνώστοι τὸ ἔβλεπαν στὰ πόδια.

— Δεν ἔχω τίποτα, μόνον μιά
μικρὴ νρατσουνιά, τὴ βεβαίωσε ὁ
'Αντώνιο.

Μὰ στὴν πραγματικότητα ή
πληγὴ ήταν ἀσχετὰ θανάσιμη, και,
καθὼς τὴν περιποιόταν, ή τοιγ-
νάνα ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο
της να μὴ πᾶρῃ μέρος στὴν
ταυρομαχία. 'Εκείνος, ὅμως, δεν
ήθελε οὔτε να τ' ἀκούσῃ. Δεν ή-
θελε να δῶσῃ στοὺς ἐκθρούς
του αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι. 'Αδίκ-
α τὸν παρακάλεσε ή τοιγνάνα,
ὅπως ὁ ὕπνος δάρουν τὰ βλέ-
φαρά του.

Κατὰ τὰ χαράματα, ή Καρμεν-
τίτα γλῶστοπος ἀδράσθη ἀπ' τὸ
σπίτι, τυλιγμένη σὲ μιά μακριά
μαντίλα και σβήνοντάς κατὰ στὸ
σπίθος της.

'Η ἐκκλῆσις ήταν ἔρημη. 'Η
κοπέλλα νονάτος μπροστὰ στὴ
μαυράρινη Παναγία και προσε-
κλήθηκε θεοδιά:

— Μαντόνα μου, εἶμαι μιά ὁ-
μαρτωλὴ και ἔξω πὺς δεν ἔχω
δικαίωμα να σοὺ ζητήσω καμιά
χάρη! Μὰ, λυπήσου με και βοή-
θησε τὸν ἀγαπημένο μου! Δεν εἶ-
χα να σοὺ φέρω χρυσάφι, οὔτε ἀ-
σπί. 'Ενα σπολίδι ἔχω και στὸ
καρδίω μ' ἔλη μου τὴν καρδιά.

Τέντωσε τὸ χέρι της κι' ἄφησε
να πέσῃ μπροστὰ στὴ Μαντόνα
αὐτὸ πού κρατούσε. Ήταν οἱ δυὸ
πλεξίδες της, κομμένες σύρων
ζα...

★

Ποτέ δεν εἶχαν ξαναδῇ τέτοια
ταυρομαχία ὁ θεατὲς. 'Απὸ τὴν
ἀρχὴ ἀκόμη, ή πληγὴ τού 'Αντώ-
νιο εἶχε ἀνοίξει και τὸ αἷμα κυ-
λούσε, λεκιδώνοντας τὴ φορεσιά
του. Παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία πού
ἐνοίωθε, ὁ νέος ήταν ἀσπύκτος
και τὰ «ἄλε!» τράνταζαν τὴν ἀ-
ρένα. Μὰ, ἀκριβῶς τὴ στιγμή,
πὺς ὁ ταύρος ὀρούσε, ἕνας δυ-
νατὸς πόνος παρῆλθε τὸ χέρι
τού 'Αντώνιο. 'Ενα δευτερόλε-
πτο ἀκόμη και τὰ χρομαμένα κέ-
ρα τού ζώου θα θυβήδονταν
στὸ κορμί του. Μὰ ὁπτόμα, ὁ ταύ-
ρος στάθηκε ἀν να τὸν συνκαρ-
τούσε ἕνα ὄραστο σκονι και σ'
αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο διάστημα, ὁ νέ-
ος πρόλαβε να τὸν καρφώσῃ με
τὸ σπαθί του.

Δάκρυα ἐνυνομισμένης και ὀ-
πελπίσας κυλούσαν ἀπ' τὰ μάτια
της Καρμεντίτας, καθὼς ἔτρεχε
πρὸς τὴν ἔσοδο. 'Ο ἀγαπημένος
της εἶχε σπῆ, μὰ δε θὰ τὸν ζα-
νῶλεπε πιά. Ποτέ δε θα τουλ-
μούσε να παρουσιάσῃ μπροστὰ
του, χωρὶς τὰ μαλλιά της, πού
τὰ λάτρευε ἐκείνος.

Σαφνικά, ἕνα χέρι, τυλίχτηκε
γύρω στὴ μέση της και τὴ σταμά-
τησε.

— Πού πᾶς; Γιατί φεύγεις; ὡ-
πρε ἐσπληκτός ὁ 'Αντώνιο. Τί
σ' ἐπιασε καί σκεπαστικες ἐτσι;

Τὴς τράβηξε τὴ μαντίλα και
τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸ
κορευμένο κεφάλι της. Μὰ, ἀντὶ
για τὸ ἔσπασμα τού θυμοῦ, πού
περίμενε ή Καρμεντίτα, ἕνα
τροφεὸ χαμόγελο φάνηκε τὸ πρό-
σωπὸ του.

Τὴν ὥρα πού ὁ ταύρος ἐτοι-
μαζόταν να με σκωτῶσῃ, εἶδα μιά
θελία να σπῖνεται στὸ λαμὸ
του, μιά θηλεία σπινμένη ἀπὸ
δυὸ μαύρες κοτρίδες, εἶπε με
συνέγνωσι. Σ' ευχαριστῶ καλὴ
μου!

'Η Καρμεντίτα ἐνῆψε στὴν
ἀγκαλιά του με δάκρυα εὐτυχίας.

— 'Η Μαντόνα ἔκανε τὸ θαῦμα
της, ἀντατῶν. Έωσε ἔσένα
και τὴν ἀγάπη μας.

Β. ΑΛΚΑ

2 Γεύματα

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ

ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ 4 ΠΙΑΤΑ ΚΡΕΜΛΑ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ 20 ΓΕΥΜΑΤΑ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 3 ΤΗΛ. 527.900 ΑΘΗΝΑ

Μία χαρακτηριστική έκφραση της Πασκάλ Πετι στο φιλμ «Μετά την έκταση».

Πασκάλ Πετι

Δίχως λεπτά με τη Γαλλίδα «Αφροδίτη της τσέπης»

ΤΗΝ συναντούμε σ' ένα παρισινό στούντιο, ένα α-πο τα αμέτρητα που διαβέ-ται η γαλλική πρωτεύουσα στα περίχωρά της. Η Πα-σκάλ Πετι — γι' αυτήν πρό-κειται — είναι μικρόσωμη, σχεδόν μικροσκοπική, αλλά και σχηματισμένη γυναίκα, διάσημη και προκλητική, ά-κόμη και στο γέλιο της, πραγματική δηλαδή («Αφρο-δίτη της τσέπης»). Τη βλέπου-με που επιφορείζεται από τη δικαστική του «γυρισματού» καί, καθώς τριγυρίζει άσκο-πα, κωμικίζοντας, την παλι-ά, άωρη.

Είμαστε άλλωστε παλιοί γνώριμοι:

— Τι γυρίζετε αυτές τις η-μέρες, Πασκάλ;

— Συμπρωταγωνιστώ με τον Σαρλ Μπουαγιέ, τη Μα-ρία Μωμπάν και τον Σαρλ Μπελιόν στο δραματικό — κοινωνικό φιλμ «Ο δαίμο-νας του μεσονυκτίου». Είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα και φροντισμένη παραγωγή, που άναμψε τις άλλες έχει και μια σκηνή πολύ έντυπωσιακή, μια σκηνή «στρίπ - πόκερ». Το έχετε το «στρίπ - πό-κερ»;

Μορφάζει γεμάτη άπορία ή συμπασχέστετε Πασκάλ, ό-ταν ακούει ότι δεν το ξέ-ρουμε, και αναλαμβάνει να μάς εξηγήσει:

— Το «στρίπ - πόκερ» εί-ναι ένα κανονικό παιχνίδι πόκερ με χαρτιά. Παίζουν τέσσερες συνήθως, δυο άν-δρες και δυο γυναίκες, και δεν χρησιμοποιούν ούτε χρή-ματα, ούτε μάρκες. Σε κά-θε συνάντησι, όμως, που γί-νεται ο κερδισμένος παίρνει και από ένα... ρούχο από τον χαμένο!...

— Κάτι τέτοιο, λοιπόν, γί-νεται και στο φιλμ που γυρί-ζετε τώρα;

— Ακριβώς! Ο Μπουαγιέ, εγώ, ο Μπελιόν και η Μωμ-πάν συναντιόμαστε σ' ένα σπίτι και αποφασίζουμε να παίξουμε «στρίπ - πόκερ».

Παίζουμε, λοιπόν, αλλά ενώ και η Μωμπάν έχουμε προί-μη γκίνια, διαρκώς χάνουμε. Και κάθε φορά που χάνουμε, βγάζουμε και από ένα ρούχο απ' εμένα, χάνω συνεχώς. Τά βγάλα, όλα, τα δίνω στον κερδισμένο και μένω μί-

— Εγώ είμαι έτοιμη από καιρό, αλλά ο Τζάνι δεν είναι ακόμη. Ο γάμος με-ταξύ δυο καλλιτεχνών δε μοιάζει καθόλου με το γάμο δυο άλλων ανθρώπων. Παρου-σιάζει πολλές δυσκολίες και απρόοπτα εμπόδια. Ο Τζάνι, άλλωστε, δεν είναι μόνο η-θοποιός, αλλά και ζωγράφος, μουσικιστής και τραγου-διστής και επί πλέον μελε-τητής και γνώστης της ινδι-κής φιλοσοφίας. Πάντως, ο έρωτας που μας συνδέει εί-ναι πάντα φλογερός. Κι' αύ-το έχει τη μεγαλύτερη ση-μασία για δυο νέους 23 και 29 χρόνων...».

— Μήπως ο έρωτάς σας για τον Τζάνι είναι μεγα-λύτερος από τον δικό του για σας; Ο φίλος λέει ότι για το χατήρι του Τζάνι ζη-τήσατε διαζύγιο από τον πρώ-το σύζυγό σας, τον Ζάκ Πορτερέ. Είναι αλήθεια αύ-τό;

— Το τελευταίο αυτό το έχω διαφύσει πολλές φορές. Η διάλυσι του γάμου μου με τον Πορτερέ ήταν φυσικό επακόλουθο της αποξένω-σής, που είχε σημειωθεί ανά-μεσά μας. Όσο για τη δύ-ναμι του έρωτά μας με τον Τζάνι, νομίζω ότι είναι ά-μειωτος και από τις δυο πλευ-ρές: ελκυστική, δυνατός και φλογερός.

— Αν το επιτρέπετε, Πα-σκάλ, που και πότε έχετε γεννηθεί και από ποιά δρα-ματική σχολή αποφοιτήσατε;

— Γεννήθηκα στο Παρίσι στις 27 Φεβρουαρίου του 1938 και το πραγματικό μου όνομα είναι Άννα - Μαρία Πετι. Το όνομα Πασκάλ το δόραλο στον καλλιτεχνικό μ-προσάφω, που με είχε ανα-λάβει τότε. Είμαι απόφοιτος της δραματικής του παρισι-νού «Κονσερβατορίου» και κάτοχος του βραβείου «Σου-ζάν Μπλανσέτιν» για νέους ηθοποιούς.

— Πρίν γίνετε διπλωμα-τούχος ηθοποιός και στάρ του γαλλικού κινηματογράφου κάνατε καμιά άλλη δουλειά;

— Μόλις το 1957 ήμουν «μακιγιάζ» σε γνωστούς φα-τογράφους στο Παρίσι και αργότερα σε κινηματογραφι-κά στούντιο ως βοηθός («μα-κιγιάζ»). Απ' εκεί ξεκίνησε η φιλοδοξία μου να γίνω στάρ του κινηματογράφου.

Δε μπορούσα να πούμε περισσότερα με τη μικρόσω-μη αυτή αλλά τόσο γοητευ-τική «Αφροδίτη της τσέπης» του γαλλικού κινηματογράφου. «Ισως μια άλλη φορά...»

ANN NOEL

Ο γέρος και η θάλασσα!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσεις

Ο ΖΕΝ ΠΡΕΜ'ΙΕ του γε-μανικού κινηματογράφου Χόρστ Μπούχολτς πάλ-λεψε επί τρεις μέρες μεταξύ ζωής και θανάτου στην κλινι-κή του Πανεπιστημίου του Μο-νάχου, ύστερα από ένα αύ-τοκινετιστικό δυστύχημα, που λίγο έλειψε να του στοιχίση τη ζωή.

Ο συμπαθής καλλιτέχνης έτρεχε με λιγυγιάδη ταχύτη-τα.

Ο Ντίν Μάρτιν

τα σ' ένα αυτοκινετιστικό του Μονάχου, όταν, ξαφνικά, άγνωστο ακόμη για ποιά αι-τία, το αυτοκίνητό του, μιά θαυμασία «Κάντνικα», που ο ίδιος οδηγούσε, βρέθηκε έξω από το δρόμο κι' έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο. Στην κλινική, όπου μεταφέρθηκε, υπέστη α-μέσως μιά χειρουργική επέμ-βασι και οί γιατροί, κατά το πρώτο 24ωρο, ανήσυχσαν πο-λύ. Τελικά όμως, ύστερα από 48 ώρες, η κατάστασί του άρ-χισε να παρουσιάζει μιά ελ-πίδα βελτίωσι και οί γιατροί επέτρεψαν στη νεαρή σύζυγό του, την ηθοποιό Μόρια Μ-πού, να μείν κοντά του, και να συνομιλήσιν μαζί του.

Ο Χόρστ Μπούχολτς, που είναι σήμερα, ύστερα από τὰ φιλμ «Ανάστασις», «Αυ-τό 7 ήσαν υπέροχοι» διεθνώς στάρ, γυρίζει στο Μονάχο το φιλμ «Ένα, δύο, τρία», υπό τη διεύθυνσι του Μπίλλυ Γου-άιτνερ.

★ Μέσα στα πλαίσια της «Γλυκερίας ζωής» της Ρόμης, ένας τρομερός καυγάς ξέσπ-ασε προ ημερών σ' ένα κέντρο μεταξύ της στάρ Λίβια Α-κόντι και πρώην συζύγου του Τζούλιο Πάουερ και του συναδέλφου «Έντμοντ Πάρντομ». Ο τελευταίος βγήκε από το κέντρο με το πρόσωπο καταταωμένο από τις γρατζουνιές.

★ Η Τροχαία της Γενούης επέβαλε πρόστιμο 15.000 λι-ρεττών στο Σαμυ Φρέο, έ-πειδή οδηγούσε με υπερβολι-κή ταχύτητα το αυτοκίνητό της Μπρίτζιτ Μπαρντ, που καθόταν πλάι του.

★ Περνώντας προ ημερών από τη Γαλλία, ο Ντίν Μάρτιν, δεν έκρυψε το θαυ-μασμό του για τη Μπρίτζιτ Μπαρντ. Δηγήθηκε μάλι-στα και το ακόλουθο ανέκδο-το, σχετικά με την ύπ' αριθ. 1 Γαλλίδα στάρ, που κυκλο-φορεί στην Αμερική:

— Είμαι έξω φρενών, λέει κάποιος σ' ένα φίλο του. Σκέψου, ότι κάθε βράδυ βλέ-πω τη Μπαρντ στον όντο βου-λου. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου μου, περνώ από το άνοιγμα το κεφάλι και με ρω-τάει: «Μπορώ να μπω».

— Φυσικά, έσύ της λές ναίσι, παρατηρεί ο φίλος.

— Φυσικά. Κι' εκείνη προ-χωρεί στις μύτες των ποδιών. Πρέπει να σου δηλώσω πως εκείνο που μπορώ τότε να δώ είναι κάθε άλλο παρά δυσά-ρεστο. Κλείνει όμως η πόρτα πίσω της, ώστε έμπναι και δέ μου, ενώ να δώ τη συνέχεια... Κι' αυτό επαναλαμβάνεται κάθε βράδι! Δικαιολογεί τώρα την όργη μου ή όχι;

★ Η Μαρτίλν Καρόλ, ύστερα από το τρίτο δια-ζύγιο, αποφάσισε να μιλήσιν. Ένα Γάλλο δημοσιογράφο εί-ς ακόλουθες αποκλειστικές ενδι-αφέρουσες αποκλήψεις, σχετι-κά με το δράμα της ζωής της, που κρατούσε μέχρι σήμερα μυστικό:

— Δε θέλησα ποτέ να τ' δηλώσω, έλεγε, αλλά το μύ-νο δράμα, που συνετάραξε έ-ληθνα τη ζωή μου, ήταν η απώλεια του παιδιού, που πέ-ρριμενα, το 1949.

★ Ημουν τότε παντρεμένη με τον Αμερικανό Στιβ Κρέ-ην, πρώην σύζυγο της Αμε-ρικανίδος συναδέλφου μου Λόνα Τάρνερ. Η πιο φλογε-ρή επιθυμία μου ήταν ν' έ-ποκτιχω με κάθε θυσία ένα παιδί, και το είχα δηλώσει αυτό στο Στιβ.

★ Εκείνος είχε ήδη μιά κό-ρη από τον πρώτο του γάμο, την Τσέριλ, η οποία άσασχό-λησε αργότερα με επανάλη-ψιν τον Τόπο, την πρώτη φο-ρά μάλιστα υπό πολύ δραμα-τικές συνθήκες, σκοτώνοντας μ' ένα μαχαίρι, της κουζίνας το φίλο της μητέρας της Τζών-νο Στοιμαπόντο.

★ Τότε η Τσέριλ ήταν ένα μικρό κακοαπομένο κορίτσά-κι και κάθε φορά που την έ-λεπα να φιλά τον πατέρα της, η καρδιά μου σφιγνό-ταν.

★ Μιά μέρα πέταξα από τη χαρά μου. Ο γιατρός μου ά-νηγγειλε πως θα γινόμουν μη-τέρα.

— Ελπίζω να είναι αγό-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ρι! φώναζε κατενθουσια-σμένη.

Από αγοράκι αυτό το φαν-ταζόμουν ξανά, με γαλανά μάτια και, προληπτική καθώς ήμουν και είμαι πάντα, απέ-φευγα να του διαλέξω ένα ό-νομα, πριν ακόμα γεννηθή-«Ας περιμένο μερικούς μή-νες» σκέφτηκα.

★ Και περίμενα, έξη μήνες. Την πρώτη μέρα του 7ου μη-νός — αυτό θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή — ο γιατρός Πασκάλ, που ήρθε, όπως κά-θε μήνα, να μ' εξέτασε, είπε χαμηλόφωνα στον άντρα μου: «Η γυναίκα σας πρέπει να μείν για λίγο στο κρεβά-τι. Η ζωή της και η ζωή του παιδιού της διατρέχουν σοβα-ρό κίνδυνο».

Δυστυχώς δε δόσαμε τη σημασία που έπρεπε σ' αυτή τη συμβουλή.

★ Μένουμε τότε στον ελπίργο του Βράχου, στο Γκλόφ Ζου-άν, ένα θαυμάσιο κτήμα, που βρισκόταν ακριβώς πλάι στον πυργο του πρίγκηπος Άλφ Χάν. Την ημέρα εκείνη, ήταν η 27η Μαΐου 1949, ο πρίγκηψ παντρεύονταν τη Ρίτα Χαίλγου-ορθ. Δεκάδες καλεσμένους και ακόλουθους είχαν καταλάβει το σπίτι μας, για να μπορέ-σουν να παρακολουθήσουν τὰ δσα συνέβαιναν στο γειτονικό μέγαρο.

★ Εγώ, για να μη χάσω καμ-μιά λεπτομέρεια, έκανα την ημέρα εκείνη θαλάσσιο σκι-πάλ περνώντας όσο το δυνατόν πιο κοντά απ' το μικρό ιδιω-τικό λιμανάκι του πρίγκηπος.

★ Ξαφνικά, ένοιωσα κάτι σά-μαχαίρι να μου ξεσάει τὰ σπλάχνα. Αυτή ήταν η αρχή του δράματος. Την άλλη μέ-ρα έκανα δριστηκά το παιδί μου. Ο γάμος μου δεν άνθεξε στη φριχτή αυτή δοκιμασία και ύστερα από συμβούλι-1285 ήμερών ο Στιβ Κρέην κι' εγώ, χωρίζαμε.

★ Με το σκηνόθετο Κριστιάν Ζάκ, που έγινε, λίγο αργότε-ρα, ο δεύτερος σύζυγός μου, έλπινα και ευχόμην με όλη μου την καρδιά να μπορέσω να πραγματοποιήσω το μεγα-λό όνειρό της ζωής μου: να γίνω μητέρα.

★ Η δουλειά όμως μάς ά-νάγκαζε να ζούμε διαρκώς χωρισμένοι, κι' ένας γυναικο-λόγος, που έπισκεφθήκα, μ' άφησε να καταλάβω πως ποτέ πιά δε θα μπορούσα ν' απο-κτήσω παιδί.

★ Χώρισα και για δεύτερη φορά. Ύστερα από καιρό, γνώ-ρισα στην Αϊτή, το γιατρό Αντρέ Ρουαίξ. Ήταν γυναι-κόλογος και με διαβεβαίωσε πως με μιά μικρή χειρουργι-κή επέμβασι, θα μου επέτρε-πε να δοκιμάσω τη μεγαλύ-τερη χαρά: να γίνω μητέρα.

★ Ο έθουσιασμός μου ήταν τόσο, ώστε τον παντρεύτηκα το 1958. Δυστυχώς, όμως, όλες οι έλπίδες μου διαψέ-στηκαν και η απογοήτευσί μου με άδηγισε για τρίτη φορά στο διαζύγιο.

★ Έτσι, ύστερα από τρεις γάμους, είμαι στα 38 μου χρόνια πάλι μόνη στον κό-σμο και χωρίς παιδί.

★ Η βιασύννη της Ρίτας Χαίλγουορθ, ν' πάει διαζύγιο από τον πέμπτο κα-τά σειράν σύζυγό της Τζέιμς Χιλ, έγινε άφορη, να κυκλο-φορήσουν φήμες πως βόηκε κόρησ τον έικο, ο Γκάρντ Μέρ-ριλ, πρώην σύζυγος της Μπέ-τυ Νταβίξ. Υπόκειτο πράγ-ματι ένας καινούριος άντρας στη ζωή της αγέρωχης Ρί-τας, με ο άντρας αυτός είναι ο γνωστός Ισπανός ταυμά-χος Μιγκουέλ Μπαέθ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Ο ΖΥΛ ΝΤΑΣΣΕΝ γυρίζει τις ημέρες αυτές στην «Υδρα τις τελευταίες σκηνές του φιλμ «Φαίδρα» έπειτα δε θα φύγη για τη Γαλλία, προ-κειμένου να γυρίσιν τὰ διά-φορα έσωτερικά στα γαλλικά στούντιο. Η κακοκαρία, που καθυστέρησε τα γυρίσματα, ά-νάγκαζε το συνεργείο να με-ταβή για λίγες μέρες στις Σπέρτες, όπου, κατά τις πλη-

Η Ρίκα Διαλυνά

ροφορίες που είχε ο Ντασέν, οί καιρικές συνθήκες ήσαν κα-λύτερες. Δυστυχώς όμως, αύ-το απέδειχθη ανακριβές κι' από γυρίστηκαν μερικές σκη-νές μέσα σε κακία ηθοποιοί και τεχνικοί έπανήλθαν στη βάση τους, στην «Υδρα, όπου μπορούσαν να συνεχίσουν με έντατικό ρυθμό τὰ γυρίσμα-τα, δεδομένου, ότι ο καιρός είχε στο μεταξύ βελτιωθεί αλ-λ' εθέρτα.

Μάθαμε πως ο Τόνυ Πέρκινς, που πρωταγωνι-σεί στο φιλμ, δέχτηκε, χάριν του Ντασέν, του οποίου εί-ναι θαυμαστής, να πάρη για άμοιβή μόνο 150.000 δολλά-ρια, ενώ ο Γκρέγκορ Πέκ, για τὰ «Κανόνια του Ναβά-

Δε νομίζεις ότι το παρακάνεις, άγάπη μου; Γιατί δεν το κρατάς εσύ, αφού φοβάσαι μήπως στο πάρη δέ άέρας;

ρόν», πήρε 500 χιλιάδες δολλάρια.

★ Κι' έπειδή γίνεται λό-γος για άμοιβές, ο Ρόκ Χά-τσον, ο πιο άκριδοπληρω-μένος ηθοποιός του Χόλλυ-γουντ, που ζητάει 700.000 δολλάρια για κάθε ταινία, τι-θαόν να πρωταγωνιστήσιν σ' ένα φιλμ, που θα γυριστή στην Ελλάδα και με διεύθυν-σι «Έλληνος σκηνοθέτη. Πα-ραγωγός και πρωταγωνί-στρια θα είναι η γνωστή στάρ, που θέλει τον Ρόκ για αρτεναίρ, πιστεύοντας πως έξασφαλίζει έτσι, αυτόματως την έμπορική έπιτυχία του φιλμ. Ο Ρόκ όμως θέτει δυο όρους: Πρώτον δε δέχεται με-γάλη περικοπή της συνθισμέ-της άμοιβής του και δεύτερον δέχεται να παίξιν στο έργο έφ' όσον κατά την έποχή που θα γυριστή, δε θα δεσμευτεί από καμιά άλλη υποχρέωσι.

★ Άξίζει να σημειωθή πως η άμοιβή του Ρόκ στην περίπτω-σι αυτή θα ξεπερνά το συνο-λικό κόστος δέκα άκριβών έλ-ληνικών φιλμ!

★ Ψιθυρίζεται, ότι, κατά την παραμονή της στο έζωτε-ρικό, η Ρίκα Διαλυνά πρόκειται να ύποστη μιά αλ-σθητική φάσεως χειρουργική επέμβασι. Η ίδια όμως διε-ψεύσε τις φήμες, δηλώνοντας πως δεν έχει καμιά διάθεσι ν' αλλάξιν τον τύπο της.

★ Το γύρισμα του φιλμ «Συνάντησι μιάς νύχτας», του οποίου η Κάρια Άναλύ-τη και ο Δημήτρης Πα-παμιχαήλ θα ήσαν όχι μόνο συμπρωταγωνιστά, αλλά και συμπαραγωγοί, διεκόπη ξα-φνικά, αφού γυρίστηκαν μερι-κές σκηνές και ήχογραφήθη-καν τὰ τραγούδια του έργου, που συνέθεσε ο Μίκης Θεοδω-ράκης και τραγουδούν ο Στέ-λιος Καζαντζίδης και η Μα-ρίνέλλα. Ο Δημήτρης Παπα-μιχαήλ ζήτησε και έπανάλη-ψιν ν' αναλάβη το γύρισμα του φιλμ, για να μπορέσει να παίξιν, σε άλλες ταινίες, οί παραγωγοί των οποίων, του έκαναν δειλαστικές προτά-σεις. Η Κάρια όμως δεν εί-χε καμιά διάθεσι να φανή άσυνεπής απέναντι των άλλων συναδέλφων της, που τόσο ευ-γενικά δέχτηκαν να τους συμ-παρασταθούν στο καλλιτεχνι-κό - έπιχειρηματικό τους έλ-κνημα και αποφάσισε να δια-κόψη το γύρισμα, εύχαρη στώντας δόσεις προθυμοπο-ήθηκαν να τη βοηθήσουν και ζητώντας τους συγγνώμη για την άσυνέπεια, που, όπως γί-νεται θαυμάστης, να πάρη για άμοιβή μόνο 150.000 δολλά-ρια, ενώ ο Γκρέγκορ Πέκ, για τὰ «Κανόνια του Ναβά-

Ο ΑΛΛΟΣ

Ο έρμηνευτής έργων «Γκράν - Γκινιόλ», Άνδρέας Ευσάνελος, όπως εμφανίζεται σε ένα ρόλο τυφλού, στην ταινία «Δραπετσόνα 9», μαζί με την νέα ηθοποιό Μάρα Δεσεζέα.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο οεοιστάι

ΤΑ θερινά θέατρα δίνουν αλ-λ' την έβδομάδα τις τε-λευταίες τους παραστάσεις.

Πρώτο, στο μεταξύ, από τὰ χειμερινά θέατρα, άνάγειται την Έναρξί του το θέατρο «Κοτοπούλη» με το Ντινιό. Η-λιόπουλο και πρωταγωνίστρια που Άννα Όνσου.

★ Ο Λάμπρος Κωνσταντά-ρας θα συνεργασθί για πρώ-τη φορά το χειμώνα με την Έλσα Βεργή. Θα παίξιν τον ίδιο βασικό ρόλο στο έργο του Ο'Νηλ «Παραδένο Ινιερ-μέζος», που είχε ύποδυθί πριν από δέκα χρόνια.

★ Ο Νίκος Σταυρίδης έα-ναγυρίζει στο μουσικό θέα-τρο και ο Γ. Δάνης στην πρά-ξη. Ο πρώτος θ' αντίκατα-στήσιν το Φωτόπουλο στη σα-τωρική φαντασία του θεάτρου «Ακροπόλι» και ο δεύτερος θα συνεργασθί με την Έλσα Βεργή.

★ Η διάσημη Άγγιλιδα χορεύτρια Μάρκοτ Φονταίν, που έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της στην Αθήνα με τὰ σηνισμένα μπαλέτα της «Βασιλικής Όπερας του Λονδίνου», έπισκέπεται για τέταρτη φορά την Ελλάδα.

Σε κάθε της ταξίδι, η πρώ-τη φροντίδα της ήταν να έ-πισκεφθί πρώτα την Ακρό-πολι.

★ Ο θίασος του Κώστα Χατζηρότσου θα φύγη για την Αμερική το πρώτο δεκά-ήμερο του Δεκεμβρίου.

Από τὰ βασικά στελέχη του θα είναι η γνωστή ηθο-ποιός Βέτα Προέδρου, που θα εμφανίζεται και ως τραγουδι-στρια.

★ Ο θίασος θα μείν στην Αμερική ένα περίπου μήνα και κατόπιν, με την ίδια σύνθεσι, θα έπισκεφθί την Αίγυπτο και την Τουρκία.

Στη μεγάλη αυτή περίοδοι-α του θίασου Χατζηρότσου θα παρουσιάσιν δυο έργα, την έπιθεωρήσι «Ρομική ριέτα» και την κωμωδία «Ο Ηλίας του 16ου».

★ Ο συνθέτης Γ Μουζέ-κης φεύγει αυτή την έβδομά-δα για το Παρίσι, όπου πρό-κειται να ήχογραφήσιν άριμέ-να τραγούδια του σε γαλλική άπόδοσι.

Μεταξύ αυτών το τραγού-δι, που είχε άποκλεισθί από το Φεστιβάλ του ΕΙΡ Χάριστο, πούλα, θα άποδωθί στο έλ-σκο ο γνωστός Γάλλος τρα-

γουδιστής και ηθοποιός του κινηματογράφου Ντάριο Μο-ρενο.

★ Η Άλίκη Βουγιουκλά-κη, που δε θα εμφανισθί το χειμώνα στην Αθήνα, έτοιμά-ζει την περίοδοι της στις έ-παρχίες, επί κεφαλής προσω-πικού θίασου, στον οποίο με-τέχουν η Τζόλυ Γαρμπή και άλλοι γνωστοί ηθοποιοί.

Ο νέος θίασος θα άρχισί τις παραστάσεις του στη Θεσ-σαλονίκη με το ανέκδοτο αμε-ρικανικό έργο «Τρελλό καλο-καίρι» του Κέρκλαν.

Στο μεταξύ, αναγγέλλεται για το προσεχές έτος η συν-εργασία της Βουγιουκλάκη με τον Κάρλο Κούν.

★ Ο θίασος της Έλλης Λαμπέτη συνεχίζει έντατικά τις δοκιμές του έργου του Γκίτσον «Το θαύμα της Άννυ Σαλλιδαν», με την επίθεσι του Αμερικανού σκηνοθέτη Πολ Σίλμπερτ, που ήρθε ει-δικά από τη Νέα Υόρκη.

Στο έργο αυτό το βασικό ρόλο της Έλlean Κέλλερ θα ύποδυθί η μικρούλα Τούλα Χατζηγιαννάκη, που τη διαλέ-ξε η Λαμπέτη, άνάμεσα σε έ-κατό παιδιά.

★ Ο έρμηνευτής έργων «Γκράν Γκινιόλ» Άνδρέας Ευσάνελος, εμφανίζεται για πρώτη φορά στον κινηματο-γράφο. Υποδύεται ένα τυφλό στο φιλμ «Δραπετσόνα», που θα γυρισθί το χειμώνα.

★ Άνάμεσα στα μικρά φιλμ, που προβλήθησαν κα-τά τη διάρκεια του Α' Έθνο-γραφικού Φεστιβάλ, ήταν και δυο από τη ζωή της Τζουγκας, που γύρισε ο πρίγκηψ Πέτρος.

Η Χωιτήρ, που άποδού-ρως μεταφέρται στην όδου από την «Ηλέκτρα Φίλμ». Στο ίδιότυπο αυτό φιλμ, με τον τίτλο «Η Χωιτήρ κι' ο Ζαχαρίας» το Ζαχαρία θα ύ-ποδυθί ο γνωστός ηθοποιός Φέρης, που γύρισε 36 μόνο κινά, ενώ η Χωιτήρ άναστήτ-ται στους δρόμους της Αθή-νας, από ελικά λαγανικά.

★ Η γνωστή τραγουδι-στρια Μπέλλα Μπλάν, δοκι-μάει τελευταία, στο Λούρακι, μιά μεγάλη έκπληξι:

Ένας άγνωστος θαυμαστής της, μήκη κρυφά στο δωμα-τίο του ξενοδοχείου της και έγραψε με σινική μελάνη, πά-νω σ' όλες τις τουαλέτες της, τη λέξι: «Σ' αγαπώ»!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τό άσθμα θεραπεύεται με τη διαίτα

Τά μίνυματα φαρμάκων και τα βακτηριακά παρρασκευάσματα

ΑΠΟ πολύν καιρό οι επιστήμονες γνωρίζαν τα ευεργετικά αποτελέσματα της διαίτης χωρίς αλάτι σε ώριμες χρόνιες ασθένειες των νεφρών και της καρδιάς. Η διαίτα αυτή αποτελεί σήμερα την τελευταία ανακάλυψη της επιστήμης για τη θεραπεία και μιας άλλης ασθένειας, του βρογχικού άσθματος.

Η ανακάλυψη αυτή οφείλεται σε μία τυχαία σύμπτωση. Από τότε εφαρμόστηκε σε μεγάλο αριθμό ασθενών και τα αποτελέσματα ήταν εξαιρετικά. Η διαίτα χωρίς αλάτι σταματάει τις κρίσεις ή τις κάνει λιγότερο συχνές, καλυπτερεύει τις αναπνευστικές συνθήκες του ασθενούς και εξαφανίζει το αίσθημα της αγωνίας από το όποιο κατέχεται.

Αλλά σε τί συνίσταται αυτή η διαίτα; Στο να μη ρίχνετε αλάτι στις τροφές σας; Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Γιατί το χλωριούχο νάτριο βρίσκεται σε όλες τις τροφές, σε άλλες σε μικρότερη αναλογία. Για να μπορούσατε, λοιπόν, να κανονίσετε τη διαίτα σας, πρέπει να ξέρετε αυτές τις αναλογίες. Έκαστο γραμμάριο φλέουρ μαύρο ή λευκό, ρυζί, τριμμάς, καρότα, μαρούλια, πατάτες, κρεμμύδια, χυμός πορτοκαλιού ή σταφυλιού, αλάδια, μηλα ή κόστανα, περιέχουν λιγότερο από 10 χιλιοστόγραμμα χλωριούχου νάτριο, ενώ έκαστο γραμμάριο γάλακτος, κροκώ αυγών, βωλινού κρέατος, κοτόπουλου ή μπακαλιάρου περιέχουν 100 περίπου χιλιοστόγραμμα.

Το συμπέρασμα βγαίνει μόνο του. Μπορείτε να τρώτε χωρίς περιορισμό τις τροφές της πρώτης κατηγορίας, ενώ πρέπει να είσαστε άσχετοι επίφυλακτικοί για εκείνες της δεύτερης. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, ότι δεν πρέπει να τούτε κρέας, ψάρι ή αυγά. Αλλά η χρήση που θα κάνετε, θα είναι περιορισμένη.

Μιά άλλη καινούργια ανακάλυψη είναι, ότι μπορούμε να επιτύχουμε μία αποασθητοποίηση του οργανισμού με την εισαγωγή εκχυλισμάτων διαφόρων μικροοργανισμών (σταφυλοκόκκων, στρεπτοκόκκων, πνευμονοκόκκων και βακίλλων του Κόχ). Τα εκχυλίσματα αυτά εισάγονται είτε με έλαφρες έμφανειακές σκαριφήσεις του δέρματος (δπως γίνεται με το έμβολιο της δαμαλίδος), είτε με υποδερμικές ένεσεις.

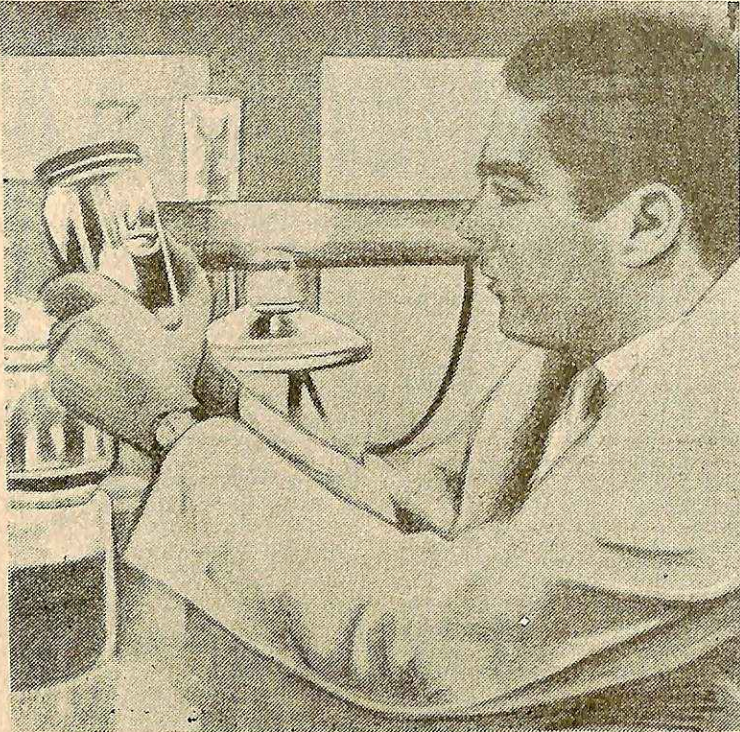
Αυτή η θεραπεία, που είναι δολότελα ανώδυνη, πρέπει να γίνεται δύο φορές το χρόνο, άνοιξη και φθινόπωρο. ("Αν υπάρχει ανάγκη, μπορεί να επαναληφθεί). Η θεραπεία συνίσταται σε 10 περίπου σκαριφήσεις ή ένεσεις, που γίνονται κάθε 3 ή 4 μέρες στη ράχη ή τους μηρούς. Με τον τρόπο αυτό προλαμβάνονται οι κρίσεις και το άσθμα περνάει μία περίοδο ήρεμίας. Η μέθοδος αυτή άντεν-

δύκνεται, όμως, σε περίπτωση που ο άσθενής πάσχει από πνευμονική φυματίωση ή σοβαρές καρδιοπάθειες (ένδοκαρδίτιδα ή μυοκαρδίτιδα).

Η μέθοδος των σκαριφήσεων και των υποδερμικών ένεσεων με βακτηριακά παρασκευάσματα έπιδρα ευεργετικά και στις πιο δυσάιστες περιπτώσεις άσθματος. Απόκειται, βέβαια, στο γιατρό να κρίνει αν θα εφαρμογή τις σκαριφήσεις ή τις ένεσεις. Κατά γενικό κανόνα, στα παιδιά και τα έλασθενημένα άτομα ένδεκνεται περισσότερο οι σκαριφήσεις, ενώ για τους ένηλικους και τους ρωμαλέους οργανισμούς τα αποτελέσματα θα είναι ταχύτερα με τις υποδερμικές ένεσεις.

Τα αποτελέσματα με τη μέθοδο αυτή δεν είναι άμεσα. Απαιτείται, δηλαδή, κάποιο χρονικό διάστημα για να μπορέσουν τα βακτηριακά παρασκευάσματα να προκαλέσουν τις επιθυμητές αντιδράσεις. Γι' αυτό, μερικοί γιατροί συνιστούν με τη θεραπεία αυτή τις ένεσεις της κοκαρμποςιλίας, που έπιδρα άμεσα και σταματάει τις κρίσεις του άσθματος. Η κοκαρμποςιλία είναι μία ουσία, που ανακαλύφθηκε τελευταία και αποτελεί τη μορφή με την οποία ο οργανισμός μας χρησιμοποιεί τη βιταμίνη Β1. Η βιταμίνη αυτή, δηλαδή, προτού χρησιμοποιηθεί από τους ιστούς μας, μετασχηματίζεται σε κοκαρμποςιλία. Οι ύψηλες δόσεις αυτής της ουσίας (περίπου 100 χιλιοστόγραμμα) έπιδρούν ευεργετικά στις κρίσεις του άσθματος.

Μιά ακόμη καινούργια μέθοδος θεραπείας του άσθματος συνίσταται στην άναμψη διάφορων γνωστών φαρμάκων, που κανένα απ' αυτά χωριστά δεν έχει άποφασιστική επίδραση, αλλά που όλα μαζί έχουν έκτακτως ικανοποιητικά αποτελέσματα. Τα φάρμακα, που άνακατεύονται γι' αυτό το σκοπό είναι διάφορα παράγωγα της πυραζολόνης, η δακτυλίτις, η λομπελα, το στρόφανον, κλπ. Οι δόσεις του καθενός δε κανονισθούν από το γιατρό, ανάλογα με την ιδιαίτερη κατάσταση του άσθενούς. Τα φάρμακα αυτά, έκτος από τα άλλα ευεργετικά αποτελέσματά

ΕΜΒΟΛΙΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Κατά τη διάρκεια ενός συνεδρίου στο Πλαμπουργκ της Πενσυλβανίας, ο καθηγητής Σέργιος ντε Καρβάλχο, ένας καρκινολόγος πορτογαλικής καταγωγής, έγκαιεστημένος από χρόνια στις Ην. Πολιτείες, δήλωσε ότι κατώρθωσε ν' άπομονώσει τον Ιο, που κατά τη γνώμη του προκαλεί τον καρκίνο. Μέ βάσι αυτή την ανακάλυψη μου, δήλωσε ο επιστήμονας άρχισα στο εργαστήριό μου διάφορα πειράματα πάνω σε ζώα και κατώρθωσα να κατασκευάσω ένα άντικαρκινικό έμβολιο. Τα πειράματά μου, πάνω στα ζώα πάντα έπιδωσαν τόσο ικανοποιητικά αποτελέσματα, ώστε δοκίμασα το έμβολιό μου και πάνω σε ανθρώπους. Τα αποτελέσματα ήταν ένθαρρυντικά και η κατάσταση των καρκινοπαθών παρουσίαζε μεγάλη βελτίωση. Φυσικά θα χρειαστούν ακόμα πολλά χρόνια έρευνών, δοκιμών και πειραμάτων, πριν μπορέσουμε να πούμε πως το έμβολιο κατά του καρκίνου είναι γεγονός τετελεσμένο.

τους, τονώνουν την καρδιά και καλύτερεύουν τις αναπνευστικές λειτουργίες, πράγμα που έχει εξαιρετική σημασία για τη θεραπεία του άσθματος.

Τα νεώτερα αυτά μέσα άφαιρούν

από το άσθμα τη δραματική μορφή, που είχε άλλοτε. Πραγματικά, η έπιστήμη είναι σήμερα σε θέση να δαμάσει αυτή την ασθένεια και να έπιτύχη μόνιμες και σταθερές θεραπείες.

Μικρά επιστημονικά νέα

"Άλλες χαρακτηριστικές παρατηρήσεις είναι, ότι, ο καρκίνος του δέρματος εμφανίζεται συχνότερα στις χώρες, όπου το ήλιο ακτινοβολεί περισσότερο άπ' ό,τι στις χώρες, όπου το ήλιο ακτινοβολεί λιγότερο. Εί ναι έξ άλλου, πιδ διαδεδομένος, ο άσθος εργάζονται στο ύπαιθρο, προσβάλλει δε ίδιως γυναίκα, άρχισα κι' έκτεθειμένα μέρη του σώματος (πρόσωπο, αυτιά, τράχηλο και χέρια), σπανιώτατα δε τα σκεπασμένα (στηθος, ράχη, κοιλιά και μηρούς).

"Έχει παρατηρηθεί ακόμη, ότι οι μηχανικοί, οι ταξιδηροδρόμων και οι σωφείρ παθάνουν συχνότερα καρκίνο στο άριστερό μάγουλο, παρά στο δεξιό, γιατί η δουλεία τους, τους άναγκάζει να το έχουν έκτεθειμένο επί πολλές ώρες στον ήλιο.

Νέα θεραπεία της «διανοητικής άνορεξίας»!

"Η άδιανοητική άνορεξία είναι μία ασθένεια που παρατηρείται πολύ συχνά στις νέες και τους νέους. Στα άτομα αυτά κι' οι πιο μικρές ασθένειες, που θα ήταν άσημαντες για έναν άλλον, μπορεί να έχουν δραματικές συνέπειες, γιατί το άσθος ότι η στερήση τροφής έλασθενίζει τον οργανισμό τους. Οι Άγγλοι επιστήμονες συνιστούν σ' αυτές τις περιπτώσεις την παραμονή στο κρεβάτι, μέχρις ότου επανέλθει το κανονικό βάρος. Στόν άσθενή χορηγείται κατά πρόπο, τον ένα ήρεμιστικό φάρμακο, η χλωροφωρμίνη, σε ύψηλες δόσεις και κατόπιν η ίνσουλινη σε προοδευτικές δόσεις, μέχρις ότου ο άσθενής άσθανθεί τόσο μεγάλη πείνα, ώστε να ζητήσει μόνος του να φάη. Οι τροφές που θα το δοθούν πρέπει να μελετηθούν με μεγάλη προσοχή, γιατί το στομάχι που είναι πολύ άδύνατο. Πολυαιότερα, έτάζαν τους ά-

σθενείς με τη βία. Οι σύγχρονοι έπιστήμονες προτιμούν, τουναντίον, το συνδυασμό της ψυχολογικής και φαρμακευτικής μεθόδου που περιγράφουμε και που άποδένει στο να κάνει τον άσθενή να ζητήσει μόνος του τροφή. Τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου είναι εξαιρετικά. Πολλοί από τους άσθενείς που υπελάθηκαν σ' αυτήν κέρδισαν δύο κιλά κατά την πρώτη βδομάδα και έπειτα από 35 μέρες έλασθενίσαν το βάρος που είχαν πριν.

Οι καρδιακές κρίσεις

"Ένας Άμερικανός γιατρός έβηκε μία πειθαγή άπάντησι στο ερώτημα, γιατί οι καρδιακές προσβολές έμφανίζονται συχνά έπειτα από μία κοπιαστική σωματική άσκηση ή εργασία. Άπέδειξε δηλαδή, ότι ασάνει τότε η τάση του αίματος στο να πήξη και να σχηματίζει θρόμβους. Στα φυσιολογικά άτομα, έκλύεται συγχρόνως μέσα στο αίμα, σε μεγαλύτερη ποσότητα, ένα ένζυμο, που διαλύει αυτούς τους θρόμβους, πριν καλά καλά σχηματισθούν. Στους καρδιακούς όμως διαταράσσεται αυτή η βιοχημική ισορροπία, και οι θρόμβοι προκαλούν στήναχτικές κρίσεις και έμφράγματα.

Η κορτιζόνη προδιαθέτει στα κακάγματα

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Γάλλων επιστημόνων, η κορτιζόνη χορηγείται συχνά από τον Α.Σ.Τ.Η. μπορεί να προδιαθέσει στα κακάγματα του μηρού. Για να προληφθούν οι διαταράσσες αυτές συνέπειες γίνονται συστηματικές ένεσεις με γυννητικές δρμήνες. Άλλ' οι ένεσεις αυτές δεν έπιδρούν πάντοτε με ικανοποιητικό τρόπο.

Ο ΒΗΧΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ

Μπορεί να οφείλεται στα έντερα, σ' αυτιά ή στα νεύρα

ΠΟΤΕ μόν άμελήτε ένα άνεξηγητο ή χρονίο βήχα. Κι' αν ακόμα δεν έχη σσαρη προέλευσι, μπορεί να προκαλέσει πόνο στο στήθος, άνορεξία, άπνια έμετούς, άκράτεια ούρων, κλπ. Κάποτε είναι τόσο σφοδρός, ώστε φέρνει γενική έλασθένισα και τρεμούλες.

Ο γιατρός θα βρή, σε κάθε περίπτωση, την αίτια του και τον τρόπο για να τον σταματήσει. Συχνά, ο βήχας αυτός είναι ύπολειμμα γρίπης, πνευμονίας ή και ενός άπλού συναχίου, που έχη πια θεραπευθεί.

Μερικοί άνθρωποι βήχουν μετά το φαγητό, γιατί ασάνεται τότε η παραγωγή βλέννης. Όταν, αντίθετα, ο βήχας είναι πιδ έμηνος το πρώι, μπορεί να οφείλεται σε βένες, που σχηματίζονται στο έσωτερικό της μήτης και κατασταλάζουν σιγά-σιγά, όλη τη νύχτα, μέσα στους βρόγχους και στους πνεύμονες.

Ο κοκκύτης, σσαρη άλλοτε άπειλή για τα παιδιά, έχη σήμερα περιορισθεί πολύ χάρη στην προληπτική έμβολιασμό. Μπορεί όμως να προσβάλει ακόμα κι' ένα έμβολιασμένο παιδί, αλλά με ήπια μορφή, σάν ένας κοινός βήχας.

Επίσης, στα μικρά παιδιά (της προσχολικής ήλικίας) ο βήχας μπορεί να οφείλεται στην άρετά σσαρη πάθησι, που λέγεται ακροστί (είδος διφθερίτιδος). Όσο το παιδί μεγαλώνει, άποκτά ο οργανισμός του άνοχη ενάντιον των Ιών κι' έτσι λιγούστεύουν οι πιθανότητες να πάθη αυτή την ασθένεια.

Το κάπνισμα προκαλεί συχνάτα βήχα — τον κοινά λεγόμενο σταιροκόκκο — από χρονίο έρεθισμό του λαυμού.

Υπάρχουν, έξ άλλου, άτομα με άλλεργική έλασθένισα στις χαμηλές θερμοκρασίες. Αυτά άρχισουν να βήχουν, όταν έκτεθούν σε κρύο άέρα, το χειμώνα 'Αλλά κι' ένας άερας έστος και ήπρος μπορεί να προκαλέσει βήχα, στεγνώνοντας τις λεπτές μεμβράνες του λαυμού και των βρόγχων.

Τό έρυσίτελας δεν είναι πια επικίνδυνο

Προκαλείται από το νωστό στρεπτόκοκκο

ΤΟ έρυσίτελας ήταν γνωστό από την άποχή του 'Ιπποκράτους. Ο πατέρας της Ιατρικής έλεγε προσέει δύο ποικιλίες του: τη μία ιατρική, που προερχόταν χωρίς φανερή αίτια και την άλλη χειρουργική, που άφειλετο στη μόλυνση μιάς πληγής.

Κατά το μεσάινον, έξ άλλου, οι μολυχοι συνέχισαν το έρυσίτελας με τη φωνία του 'Αγίου Άντανίου' ή με διάφορες δυνάμεις ασθένειας του δέρματος, όπως τον έσπητα ζωστήρα, το συμπεριελαιθισαν δέ μεταξύ των όχθι άσθενών, που ήταν μεισδοκίς.

Οι νεώτερες έρευνες τοποποίησαν σε σωματικό βαθμό αυτές τις αντίληψεις. Έξερμε σήμερα, πιδ το έρυσίτελας είναι μία κομιαστική ασθένεια, που οφείλεται στο γνωστό στρεπτόκοκκο. Δέ μεταδίδεται με τον άέρα, που άναπνέουμε, όπως γίνεται με διάφορα έλασθενητικά νοσήματα, αλλά με την έσπαθ των χεριών, τα ρούχα και τα διάφορα αντικείμενα που άγγίζει ο άσθενής.

Κάθε μολύνσις με στρεπτόκοκκο μπορεί να προκαλέσει έρυσίτελας και αντίστροφα, κάθε έρυσίτελας μπορεί να προκαλέσει έλασθένισα, που οφείλεται στο στρεπτόκοκκο (μόλυνσι, μιάς πληγής, έπιλόχευ, τρετό, κλπ.). Για το άσθος αυτό, το έρυσίτελας ήταν, πολύ συχνά άλλοτε. Άλλ' η έλασθισα άσθητης άσθμης μέσα στους χειρουργικούς θαλάμους και τα μετεωρία, η χρησιμοποίησι γαντιών από τους νεοοργάνους και τους βοηθούς τους και τα άλλα σύγχρονα μέσα περιάρσιον κατά πολύ τη λάσση αυτής της ασθένειας. Ο πεοορισμός αυτός έγινε πιο σημαντικός από την άποχή που άνεκαλύφθησαν τα ήντιβτικά (πενικιλίνη και σουλφαμίδες).

Το πιο συχνό έρυσίτελας είναι έσθινον του προσώπου. Έπειτα από μία έπασσι 3-7 ήμερων, η έλασθις της ασθένειας γίνεται με τρόπο σφινδισιαστικό και που χαρακτηρίζεται από ριγη ύψηλο πυρετό (γύρω στός 40 βαθμούς) και πόνο στην περιοχή των σαγόνων, με ταυτόχρονο τσίξιμο των ναγύλων. Έπειτα από μερικές ώρες, έμφανίζεται η πλάκα του έρυσίτελας, που έκινά συνήθως από μία όπη: ρουθούνι, έσωτερική γωνία του ματιού, όπου βόσκονται οι δακρυγόνοι άδένες, αυτιά. Η πλάκα αυτή έλασπώνεται ταχύτατα στο πρόσωπο και παίρνει τη μορφή ενός φτερού πεταλούδας. Είναι έντονα κόκκινη, με μικρές ραβδώσεις και προβάλλει άνάγλυψη από το ύψολοπο δέρμα. Τα βλέφαρα πρήσκονται και κοκκινίζουν. Το πρήξιμο έμφανίζεται έπίσης στη

Μιά τροφική άλλεργία φέρνει κάποτε βήχα, σε παιδιά ή σε ένήλικες. Γι' αυτό το άσθος μπορεί ν' άρχισα να βήχη ένα μικρό παιδί, όταν άλλάξη η διαίτα του. Άλλοτε πάλι, ο βήχας οφείλεται σ' ένα έρεθισμό των έτέρων ή σε άπλη δυσπεία ή σε συγκέντρωση υπερβολικής ποσότητας έκκριού μέσα στ' αυτιά.

Μιά άδύνατη ή έλαττωματική καρδιά μπορεί να προκαλέσει συμφορησι αίματος στους πνεύμονες και βήχα. Άλλοτε πάλι, ο έπιμόνος βήχας οφείλεται σε άγκο του πνεύμονος, σε βρογχεκτασία ή σε φυματίωση (στις περιπτώσεις αυτές έχη χαρακτηριστική μορφή, που την άναγνωρίζει το έλασθεμένο αυτιά του γιατρού).

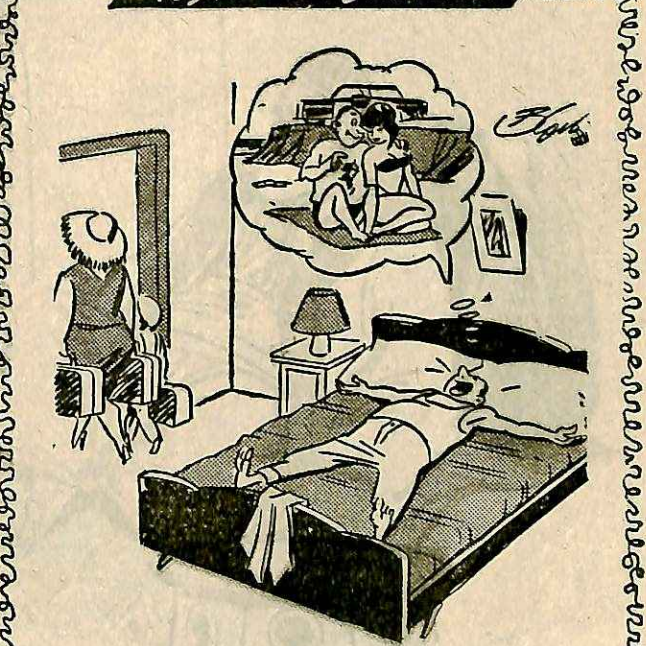
Τέλος, ύπάρχει ο λεγόμενος κεντρικός βήχας, που οφείλεται σε συναισθηματικούς παράγοντες και άποτελεί ένα τρόπο έλαστώσεως της νευρικής υπερέντασεως.

Ο βήχας λέγεται «παραγωγικός», όταν άποβάλλονται μ' αυτόν οι έκκρίσεις (πύελαι), που φράζουν τους βρόγχους.

Ένας έρεος βήχας μπορεί να γίνη παρσωνικός, ν' έλασπώνεται, όπως λέμε, με άπογρευπτικά φάρμακα: χλωριούχον ή άνθρακικό άμμώνιον, κινκρόν νάτριο ή σιρόπι ίπεκακουάνας. Βοηθεί έπίσης σ' αυτό μιά ζεστή και όγη άτμόσφαιρα. Μπορούμε π. χ. να βράσουμε νερό μέσα στο δαμάτιο του άρρώστου, ώστε να γεμισα ο άέρας με ύδρατμούς. Άκόμη καλύτερο είναι μάλιστα το άποτέλεσμα, αν προσθέσουμε στο νερό μαντόλ, εύκαλυπτόλ, βάμμα βενζόης, κλπ. Έτσι, η ύγρασία του άέρος μπορεί ν' άνεθί κατά 65-90% σε μιά ώρα.

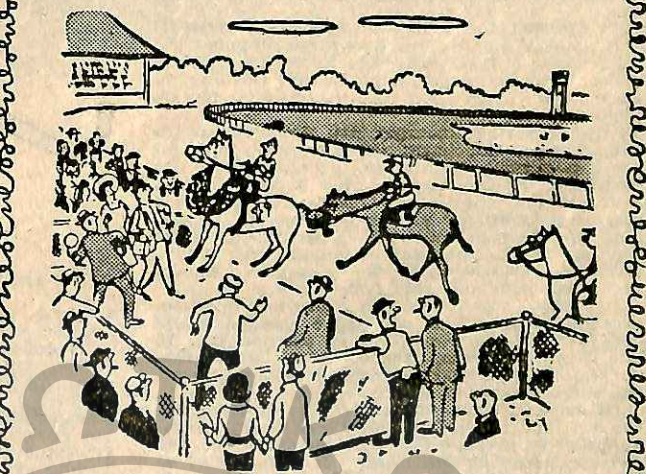
Κι' όταν ακόμα ο βήχας είναι έρεος, δεν πρέπει πάντα να τον σταματάμε. Άν άσθος ο γιατρός κρίνη σαστό να τον έλαττώσει χορηγεί έπινεφρίνη (σε έλπινοές), νεοσυνεφρίνη, έλεφρίνη ή άλλο καταπραυντικό. Η κοδείνη είναι άρετά άποτέλεσματική, προκαλεί όμως συχνά άνεπιθύμητες παρενέργειες: ναυτία, ζάλες ή δυσκοιλίτητα. Το μεονέκτημα αυτό δεν ύπάρχει σε άλλα νεώτερα φάρμακα, όπως το «Ντεξρομετροφάν», το «Τοκλόξ», το «Ρομιλάρ», κλπ.

Τελιοθεραπεία

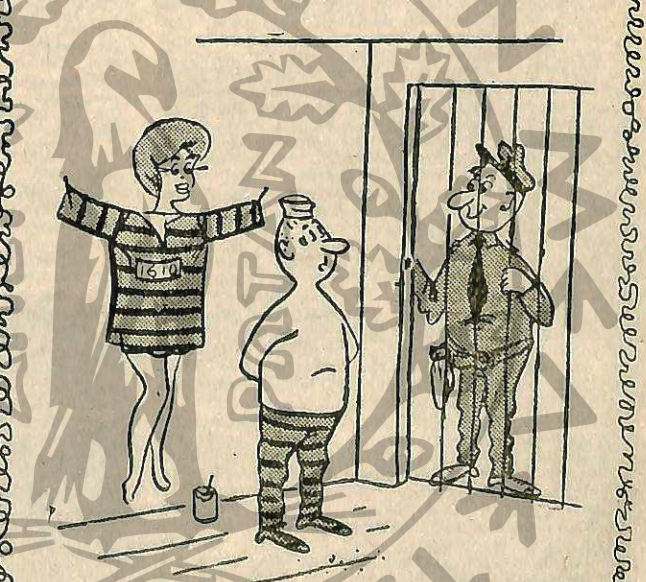

— "Ααααα! Έπιτέλους μόνος!...

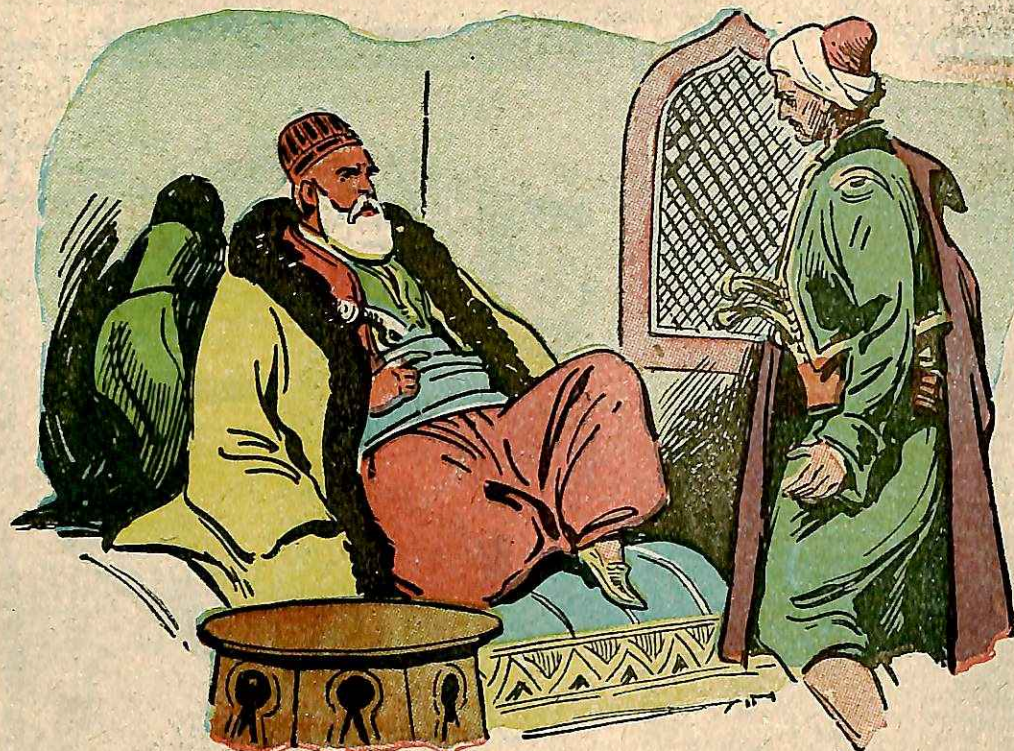
(Του Β. Χριστοδούλου)

— "Ο Ραταπλαν δε μπορεί να χωνέψη την ήττα του...

— "Αδισα έπιμένεις... Τό ύπόλοισο άνήκει στην ιδιωτική μου ζωή!...

Ο 'Αλῆ Πασάς πρόσταζε νά πᾶνε τὴν ἀδελφὴ του σὲ σερράϊ της, πού ἦταν σὸ Λιδόκοβο.

Τὴν ἀνοίει τοῦ 1821 ἔφτασε στὰ Γιάννενα τὸ μοιραῖο φερμάνι τοῦ σουλτάνου Μαχμούτ. Ὁ 'Αλῆ πασάς ὁ Τεπελενλῆς, ἐπρεπε νὰ παρουσιαστῇ μέσα σὲ σαράντα μέρες, μπροστὰ σὸν Πατισάχ, νὰ δώσῃ λόγῳ γιὰ τὰ ἔργα του. Ἀλλοίως θὰ τὸν κηρύσσανε ἐκτὸς νόμου.

Ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα πού ὀργάνωσε ὁ 'Αλῆς κατὰ τοῦ Πασόμπη, στὴ Σταμπούλ, τὴν ὥρα πού ὁ τελευταῖος πῆγαινε μαζί μετ' ὁ σουλτάνο στο τζαμί τῆς 'Αγίας Σοφίας, ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους γιὰ τὸν τύραννο τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ ἴδιος ὁ σουλτάνος φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ του κι' ἀποφάσισε τὴν ἐξόντωσι τοῦ 'Αλῆ. Στὴν ἀπόφασί αὐτὴ ἐπαίξαν μεγάλο ρόλο καὶ οἱ πασάδες τῆς Σταμπούλ, πού ἤθελαν νὰ δάλουν χερί στοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς τοῦ Τεπελενλῆ.

Ὁ 'Αλῆς, πού φοβόταν τὸ φθόνο καὶ τὴ γλωσσόφαγιά, εἶχε στείλει ἕνα σάρδι γράμματὰ στο σουλτάνο καὶ κλαίγονταν γιὰ τὴ φτώχεια του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στοὺς ὑπηρετοὺς του. Ὅλοένα ἔλεγε πὺς δὲν εἶχε χρήματα, γιὰ νὰ τοὺς παῖρη περισσότερους φόρους.

Ἡ πυρκαϊὰ οὖτως, πού κατάρτησε τὸ ἀρχοντικό του σὸ Τεπελενί, ἦρθε νὰ τὸν γυάλει ψεύτη. Ἀναγκασμένος νὰ μετρήσῃ τότε τοὺς θησαυροὺς του, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ σὸν σερράϊ τῶν Ἰωαννίνων, τὰ ἐβγάλε ὅλα στὰ φορά. Οἱ 'Εσραοὶ διαχειριστὲς τῆς περιουσίας του Μαυθῆς καὶ Μιναχῆτ μετρήσαν, κατὰ τὸν ἱμνηστὴ Ματζούρ, μονάχα σὸ παλάτι τοῦ Τεπελενλῆ 50.000.000 γαλλικὰ φράγκα, πού ὁ 'Αλῆς εἶχε μαζέμει μὲ ἀπαγῆς καὶ φόνους.

Ὁ 'Αλῆ πασάς, ξέροντας πὺς ἀν πῆγαινε στὴν Πόλη, ἔαπερε μέσα στὰ στόματὰ τῶν λύκων, δὲν ὑπάκουσε στὴ σουλτανικὴ διαταγὴ καὶ κηρύχθηκε στασιαστής. Εἰκοσιεῖς πασάδες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰσμαῖλ Πασόμπη, ξεκίνησαν μὲ πολυαριθμὰ ἀσκέρια καὶ θόδιασαν ἐναντίον του, ἀφοῦ προηγουμένως νίκησαν τοὺς γιουὺς του Βελῆ καὶ Μουχτάρ. Ὁ 'Αλῆ πασάς, ἔλεποντας πὺς δὲ μποροῦσε νὰ τὰ γυάλει πέρα μετ' ὁ 80.000 στρατιώτες τοῦ σουλτάνου, μάζεψε τοὺς θησαυροὺς του καὶ μετ' ὁ 12 γιουὺς μαχητῆς, πού τοῦ ἀπομέναν, κλείστηκε σὸ φρούρι τοῦ Λιθαρίτσας. Συγχρόνως πρόσταζε νὰ κάψουν τὰ Γιάννενα. Ἐτοί οἱ ἐχθροὶ τοῦ δὲ ὀρθήκαν παρὰ στάσεις καὶ ἐρείπια.

Ἀποφασισμένος νὰ ἀγωνιστῇ ὡς τὴν τελευταία του πνοή, ἦρθε σὲ συνεννόησι μετ' ὁ Σουλτάνο, πού ἐστέρσαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, ἀν τοὺς ἔδινε πίσω τὸ Σουλί. Ὁ 'Αλῆς δέχτηκε ἀμέσως καὶ ἡ ἐνίστασι πού ἦρε ἀπὸ τοὺς νεοταῖους Σουλτάνους, ἦταν τόσο σημαντικὴ, ὥστε ἡ πολιτοκρία νὰ κρατήσῃ τὸν ἀπογευματινὸ ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο Πασόμπη, τὸν ἀντικατέστησε μετ' ὁ Χουσεῖν πασά, ἀντὶ τὸ γενναῖο καὶ ἐμπειροπλόκο.

Μέσα στὰ θύ ἀπὸ αὐτὰ χρόνια, πού κράτησε ὁ ἀπεγνωσμένος ἀγὼνας τοῦ τυράννου κατὰ τῆς μοῖρας του, τὸν πρόδωσαν κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιὰ του. Ὁ Μουχτάρ καὶ ὁ Βελῆς, ἐγγεγραμμένοι ἀπὸ τὸν Πασόμπη, δῆλωσαν ὑποταγὴ σὸν σουλτάνο, μετ' ὁ ὑπόσχεσι νὰ πάρουν δυὸ πασαλῆκια, ὁ πρῶτος στὴν Κιουτάχεια κι' ὁ δεύτερος στὴ Σουλιά. Ἡ προσδοκία αὐτὴ ἔκανε τὸν 'Αλῆ νὰ ἐκσπῇ σ' ἀγρία μανία. Ἐβρίζε τὸν τάφο πού ἀναπαύονταν ἡ πρώτη του γυναίκα, ἡ εὐσεβὴς καὶ ἀτυχὴ 'Εμινέ, πού πέθανε πρόωρα ἀπὸ τὴν κακὴ μεταχείρισί καὶ τὴν ἀγριότητα τοῦ ἀντρα της, φώναζε νόθους τοὺς γιουὺς του, καὶ καταριόταν καὶ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα του. Τὸ θῆριο εἶχε μείνει μοναχὸ μέσα στὴ φωλιά του. Ὁ θάνατος τοῦ ἀρπάξε

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λοντας τὴ στερνὴ του ἀντίστασι, ἡ Χαϊνίτσα ἔνοιωσεν πὺς ἦταν πιά μετρημένες οἱ μέρες τοῦ παλιοῦ μεγαλείου της. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὴν τραγικὴ μοῖρα της, δωροδόκῃσε τὸ Μεγάλο Βεζύρη καὶ τοὺς συμβούλους τοῦ σουλτάνου μετ' ὁ τρία ἑκατομμύρια φράγκα, ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὁ Χουσεῖν πασάς ἤρε ἀμέσως διαταγὴ νὰ σεβάσθῃ μετ' ὁ κάθε θυσιὰ τὴ ζωὴ τῆς Χαϊνίτσας. Στὸ μεταξύ ὁμως ἡ Νέμεσι, πού ἀργεῖ ἀλλὰ δὲν ξεχνάει, φύλαγε κι' ἄλλη λαχτάρα στὴν ἀδελφὴ τοῦ τυράννου. Ζούσαν ἀκόμη μερικὰ γυναικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς κατοικοὶ τοῦ Γαρδικιῦ, πού ὁ αἰμοδόρος 'Αλῆς εἶχε παρασύρει σὲ ἐνέδρα καὶ τοὺς ἔσφαξε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ μιὰ παλιὰ προσβολὴ πού ἔκαναν στὴ μητέρα του, πού τοὺς εἶχε ἀρπάξει τὰ χτήματά τους. Ἡ Χαϊνίτσα, πού συναγωνιζόταν σ' ἀγριότητα τὸν ἀδελφὸ της, πρόσταζε νὰ γυῖ. σουν τίς πταγὲς Γαρδικιώτισσες, πού γλύτωσαν ἀπὸ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ τίς ἀφήσουν νὰ τριγυρίζουν γυμνὲς στὰ χωράφια.

Τώρα, λοιπόν, εἶχε φτάσει ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς. Οἱ Γαρδικιώτισσες, πού σῶθηκαν ἀπὸ τὴν φερόντ σφαγὴ, μαζί με μερικοὺς συγγενεῖς τους ἀπὸ ἄλλα χωριά, ἔτρεξαν σὸ Λιδόκοβο, ὅπου ἔμενε ἡ γριά λυκαίνα.

Ὅταν ζύγισαν σὸ ἔρημο σερράϊ, ἡ ἐξόθρα ἀνοίξε ξαφνικά καὶ τὸ πλῆθος ἔκανε πίσω τρομαγμένο. Μπροστὰ τοὺς πετάχτηκε ἕνα ἀνθρώπινο τέρας, μιὰ γριά στριγγίλα, μετ' ὁ ἀγρία σκυλιά, μετ' ὁ πιστόλια στὴ μέση της καὶ μ' ἕνα τοῦφεκι σὸ χερί. Κιττάζε μετ' ὁ φλογισμένα μάτια τοὺς τιμωροὺς της καὶ φώναζε:

— Μὴ κινηθῆτε, γιατί σὰς ἔφαγα! Μήτε τὸ πεταί μου, μήτε τὰ πλούτη μου θὰ πέσουν στὰ θρώμικα χέρια σας! Ἐνὰ δῆμα ἀν κάνατε μέσα σὸ σερράϊ μου, θὰ γίνετε καπνὸς καὶ στάχτη. Τὰ κελάρια μου εἶναι γεμάτα μπαρουτί!

Ὅταν, λοιπόν, τὰ γυναικόπαῖδα γύρισαν πίσω ἀλαφιασμένα, ἡ Χαϊνίτσα τοὺς πετοῦσε σαρκαστικὰ μπακιρένια νομίσματα.

Ἦρπετ νὰ χορτάσετε! τοὺς φώναζε.

Ἦρσαν νὰ χορτάσουν ἐκδικησι κι' ἐκείνη τοὺς

Χαϊνίτσα

Ἡ μαινάδα τῆς Ἠπείρου καὶ ἀντάξια ἀδελφὴ τοῦ 'Αλῆ-Πασά

Κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἀδελφὴ του, τὴν κόρη τῆς Χάμκας, τὴν τολμηρὴ κι' ἀγρία Χαϊνίτσα. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ γυναίκα πέθανε σὸ Λιδόκοβο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ζωὴ γεμάτῃ ἀδικίες καὶ ἐγκλήματα. Ἡ Νέμεσι τὴν πληρώσε συμφωνὰ μετ' ὁ ἔργα της. Ὁ πρωτότοκος γιουὸς της, πού τὸν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά, εἶχε γένει ἐπὶ τέλους πασάς. Τὸν ἔκανε ὁ θεὸς του 'Αλῆς, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς κι' ἐπίμονες παρακλήσεις τῆς ἀδελφῆς του. Μὰ ἡ χαρὰ τῆς Χαϊνίτσας δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ κρατήσῃ πολὺ.

Ὁ φιλόποτος καὶ ἐπιθύλος 'Αλῆς, μὴ ἐχοντας ἐμπιστοσύνη σὸν ἀντιπῶ του, πού ἦταν ὑπερβολικὰ φιλόδοξος, ἀποφάσισε πρὶν ἀποκτῆσθαι νὰ τὸν ἐξοντῶσῃ μ' ἕνα πρωτότυπο τεχνάσμα. Ἐστῆσαν ὅσοι τὸν ἀντιπῶ του μιὰ πολυτιμὴ Χαϊνίτσα, ἐνθουσιάζοντες ἀπὸ τὴν ἐνδοία τοῦ θεοῦ του, ἐπέσπευσε νὰ φορέσῃ μετ' ὁ καμῖρη τὴν ὑμνηρὴ γυναικα, μὰ σὲ λίγες μέρες τὸν ἐπίσπε ἐλογονί. Ὁ σατανικός θεὸς του εἶχε φροντίσει, πρὶν τοῦ στείλῃ τὴ γυναικα, νὰ τὴ δώσῃ σὲ κάποιον ἀρρώστο, πού εἶχε προσβλήθῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστια.

Ἡ Χαϊνίτσα ἐσπῆγε στὴν ἀγνοαλί της τὸ νεκρὸ γιουὸ της καὶ ἀρνιόταν νὰ πιστέψῃ πὺς τὸν ἦρε ὁ Κάρος. Πάνω στὴν τρέλλα τοῦ πόνου της, ἀνοίξε πληγὲς σὸ κομῖ της, ἀπειλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονες κι' ἤθελε νὰ πῇ νὰ πνιγῇ στὴ λίμνη. Οἱ θάγιας της τὴ φύλαγαν μέρα νύχτα. Ὑστερα, ἡ Χαϊνίτσα, ἔλποσε τὰ ἐπὶ τὴν τὴν γιαντῶν, πού δὲ μποροῦσαν μετ' ὁ ἐπιτάμη τους νὰ σώσουν τὸ γιουὸ της. Στὸ τέλος, ἡ ἀπόγνωσις τῆς ἔφτασε σὲ τέτοιο παροξυσμό, πού ἦρε ἕνα ἀναμένο δαδί κι' ἤθελε νὰ κῶσῃ τὸ σερράϊ τῆς Λιθαρίτσας.

Ὁ 'Αλῆ πασάς, πού ἔλειπε τότε ἀπὸ τὰ Γιάννενα, μόλις ἔμαθε τὰ καμώματα τῆς ἀδελφῆς του, πρόσταζε νὰ τὴν πᾶνε μετ' ὁ καλὸ ἡ μετ' ὁ ζορὶ, σὸν σερράϊ της, πού ἦταν σὸ Λιδόκοβο. Ὡστόσο ἡ Χαϊνίτσα, πρόφρασε πρὶν τὴν πάρουν, νὰ καταστρέψῃ τὰ διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ, πού εἶχε μείνει αὐτὴ καὶ ὁ γιουὸς της.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἡ ἀδυσπῆστη μοῖρα τῆς χτύπησε παλὶ κατακέφαλα. Πέθανε κι' ὁ μοναδικὸς γιουὸς, πού τῆς ἀπέμεινε. Ἡ τραγικὴ μάνα ἔκανε πάλι σάν τρελλή. Ἡ καρδιά της παρακλῶταν ἀπὸ τὸν πόνο. Κλείστηκε σὸν σερράϊ της καὶ πρόσταζε νὰ θάψουν μαζὰ τὰ δώματα καὶ νὰ σπᾶσουν ὁλους τοὺς καβρέττες. Κοιμόταν πάνω σὲ μιὰ ψάθα, ὑποκρινόμενος τὴν ἀτυχὴ νύχῃ της νὰ πλάγιαζέ κι' αὐτὴ σὸ πλεῖρος της.

Ὅταν οἱ ἀντιπῶι τῆς Μουχτάρ καὶ Βελῆς παραβόθηκαν στὸν ἐχθρὸς τους καὶ ὁ ἀδελφὸς της κλείστηκε σὸ φρούρι τῶν Ἰωαννίνων, προσβλ

χόρταινε μετ' ὁ πενταροδεκάρες! Ἐτοί ἡ κόρη τῆς πολέμοχαρης Χάμκας γλύτωσε, χάρις σὸν ἀγριο καὶ πατάτολο θῆρος της.

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους γεγῆτους της, πού βοήθησαν τοὺς Γαρδικιώτες, τοὺς μοῖρασε παλιὰ ρούχα, μαλυσμένα ἀπὸ περαστικούς τοιγγάνους. Σὲ λίγο, μιὰ φοβερὴ ἐπιδημία πανοῦκλας ἐρήμωσε τὴν περιοχὴ.

Ἡ θηριώδης αὐτὴ γυναίκα, πού τὴ φοβήθηκε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ Νέμεσι, ἔρριξε τὸ πῶ ἀνδάνου θάνατο. Ἡ μοχθηρὴ καρδιά της ἔπαυε ξαφνικά νὰ χτυπᾷ ἀπὸ συγκοπή. Ὁ 'Αλῆ πασάς ἔμαθε τὸ θάνατό της, τὴ στιγμή πού ἐμψυχώσῃ τὴ φρουρὰ τοῦ παλατιοῦ του, γιὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τὴ φρουρὰ. Ὁ Χουσεῖν πασάς γιὰ νὰ τὸν κλονίσῃ πρόσταζε νὰ τὸν μεταβᾶσουν πρὶν εἰδῇ μ' ἕνα χονί.

Ἡ Χαϊνίτσα καὶ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἀκόμη ἐσπερνε τὸν ὄλεθρο. Ὅσο ζοῖσε δὲν εἶχε πᾶφει νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της τὸ θάνατο τοῦ ἀτυχοῦ ἱμνηστῆ πασά, τοῦ πατέρα τῆς ὁραίας Ζοβεῖδ, πού εἶχε διαφθερίει ὁ ἀκόλαστος τύραννος καὶ ὕστερα τὴν ἔδωκε γυναίκα σὸν γιουὸ τοῦ Βελῆ! Ἐδῶ καὶ χρόνια ὁ δυστυχὴς ἱμνηστὴ στέναζε στὴ φυλακὴ τῆς Λιθαρίτσας, ἐπειδὴ μισοῦσε τὸν ἀνθρώπο, πού κατάρτησε τὴν κόρη του.

Ὁ 'Αλῆ πασάς, πού ἦταν τρομερὰ προληπτικός, νόμιζε πὺς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ ἀνεκπλήρωτὴ τὴν εὐχὴ τῆς ἀδελφῆς του. Ἐτοί, λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό της, πρόσταζε νὰ φαρμακώσουν τὸν ἱμνηστὴ.

Ι. ΑΝΑΦΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Ὁ Μεξικανὸς ἀστυφύλακας Ἀλφρέντο Σαντιάγο εἶναι θεότατος ὅτι τὸν ἐγκατέλειψε ἡ Παναγία τῆς Γουαδαλούπης, ἡ προστάτις τοῦ Μεξικοῦ. Γιατὶ τώρα τελευταία τὸν κυνηγᾷ φοβερὴ ἀτυχία.

Μιὰ μέρα, παρανοήσθηκε σὸν διοικητὴ τοῦ καὶ τοῦ ἀνέφερε ἀγανακτισμένος πὺς μερικὸ ἀστυφύλακες τοῦ εἶχαν ἀρπάξει τὸ πλῆκιδό του. Τὴ στιγμή πού παρολοῦσε ἕνα ἐξυπαράκει πού «αχαράωνε» κι' ἦταν ἑτοιμος νὰ τὸ συλλάβῃ γιὰ «προσβολὴ τῆς δημοσίας αἰδοῦς».

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἐνὸς εἶχε ἐπέμειν γιὰ νὰ χωρίσῃ δυὸ μικροῦδες πού μάλωναν σὲ μιὰ ταβέρνα, τοῦ ἐπιτέθηκαν οἱ γυναῖκες τους, τοῦ σκίασαν τὴ στολὴ καὶ τοῦ ἤρπανε τὸ κλῶμ!

Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, ὁ διοικητὴς του τοῦ δήλωσε ὅτι, ἀν ἐξαγάγῃ ἕνα δημόσιο εἶδος, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸ πληρώσῃ ἀπὸ τὸ μισθό του!

ἘΠΡΕΠΕΙ ν' ἀναθεωρήσωμε τὶς νομικὲς χρονολογίες τοῦ θανάτου. Εἶπε τελευταία ὁ Γάλλος καθηγητὴς Λεὼν Ματέ. Γιὰ τὴν ὥρα, μόνον ἡ ἀποσύνθεσι ἀποτελεῖ βέβαιη ἀπόδειξι γιὰ τὸ θάνατο.

Καὶ τὴν ἀποφῃ αὐτὴ ἐπεβεβαίωσε ὁ Ρώσος καθηγητὴς Νεγκόφσκι. «Δὲν ξέρομε ἀκόμη τί εἶναι ὁ θάνατος—εἶπε. Σὲ ποιά στιγμή ἡ ζωὴ ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα; Αὐτὸ γίνεται ὅταν ἡ καρδιά παύῃ νὰ χτυπᾷ; Ἀλλὰ σήμερα ξέρομε ὅτι μποροῦμε μετ' ὁ κατάλληλο μασάζ νὰ κάνωμε τὴν καρδιά νὰ ξαναχτυπήσῃ. Ἡ μήπως ἡ ζωὴ ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα, ὅταν τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία; Σὲ ποιά στιγμή, ὁμως, ἐπέρχεται ἡ ἀσφυξία;»

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι σὲ ἄλλη «στιγμὴ» πέθανε ὁ ἀνθρωπος τὸ 1901 καὶ σ' ἄλλην πεθαίνει τὸ 1961.

Ὡθούμενοι ἀπὸ μιὰ ἐνστικτώδη πρόνοια, οἱ παλαιοὶ εἶχαν καθιερώσει τὴ νεκρικὴ ἀγρυπνία, πού ἐξαντλοῦσε ὅλες τὶς προσθεσμίες ἐνδεχομένης «ἀναστάσεως». Στὶς ἡμέρες μας, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ ζητοῦν νὰ τοὺς βάζουν σὸν τάφο τοὺς τηλεφῶν, γιὰ νὰ μποροῦν, σὲ περὶπτῳσι πού θὰ συνέλθουν, νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς δικούς τους.

Ἀπὸ εἴκοσι περίπου χρόνια, Ρῶσοι, Ἀμερικανοὶ, Γερμανοὶ, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι καὶ Ἴταλοὶ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ δώσουν μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι στὰ ἀκόλουθα τρία ἐρωτήματα: Μετὰ πόση ὥρα ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῆς καρδιάς, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀναπνοῆς μποροῦμε νὰ ἐπαναφέρωμε ἕνα σῶμα στὴ ζωὴ; Ποιά εἶναι ἡ καλύτερη μέθοδος γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ; Ποιά εἶναι τὰ φαινόμενα πού κάνουν τὸ θάνατο ὀριστικό;

Ἡ ἀπάντησι σὸν πρῶτο ἐρώτημα εἶναι: 3 λεπτά. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ 3 λεπτά ὁ νεκρὸς μπορεῖ νὰ ἐπαναφερθῇ στὴ ζωὴ. Ἀναφέρονται, βέβαια, περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες ἡ νεκρανάστασι πραγματοποιήθηκε ἐπειτα ἀπὸ 5

Ὁ θάνατος

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΔΣΘΕΝΕΙΑ!

Μπορεῖ νὰ προληφθῇ καὶ νὰ θεραπευθῇ

Λεπτά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἐξαιρητικές.

Ἡ καλύτερη μέθοδος νεκρανάστασεως εἶναι τὸ ἀνοίγμα τοῦ θώρακος. Ἐστῶ καὶ μ' ἕνα ἀπλό μαχαίρι καὶ τὸ μασάζ ὅπως καὶ πρὶν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ καρδιακὸς μὺς ἀρχίζει νὰ πάλτεται ὅπως καὶ πρὶν. Δὲ χρειάζεται τότε παρὰ τὸ κλείσιμο τῆς πνεύμονος. Ὁ νεκρὸς ἐπανέρχεται στὴ ζωὴ. Γιὰ πόσο; Ἰσως γιὰ μερικὲς ἡμέρες μόνον, ἴσως γιὰ χρόνια.

Στὸ διάστημα τῶν 3 λεπτῶν, λοιπόν, οὔτε τὸ σταμάτημα τῆς καρδιάς, οὔτε ἐκεῖνο τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς ἀναπνοῆς, προκαλοῦν ἕνα θάνατο ἀμετάκλητο. Κατὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ περίοδο, οἱ ἱστοὶ τοῦ ὁργανισμοῦ δὲν ἔχουν

Πειράματα, πού ἐγίναν στὴν Ἀγγλία, ἐδείξαν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μείνῃ μιὰ ὁλοκληρὴ ὥρα μέσα σὲ παγωμένο νερό.

νεκρανάστασις παραμένει δυνατὴ σὲ πλείστες περιπτώσεις.

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ 3 ἢ γιὰ 5 λεπτά. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ ἐπάνοδος στὴ ζωὴ ἐπείτα ἀπὸ μιὰ τεχνητὴ κατάψυξι δὲν εἶναι νεκρανάστασι; Ἡ μέθοδος τῆς τεχνητῆς καταψύσεως ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ διάφορες περιπτώσεις ἐγκλεισμένων στὴν καρδιά καὶ στοὺς πνεύμονες. Τὸ ἀνάτο περιθώριο πού ἔχει ἐπιτευχθῇ γιὰ τὴν ἐπάνοδό στὴ ζωὴ εἶναι ἡ μιὰ ὥρα.

Ἡ μέθοδος τῆς τεχνητῆς καταψύσεως ἐπέτρεψε σήμερα τολμηρὲς ἐγκειρήσεις, πού καὶ σὸν πρόσφατο ἀκόμη παρελθὸν οἱ ἐπιστήμονες οὔτε νὰ διανοηθοῦν θὰ μποροῦσαν.

Ὁ Ρώσος καθηγητὴς Νεγκόφσκι ὑποστηρίζει, μάλιστα, ὅτι ὅλα τὰ μεγάλα μαιευτήρια θάπρεπε νὰ ἐφοδιαστοῦν τὸ συντομότερο μετ' ὁ ἀπαραίτητα ὄργανα τεχνητῆς καταψύσεως σὲ λειτουργία τὸν κινητῆρα τῆς καρδιάς. Πὺς γίνεται αὐτό;

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἕνας ἐπιστήμων, μελετώντας τὸν ηλεκτροκαρδιογράφομα ἑνὸς ἀνθρώπου πού ἦτοσαν στὴν κατὰστασι τῆς ἀγωνίας καὶ πού πέθανε σὲ λίγο, παρατήρησε ὅτι ἡ καρδιά του παρουσίαζε ἡλεκτρικὲς ἀντιδράσεις 40 λεπτά μετὰ τὸ θάνατό του.

Ἀλλὰ πὺς παρανοῦνται αὐτὰ τὰ ἡλεκτρικὰ φαινόμενα; Γιὰ τὴ στιγμή, δὲν ξέρομε τίποτα. Τὸ μόνον πού μποροῦμε νὰ πούμε εἶναι ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι πάντοτε θάνατος, ἀφοῦ ἡ

ἀπομένει τὸ τελευταῖο ἐρώτημα: πότε ὁ θάνατος εἶναι ὀριστικός καὶ ἀνεπανόρθωτος;

Οἱ ἐπιστήμονες ἀπαντοῦν: ὅταν παύσουν τὰ ἡλεκτρομαγνητικὰ φαινόμενα τῶν κυττάρων. Καμμιὰ νεκρανάστασι δὲν εἶναι τότε δυνατὴ. Βασίζόμενοι στὰ ἀνωτέρω δεδομένα, οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἐδημιούργησαν μιὰ «θεραπευτικὴ τοῦ θανάτου». Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ ἡ θεραπευτικὴ βρῖσκεται ἀκόμη στὰ πρῶτα τῆς βήματα.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο δὲν ἔγινε καὶ σὲ πλείστες ἄλλες ἀσθένειες; Γιατὶ κι' ὁ θάνατος εἶναι κι' αὐτὸς μιὰ ἀσθένεια ὅπως καὶ κάθε ἄλλη, μιὰ ἀσθένεια πού μπορεῖ νὰ προληφθῇ κι' ἀκόμη νὰ θεραπευθῇ. Κι' ὁλλωστε, δὲν ὑπάρχει ἕνας θάνατος ἀλλὰ πολλοί. Μήπως ὁ Ὁμάρ Κανῶν, ὁ Πέρσης ποιητῆς, πού ἔζησε κατὰ τὸν δὲν αἶνα, δὲν ἔγραψε: «Ὁ θάνατος μπαίνει ἀπὸ χίλιες πόρτες».

Η ΓΡΑΒΑΤΑ ΚΑΙ... ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἡ γραβάτα φαίνεται πὺς ἔχει τὴν ἀρχικὴ προέλευσί της στὴ συνήθεια πού εἶχαν οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι νὰ φορᾶνε κολλιὲ ἀπὸ δόντια καὶ κόκκαλα ἀγριμιῶν, γιὰ ν' ἀποδείξουν ἔτσι πὺς ἦταν ἐξοικὴ κυνηγοί. Οἱ σημερινοὶ νέοι χρησιμοποιοῦν τίς ὁραίες γραβάτες...γιὰ τὸ κυνήγι τῶν κοριτσιῶν!

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΒΙΛΜΑ ΚΥΡΟΥ

Η άγαπημένη δυο «μεγάλων»

- ΠΟΙΕΣ ήταν οι «μεγάλες», κυρία Κύρου;
— 'Η Μαρίκα Κοτοπούλη και η Κυβέλη.
— Κι' εσείς;
— Ένα κοριτσάκι, που ξεκίνησε από ένα... μπαούλο.

— Όχι και μπαούλο!
Τσιγάρο, χαμογέλο, τόνα πόδι πάνω στ' άλλο και εξομολόγησι.

— Ήτανε, λέει, στὰ χρόνια της Κατοχής. Τό μαύρο και σκοτεινό 1940. Οι Σέρρες, όπου είχε γεννηθί και κατοικούσε η Βίλμα, γυμνασιακόρι-
το τότε, με τούς γονείς της, είχαν πηξει από Βουλγάρους. Οι δρόμοι, οι πλατείες, τὰ σπίτια.

Και τὸ «περιστατικό» έγινε στὸ δρόμο.

— Ποιὸ «περιστατικό»;

— Τὸ ἐρατικό!

— Ήτανε, λέει, ἕνας Βούλγαρος ἀξιωματικός, πού τὴν εἶδε, καθὼς γυρίε στὸ σπίτι τῆς ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἐρωτεύτηκε «κεραυνόβωλος». Τὴν πήρε, λοιπόν, ἀπὸ πίσω τὴ μικρούλα, τὴν καστανούλα καὶ ὁμορφούλα Βίλμα, καὶ τῆς πρό-
τεινε ἐρατική «συμμαχία»...

— Κι' ἐσείς; Δεχτήκατε;

— Ἀ, πᾶ, πᾶ. Ἐκείνη, στὴν ἀρχή, ἔμεινε σύ-
ζυγ, κι' ὕστερα τὸ βάλε στὰ πόδια.

— Όμως, ὁ Βούλγαρος, σὰ Βούλγαρος πού ἦ-
ταν, τὸ «κράτησε». Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, νὰ
σου τὸν στὸ σπίτι τῆς Βίλμας, νὰ ζητᾷ τὸ «χέ-
ρι» τῆς ἀπ' τὴ μαμά τῆς. Καὶ ἡ μαμά... «κόκ-
καλο» κι' ἐκείνη. «Τί κακὸ πού μᾶς ἔβριξε»!

Τὸ «κακὸ» ἐπῆνθη τὴν ἐπομένη γιὰ νὰ πάρη
τὴν ἀπάντησι. Τὸν παρακάλεσαν νὰ περάσῃ τὴν
ἄλλη μέρα. Καὶ τὴ νύχτα, τὴν ἴδια νύχτα, ἡ
Βίλμα μπαουλαρίστηκε σ' ἕνα κ'όβωτο, γιὰ ν'
ἀποφύγῃ τὰ ἀπρόοπτα τοῦ ἐλέγχου τῶν Βουλ-
γάρων, κι' ἀπεστάλη τσιφ σὲ μιὰ συγγενή τῆς
στὴν Ἀθήνα.

— Δὲ γινόνταν ἀλλοιῶς. Βούλγαρο, θάπαρνα;
Ἔτσι, βρέθηκε στὴν Ἀθήνα, λόγω Βουλγάρου,

πού, ἀπὸ τοῦ, εἶνε ὁ πρῶτος τῆς θεατρικὸς
ἀτζέντης. Γιὰ τὴ Βίλμα Κύρου, ἂν δὲν ἦταν ὁ
Βούλγαρος ἀρωμαμένος, δὲ θάρχονταν ἀρω-
νὸν στὴν πρωτεύουσα, ἀλλὰ θάμεινε στὶς Σέρ-
ρες καὶ ἴσως σήμερα νὰ ἦταν μιὰ καλὴ Σερραῖα
νοικοκυρά. Κι' ἂν δὲν ἦταν ἡ Ἀθήνα, δὲ θὰ
γυροζίζονταν μὲ τὸ συγγενὴ τῆς Γιώργου Γιολδάση,

τὸ διαδυντὴ τὸ θεάτρο Κατερίνας.

— Κατάλαβα... Σὰς «έψωρε» γιὰ τὸ θεάτρο.
— Ὄχι καὶ μ' «έψωρε»! Ἡ ἀλήθεια εἶνε
πὼς θὰ τόχα στὸ αἷμα μου τὸ θεάτρο. Γίνεται
κανεὶς κατὶ, ἂν δὲν τόχη στὸ αἷμα του;

— Δὲ σοὺ τόπα, χρυσή μου, νὰ μὴ φοβάσαι;
Εἶσαι; τολέντο εσύ...

Τὴν διακόπτουμε:

— Σὰς ἀγαποῦσε ἡ Μαρίκα, ἔ;

— Πολύ. Ἀργότερα, μὲ πήρε μαζί τῆς στὴν
Κηφισιά, ὅπου κατοικοῦσε. Ἡ μεγάλη αὐτὴ δα-
σκάλα μὲ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ τὸ «δουλεῖο» μου, μὲ
μύρη στὸ μεγάλο χρέος τοῦ ἥθοιό μου ἀπέναντι

Ἡ Βίλμα Κύρου στὴ σκηνή. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶ-
ναι ἡ πραγματικὴ Βίλμα Κύρου.

θερινὸ «Νέο Θέατρο» τῆς οἰοῦ Πατησίων, σκορπᾷ
ἀπλόχερα στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ τὰ δειγμάτα τοῦ
ταλέντου τῆς καὶ τῆς θεατρικῆς τῆς στέφρας.

Ἀλλ' ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά:

Τὸ πρῶτο τῆς βῆμα ἦταν ἡ Σχολὴ τῆς Μαρί-
κας Κοτοπούλης. Σ' αὐτὴν ἔδωσε ἐξετάσεις ἡ
Βίλμα Κύρου καί, παρ' ὅλο πού ἡ μακεδονικὴ
προφορά, εἶχε δὴ τὸ ταλέντο.

— Τὰ εἶπες ὥραία!
Τὴν καλῶπιε ἡ Κοτοπούλη, ὅταν τὴν εἶδε
μουδιασμένη. Καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Πίσω ἀπὸ τὴν
προφορά, εἶχε δὴ τὸ ταλέντο.

Σὰν ἀποφοίτησε ἀπ' τὴ Σχολή, ὅπου ἦταν
συμμαθήτρια μὲ δυὸ ἄλλα μεγάλα ἀστέρια, τὴν
Ἑλὴν Λαμπιτὴ καὶ τὴν Δάφνη Σκούρα, ἡ Βίλμα
ἔκανε τὸ ντεμπιὺτὸ τῆς στὸ «Ρέξ». Ἡ ἐπιτυ-
χία τῆς ἦταν ὅση ἀκριβὴς τὴν πρόβλεψε ἡ Μα-
ρίκα Τρανῆ.

— Δὲ σοὺ τόπα, χρυσή μου, νὰ μὴ φοβάσαι;
Εἶσαι; τολέντο εσύ...

Τὴν διακόπτουμε:

— Σὰς ἀγαποῦσε ἡ Μαρίκα, ἔ;

— Πολύ. Ἀργότερα, μὲ πήρε μαζί τῆς στὴν
Κηφισιά, ὅπου κατοικοῦσε. Ἡ μεγάλη αὐτὴ δα-
σκάλα μὲ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ τὸ «δουλεῖο» μου, μὲ
μύρη στὸ μεγάλο χρέος τοῦ ἥθοιό μου ἀπέναντι

τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Κοινοῦ.

— Καὶ ἡ Κυβέλη;

— Κι' αὐτὴ. Ἦσαν φίλες οἱ δυὸ «μεγάλες»
τοῦ θεάτρου μας. Κάποτε...

Διστάζει. Τὴ βοηθᾷ ν' ἀπλώσῃ τὴν κου-
θέλια τῆς. Τὴν ἀπλώνει:

...Κάποτε, ἡ Μαρίκα ἦταν ἄρρωστη. Καὶ ἡ
Κυβέλη πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὴν Κηφισιά.
Σὰ μῆτρε στὴν κάμαρα ἡ Βίλμα, οἱ δυὸ μεγά-
λες συζητοῦσαν. Ἡ νεαρή ἥθοιός πορούσε ἕνα
ἀσπρο φόρεμα κι' ἕνα ἀσπρο κουλιστικό κατελ-
λάκι.

Τρελλάθηκε ἡ Μαρίκα, μόλις τὴν εἶδε:

— Βίλμα, χρυσή μου, εἰσαι μούρλια! Ἄνοιξε
τὴν ντουλάπα, πάρε λεφτὰ καὶ τρέχα νὰ μοῦ
ἀγοράσῃς καὶ μένα ἀπὸ τὰ ἴδια...

Ἡ Κυβέλη ἔβαλε τὰ γέλια. Ὅταν συνήρθε,

πέταξε τὸν πόντο τῆς:

— Καυμένη Μαρίκα. Ξέχασες... Πρέπει ν' ἀ-
γοράσῃς κι' ἕνα ὁμορφο μουτράκι, σὰν τῆς
Βίλμας!...

— Ὄχι.

— Ἄν βρεθῇ ὁ κατάλληλος;

— Γιὰ νᾶναι κατάλληλος, πρέπει ν' ἀγαπᾷ
τὸ θεάτρο. Δὲ φεύγῃ ἀπ' αὐτό.

Καὶ πὼς νὰ φύγῃ, στ' ἀλήθεια; Ὅταν κανεὶς
ἔχῃ ἀφιέρωσι 20 χρόνια στὴ σκηνή, τὰ νεύατα
τοῦ καὶ τὴν ψυχὴ του κι' ἔχει προσφέρει τὴν
καρδιά του καὶ τὸ «πιστεῖο» του στὸν κόσμο;

— Εἰκόσι, χρόνια, ἔ; Καὶ πού ἔχετε παίξει
σ' αὐτὰ τὰ 20 χρόνια;

— Ἐξῆς χρόνια στὸ «Ρέξ». Ἀξέχαστα. Στα-
μοὶ ἐπίσης στὴν καριέρα μου εἶναι ἡ Κατερίνα,
να, ἡ συνεργασία μου μὲ τὸ φατάπουλο καὶ τὸν
Ἡλιόπουλο καὶ ἡ σαιζὸν πού ἔπαιξα στὸ Ἑθνι-
κό. Μὲ πολλὴ ἀγάπη ἐπίσης ἐργάστηκα στὸ «Ο-
λύμπια» τοῦ Πειραιᾶ. Εἶχα ἀγαπήσει τοὺς Πει-
ραιώτες. Ὅμως στάθηκε ἄτυχον στὸ νὰ ξαναπά-
ρῃ ἕνα θεάτρο στὴ γείτονα. Ποιὸς ρόλους σας
ἀγαπήσατε ἰδιαίτερα καὶ σὲ ποιά ἔργα;

— Ὅμοιαι μὲ συγκίνησι τὰ «Βρώμικα χέ-
ρια», ὅπου ἐπαιζᾷ πλὴν τοῦ Γιώργου Γιολδάση. Ἐ-
πίσης τὸ «Σπίτι τῆς μαντιᾶς Βορέ», καθὼς
καὶ τὸν «Προμηθεῖς», τοῦ Γ. Ρούσσου. Καὶ
τὸ «Ἡ κυρία ἐχει νεύρα» τοῦ Γιαννοπούλου, πού
ποῖζω τώρα στὸ Ν. Θέατρο.

— Καὶ τὸ μέλλον; Πᾶς τὸ βλέπετε τὸ μέλλον;

— *

Μιὰ μόνιμη θεατρικὴ στέγη. Στὴν ἀπόκλιση
τῆς ἡ Βίλμα Κύρου ἔχει συγκεντρώσει σήμερα
ὅλα τὰ όνειρά τῆς καὶ τῆς ἐλπίδες τῆς. Καὶ
τῆς προσπάθειές τῆς.

Καθὼς τὸ τραῖνο προχωρεῖ μέσ' στὴ νύχτα
ἡ συνομιλήτριά μας μένει ἀμίλητη, συγκεντρο-
μένη στὸν εαυτὸ τῆς.

— Σὲ δέκα λεπτά, φτάνουμε στὴν Ὀμόνοια,
λέει ὕστερα, σὲ μιὰ στιγμή.

— Μά, σ' ὅλα ὑπάρχει ἕνα τέρμα, θαρρῶ.

Καὶ στὰ ταξίδια τὸ ἴδιο.

— Ἐκτὸς ἀπ' τὸ θεάτρο. Αὐτὸ δὲν τελειώνει.
Μὲ ρωτήσατε γιὰ τὸ μέλλον. Τί νὰ σᾶς πῶ;
Δὲν ὑπάρχει τέρμα στὸ «ταξίδι» ἐνὸς ἥθοιό.

Πάντα ἀγωνίζεται νὰ φτάσῃ, ἀλλὰ ἡ κερυφὴ δὲ
βρίσκειται ποτέ. Κι' ὁ ἥθοιός προχωρεῖ, προ-
χωρεῖ στὸ δρόμο του, ὥσπου τὰ χέρια του νὰ
ματώσουν. Κι' ἀνακαλύπτει τότε, ὅτι ὅλη του
ἡ ζωὴ ἀναλώθηκε γιὰ ἕνα βῆματάκι. Κι' ὅτι ὁ
ἴδιος δὲν ἔφτασε στὸ τέρμα. Ἀπλῶς προχώρησε
ἕνα βῆμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα. Πάντα νὰ προ-
χωροῦμε, δίχως νὰ φτάνουμε.

Τί μάθημα, ἀλήθεια, καὶ λόγια τῆς γιὰ μερι-
κὲς συναντήσεις τῆς, πού «ἔφτασαν» χωρὶς νὰ
κάμουν οὔτε μισὸ βῆμα!

Δ. ΑΓΓ.

Ἡ Βίλμα Κύρου μὲ τὸν Τίτο Βανδῆ, σὲ μιὰ
σκηνὴ τοῦ ἔργου «Ὁ σὶκὸν τῶν σπαρταγνῶτων»,
πού παρουσιάσε πέρυσι μὲ τὸ θέατρο τῆς στὰ
«Ὀλύμπια».

σαλόνι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΛΕΝΑ ΠΑΜΕΛΑ

Ἡ νεράιδα τῆς... «Νεράιδας»

ΕἶΝΑΙ αὐτὸ πού λέμε «παίδι τίμιάνι». Στὶς
κουβέντες τῆς, στὶς συναλλαγές τῆς (ἀφοῦ
ἐδῶ καὶ ἑνὶ χρόνῳ τώρα ἔγινε καὶ ἰδιοκτήτρια
νυχτερινοῦ κέντρου στὸ Καλαμάκι, τοῦ πῶ κο-
σμικοῦ καὶ πῶ ραφινάτου) στὰ «πᾶρε-δῶσε»
τῆς, ἀντρες σωστός.

Κάποτε συζητούσαμε μὲ τὸ μαέστρο Μουζάκη
γι' αὐτὴν.

— Ἡ Παμέλα, εἶπε, ἀπαντώντας σὲ μιὰ μου
ἐρώτησι. Σοὺ τόπε ἡ Παμέλα; «Ἐ, τότε δέσ' το
κόμπο στὸ μαντήλι σου. Ὅ,τι λέει, δὲν τὸ ξε-
λέει. Εἶναι γνωστὸ αὐτὸ τὸ χάρισμά τῆς στὴν
πιάννα, στὸ συνάφι μας.

— *

Τὴν εἶδαμε, κάποιο ἀπ' τὰ τελευταῖα βράδια,
— πού ἀλλοῦ; — στὸ κέντρο τῆς, ὅπου ἐφα-
νίζετα σῶλο καὶ ντουέττο μὲ τὴ Μπελνίτα, μὲ
τὴν ὁποία τὴ συνδέει στενὴ φιλία καὶ... συνερ-
γασία.

Εἶχε ἐλαφρῶς παχύνει καὶ ὁμορφύνει. Καί,
ἐπὶ πλέον, εἶχε ἀποκτήσει κάποιον ἀέρα κοσμο-
πολιτισμοῦ καὶ ραφιναρίσματος.

Σχεδὸν δὲν τὴ γνωρίσαμε, καθὼς περνοῦσε ἀ-
παλὰ, λυγερὸκορμη, μέσα στὸ ἄσπρο, μὲ ἀρκτε-
ντοκατέ, φόρεμά τῆς, μὲ τὰ ὁμορφα, καλοχε-
νισμένα καστανὰ μαλλιά τῆς κα πλαισιώνουν τὸ
σταρᾶτο κοκκίλιτικό πρόσωπο.

— Λένα!

Στράφηκε μ' εὐχάριστὴ ἐκπληξι.

Καθόστε, παρακαλῶ!

Διότασε. Ὑστερα ὁμολόγησε.

— Ἀποφύγω, ἔρεπε, τοὺς δημοσιογράφους.

— Ὁ λόγος;

— Ἐχουν πάντα διάθεσι κουταμπολιοῦ. Δει-
νοπᾶσθα κάποτε μὲ κάποιον...

— Μόνο;

— Καὶ κατ' ἄλλο...

Δὲν τόπε, ἀλλὰ εἶναι γνωστὸ: Δὲν ἀγαπᾷ τὸ
θάρυο γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά τῆς. Δίχως ἴχνος
βεντετισμοῦ, ἀρκεῖται στὴν ἱκανοποίησι τοῦ ζων-
τανοῦ χειροκροτήματος. Καὶ τὸ δρέπει καθε
βράδυ αὐτὸ τὸ χειροκρότημα, τραγουδώντας στὴ
«Νεράιδα» τὰ τελευταῖα τραγούδια τοῦ Γιώργου
Κατσαροῦ, ἰδίως τὸ:

— Στὴν Αἰώνα,
στὸν Μεσαγρό
καὶ στὴν Ἀγιά-Μαρίνα...

Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι τόσο ἀπαλὴ, τόσο στρω-
μένη, τόσο κρυσταλλινὴ! Σὰ γάγγρα νεράκι τοῦ
Θεοῦ, πού κυλάει ἀνάμεσα στὰ χόρτα τοῦ δά-
σου, κολυχνώντας.

— *

— Λοιπόν, θὰ καθήστε;

— Νὰ ποῦμε τί;

— Ὁ, πᾶρα πολλὰ. Καί, πρῶτα-πρῶτα, πᾶς
ἐκινήσατε γιὰ νὰ γίνετε ἀρδόνι;

— Πᾶς ἐκίνησα.

Χαμογέλο. Ἀναμνήσεις. Ἡ θάλασσα ἀπλώνε-
ται σκοτεινὴ στὸ βάθος, γεμάτη ἀσπρηνίες μαρ-
μαρυγές. Πάνω στὴν πῖστα ἔχουν ξεκλιθῇ τὰ
τσιγγάνικα βιολιά τοῦ Κατσαροῦ καὶ παίζουν
μὲ πάθος.

Κάθετα;

— Δὲν ἦταν ἔτσι, ἐκεῖ.

— Πού ἐκεῖ;

— Στὸ Ν. Ἡράκλειο.

Ἐκεῖ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι τόσα χρόνια.

— Πᾶς ἀκριβῶς;

— Εἶπαμε. Εἰκοσιτόσα. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι καὶ
κάτω ἀπὸ τριάντα.

Ἐνα κοριτσάπουλο τῆς συνοικίας, πού ζοῦσε
μὲ τὸν πατέρα τῆς τὸ Στάθη Παχνᾶ (τὸ πα-
τρικὸ ὄνομα τῆς Λένας Παμέλας), τὴ μητέρα
τῆς τὴν κυρία Ἀλεξάνδρα καὶ τῆς ἀδελφίδες
τῆς, τὴ Νότα καὶ τὴ Ναυσικά, πού ὅλη μέρα
ἔτρεχε, ἔπαιζε καὶ τραγουδοῦσε.

Τόχατε σκοπὸ δηλοῦν ἀπὸ τότε νὰ γίνετε
τραγουδίστρια;

Πολὺ θὰ πηγαῖνε νὰ ἰσχυριστῇ κανεὶς αὐτό.

Ἡ Παμέλα στὸ καμαρίνι τῆς παίζει μὲ τὴ
μαρμὴ σκυλίσια τῆς. Ὄχι φυσικά. Τὸ
«γούρι» τῆς τόφερε ἡ κρυσταλλινὴ φωνὴ τῆς
πού τὴν ἀνεδείξε.

«Ἡ ἀδυναμία μου εἶναι ἡ ταχύτητα», λέει ἡ Παμέλα. Κι' εἶναι σπ' ἀλήθεια. ἐπιδέξια σωπε-
ρίνα. Μονάχα πού οἱ κλίσεις τῆς Τροχαίας πέφτουν ὁσοχ...

— Όμως, ἀπὸ τότε, τῆς ἄρεσε νὰ τραγουδᾷ ὁ-
μορφα παιδικὰ τραγουδάκια, γιὰ ἀποκλειστικὴ
τῆς τέρησι.

Ποῦ νᾶφερε πᾶς θάρχονταν κάποια μέρα πού
θὰ πρόσφερε τὸ ὄμορπο τῆς κρυσταλλινῆς φωνῆς
τῆς πρὸς τέρησι τῶν ἄλλων!

Ἡ μέρα αὐτὴ ἦρε τὸ 1954. Τότε ἀκρῶς
ἡ Παμέλα ἔκανε τὸ τραγουδιστικὸ τῆς ντεμπι-
ὸ στὸ θεάτρο «Παπαϊωάννου». Παίζονταν τότε ἡ
ἐπιβέωρησι «ἦμα γιὰ τὴν Κύπρο» καὶ ἡ Λένα,
μὲ τὸ τράκ τῆς πρωτόγαλτης, βγήκε στὴ σκηνή
κι' ἔδωσε ὑπὸ τὴν κρίσι τοῦ θεατρώφιου κοινοῦ
τῆς δροσίᾳ τῆς φωνῆς τῆς καὶ τῆς Τέχνης τῆς:

— Χαμογέλο μου,
ὅταν μού λείπης καμμιὰ φορὰ
γάνω τὸ γέλιο
γάνω τὸ κέφι καὶ τὴ χαρά...

Καὶ πράγματι, ἡ νεαρή τραγουδίστρια ἔχασε
ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ κέφι τῆς καὶ τὴ χαρά τῆς.

Ὄχι ὅμως ἀπὸ λύπη, ἀλλὰ ἀπὸ χαρά.

Τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ
φανέρωσαν πᾶς μιὰ καινούργια «φωνή» γεννή-
θηκε στὴν Ἀθήνα.

Ὅταν ἡ νεαρή Ἑλενίτσα Παχνᾶ, πού ἀπὸ τὸ
βράδυ ἐκεῖνο εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ Λένα Παμέλα,
καταβύθηκε στὸ καμαρίνι τῆς, ἔβαλε τὰ κλάμα-
τα. Πᾶς νὰ βαστάξῃς τέτοια εὐτυχία;

— *

Τὸ «ὑστερα» ἦταν αὐτὸ πού, φυσικά, ἔπρεπε
νᾶναι. Ἡ Παμέλα μῆτρε ἀμέσως στὴ δίνη τοῦ
θεάτρου καὶ τῶν νυχτερινῶν κέντρων. Τὸ ὄραιο
τραγουδάκι «Χαμογέλο μου», μὲ τὸ ὁποῖο ντε-
μπουτάρει καὶ πού τὸ «έγραψε» ἀμέσως σὲ
δίσκο, ἀποχτήσε διεθνή προβολή, ἔτσι πού τὸ
διάστημα «Λὸς Τρές Ντισκάντες» τὸ πήρε στὸ
μόνιμο ρεπερτορίο του.

Ἀκολούθησαν ἄλλα τραγούδια. Ἄλλα θεάτρα.

— *

Ἡ δροχίτρεα τοῦ Γιώργου Κατσαροῦ ἀρχίζει
μιὰ εἰσαγωγή. Εἶναι ὅρα ἡ Παμέλα νὰ ξαναπᾶν
στὴ θέσι τῆς, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

Σηκώνεται, ἀνάλαφρη, δροσερὴ, χαριτωμένη.
Σὲ λίγο, μέσ' στὴ φαντασμαγορία τῶν πολύ-
χρωμων λαμπριῶν, κι' ἐνῶ ἡ σκηνὴ τῆς θά-
λασσας γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα προσδοκίᾳ καὶ
δνεῖρα, ἡ φωνὴ τῆς ἀκούγεται κρυσταλλινή:

— Βοήκα τὴν ἀγάπη μου
καὶ τώρα δὲ με νοιάζει...

Τὸ λέει ἀπλᾶ, ἥρεμα, ἀβίαστα, ἔτσι πού ἔ-
χεις τὴν ἐντύπασιν πᾶς προβαίνει σὲ μιὰν ὁμο-
λογία. Μιὰ περήφανη καὶ χαρούμενη ὁμολογία
τοῦ τόρα!

— *

Καὶ τώρα μερικὰ ἀπόρητα:

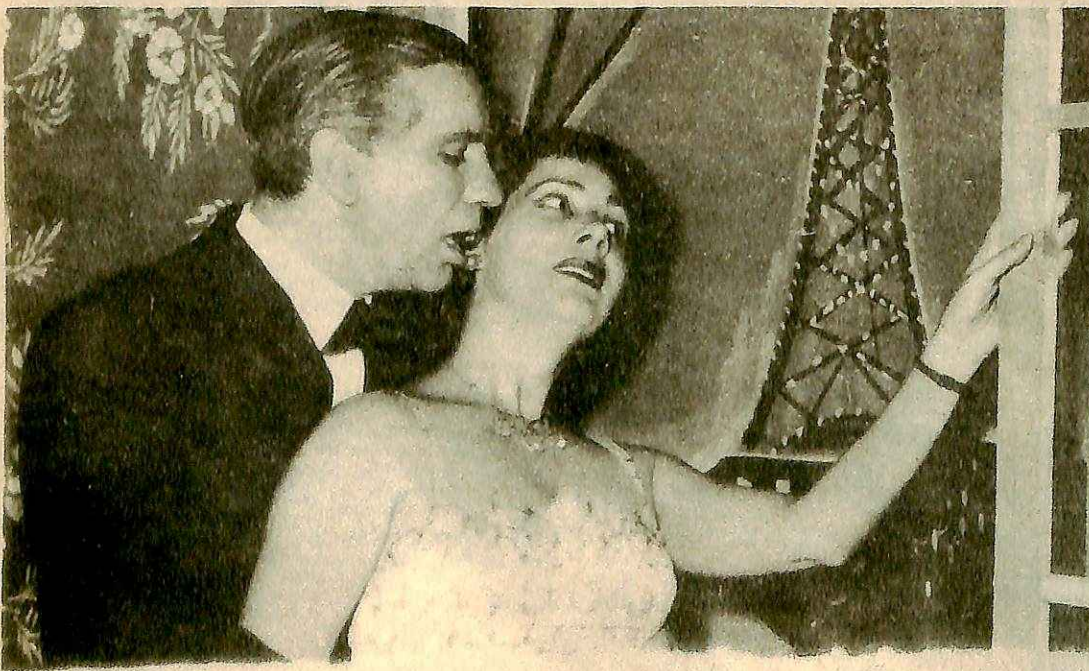
— Ἡ Παμέλα, πᾶς ἀπ' τὸ τραγούδι, ἀγαπᾷ
τ' ἄλογα τοῦ Ἱπποδρόμου. Ἐχει μάλιστα κι' ἕνα
δικοῦ τῆς ἄλογο, τὴ «Νεράιδα» κι' ἕνα ἄλλο
μισοκό, τὴν «Μπελνίτα» (συμβατικὸ τῶν ὀνομά-
των Μπελνίτα — Παμέλα).

— Ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλογα, ἔχει ἀδυναμία στὸ
τάβλι. Μπορεῖ νὰ τὴ δῇ κανεὶς νὰ χάνῃ ἀλόκλη-
ρες ὥρες, κυπνώντας τὰ πούλια καὶ χάνοντας.

— Ἀγαπᾷ ἐπίσης τὰ πράσινα φορέματα καὶ
τὴν ταχύτητα. Οἱ κλίσεις τῆς Τροχαίας πέφτουν
βροχὴ ὅταν ὁδηγῇ.

— Εἶναι μοιραῖο, ἄλλατε, ὅταν κανεὶς τρέχῃ
πολύ. Καὶ ἡ Παμέλα τρέχει, τρέχει, τρέχει πρὸς
τὴν ἐπιτυχία.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ "ΟΧΙ," ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Σας φοβάμαι... Έχετε
ένα γοητευτικό ύψος συν-
εργάτη: την πανσέληνο!

ΕΚΑΝΕ άποψη έφοδο ή πανσέληνος για να εκπαιδευτεί με θορυβή από άσπυμένα βέλη το άπρόσβητο όνυχο του πουριτανισμού σας...

Μέσα στην σεληνολοιμένη νύχτα το τηλεφώνημα είχε μια γοητευτική μυστικοπάθεια. Το αυτί που άκουγε ήταν διψασμένο, ή φωνή που μιλούσε ζεστή... Τα προσχήματα όμως έπρεπε να κρατηθούν:

— Μην μου μιλάτε έτσι! παρακάλεσε ή γυναίκα.

— Γιατί;

— Γιατί μου επιβάλλετε να κλείσω το τηλέφωνο...

— Δε θα το κλείσετε...

— Είστε τόσο σίγουρος για τον έαυτό σας;

— Είμαι σίγουρος για τη νίκη του τρυφερού αισθηματος απάνω στον ξερό πουριτανισμό...

— Έχω τον τρόπο να επιβάλλω σιωπή στο αισθημά μου και να το επαναφέρω στην τάξη όταν έτοιμάζεται να παρεκτραπή...

— Είσατε μια θλιβασή ηρώδια...

— Κύριε!

— Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας θίξω μόνο να σας έκφρασω την άπεραντη συμπόνια μου...

— Βρίσκετε ότι είμαι αξιοθαύμητη;...

— Μάλλον...

— Ήτανε κάτι πιο πολύ από αυτό που μπορούσε να άνεχτεί ο έγωϊσμός της. Και έκλεισε με θυμό το τηλέφωνο...

... Για να ξαναπαίει τον άοιμό του μετανοικωμένη:

— Γιατί με κάνετε να άναγκαζώ;

— Μαζί μου; "Οχι δά!

— Με ποιόν τότε;

— Μαζί σας...

— Λέτε να ένω άφοραμε να μισώ τον έαυτό μου:

— Και με το δικίο σας. 'Ο έαυτός σας είναι αυτός που σας στερεί κάθε εύτυχία... Είμαι αυτός που σας επιβάλλει έναν άσκοπο άσκητισμό που σας δοκιμάζει τα νείρα και σας γονατίζει την άυτονή...

— Ένα γέλιο βιασμένο έφτασε ως τα αυτιά του:

— Και πούος σας τα είπε όλα αυτά;

— Έσείς ή ίδια...

— Έγώ;

— Ναί: δε μου έμπιστε: υπήκατε ότι υποφέρετε από έπιμονες άτυπνιες... 'Οτι πότε κάθε πρέις και μία στον ψυχίατρό σας για να σας δώσει χάπια κατευναστικά...

— "Ε, και τί μ' αυτό..." Η γυναίκα είναι ένας οργανισμός εύαίσθητος κι' εύσυγκίνητος με μεταπτώσεις... Κάθε κάπως θίαια έξωτερική επιδραση την πλνγώνει...

— Με συγχωρείτε, αλλά όλα αυτά είναι άνοησίες... "Η μάλλον, για να είμαι πιο άκριθής, είναι άδέξια προσπάθεια για καμουλάρισμα της πραγματικότητας...

— Έλάτε, σφέ ψυχολόγε μου.

— Δε γροιάζεται σοφία μεγάλη, για να διαπιστώσω ότι ή έλλειψη των άπαραιτήτων συστατικών της ζωής κλονίζει τον οργανισμό του άσκητή που έπιμένει να τα στερούται. Μπορούμε να στερούσουμε από τον έαυτό μας το φαί αλλά αυτό θα μας προκαλέσει εξάντληση. Μπορούμε να στερούμε το νερό: αυτό όμως θα μας διμυονήσει άσφύδατοι...

Καινούργιο γέλιο γέμισε κούσπαλλα το άκουστικό του.

— Γελάτε... την έρώτησε.

— Ναί... Γιατί δεν είμαι ούτε πεινασμένη, ούτε διψασμένη... Δόξα σοι ό Θεός, τρώω και πίνω... κατά βούληση.

— Γιατί κάνετε ότι δεν καταλαβαίνετε;

— Γιατί μπορεί να είμαι κουτή...

— Δεν είσατε: υποκρινόσατε την κουτή για να γλυτώσετε από τις συμπληγάδες μιας συζητήσεως, που θέλετε να άποφύγετε

— Ναί:...

— Λοιπόν, άκούτε, κι' άς μη θέλετε: Δεν είναι μόνο το φαί και το νερό που ή έλλειψη τους διμυονει άνοστατάσι στον οργανισμό. Είναι κι' ό έσας!

— 'Επί τέλους! Φτάσαμε στο ύψος...

— Δυσχεστετημένος της άποκρίθηκε:

— Δε φτάσαμε σε κανένα ύψος...

— Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας θίξω.

— Με θίξατε όμως!

— Με ποιόν τρόπο;

— Με το να μου άποδώσατε εύτελεις προσωπικές άφοριές σε αυτό που το έμπνεί μόνο το άδιάβλητο ενδιαφέρον μου για σας...

— 'Εννοώ... Είσατε ένας αξιοθαύματος αλφρουϊτής με άπεραντη συμπόνια για τα πλάσματα που άναξιοπαθούν ή... στερούνται... Βρίσκετε μπροστά σας μια γυναίκα που διαπι: στώνετε ότι της λείπει ό έσας και προσφέρατε να της τον χαρίσατε... Τί εύγενική γενναιοδωρία!

— Με δουλεύετε;...

— Μάλλον...

— Γιατί: 'Επειδή νοιώθω το δράμα σας.

— Και ποίο είναι το δράμα μου, παρακαλώ:

— Δεν το είπαμε: 'Ο γρανιένιος άσκητισμός που σας επιβάλλει να στερούστε αυτό που δεν σταρείται κανένα πλάσμα του Θεού. Γιατί όλα τα πλάσματα, ζώα και άνθρωποι, τρώνε, πίνουν, άναπνέουν, και... έρωτεύονται!

— 'Ετσι, λοιπόν, κι' έγώ, πρώω, πίνω, άναπνέω και... δεν έρωτεύομαι!

— Και αυτό είναι, πιστέψτε με, προς ζημία σας:...

— Και δική σας...

— Γιατί;

— Νά τώρα που κάνετε έσείς ότι δεν καταλαβαίνετε...

— Νά καταλάβω τί;

— Δεν είναι ζημία μόνο δική μου τζ ότι δεν έρωτεύομαι: αλλά και δική σας... που δεν άποφασίζω να σας έρωτεύθώ!...

— 'Η φωνή του γέμισε θραυή το άκουστικό:

— Γιατί να άρνιέστε, την εύτυχία στον έαυτό σας και να την άρνιέστε και σε μένα:...

— Νά τώρα που μιλάτε με πιο εύλικρίνεια.

— Δηλαδή:

— Λέτε ότι είναι εύτυχία και των δυό μας αυτό που ως τώρα έμφοιζατε σαν άνάγκη μόνο δική μου και... διάβεσι φιλευσπλαχνίας δικής σας...

— Δε θέλετε να θυμηθώ μια διαφορά...

— Διαφορά:

— Ναί: 'Οτι έσείς ζητε στεριωμένη από έρωτα: έγώ όχι... Δεν είμαι πουριτανός ούτε άσκητής... Λοιπόν, αυτό που για σας είναι άνάγκη γενική, για μένα είναι άνάγκη ειδική.

— Μου το κάνετε λιανά αυτό:...

— Εύχαρίστως! 'Εσας σας λείπει γενικά ό έσας: έμένα μου λείπετε ειδικά έσείς!

— 'Η άπάντησή της άνηψε λίγο: "Υστερα γά: δευε νεαυτή συγκίνησι τ' αυτά του:

— Είσατε ένας άκαταμάχητος αντίπαλος...

— Με κολακεύετε...

— Δε σας κολακεύω: σας φοβάμαι... Κι' έχετε έναν γοητευτικό ύψος συνεργάτη...

— Ναί:

— Μάλιστα: την πανσέληνο! 'Απένομιε γιλιόμετρα ό ένας από των άλλων, όμως ή πανσέληνος μας ένώνει... Υφάνει ένα δίχτυ από άσπυμένες άστρες και το σίχνει για να ψαρέψη θύματα...

— Μην άρνιέστε να είσατε κι' έσείς ένα από αυτά...

— 'Επιτάμντε μου να το άρνιθώ ακόμα...

— Είσατε μια αξιοθαύμαστη ηρώδια!

— 'Επειδή λέω «όχι» σε σας:

— 'Επειδή λέτε «όχι» στην πανσέληνο... Είμαι ένα «όχι» που δεν συνιθίζεται... Μπράβο σας...

— Καληνύχτα σας...

— Καληνύχτα σας... Φλώ το γέρι σας με την έλπίδα ότι κάποτε θα άνέδω πιο ψηλά...

— Είσατε αβάδης!

— Είμαι έρωτευμένος...

Και αυτή τη φορά το τηλέφωνο έκλεισε καταιουπτά στην πανσέληνο, στον έρωτα, στη γοητεία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

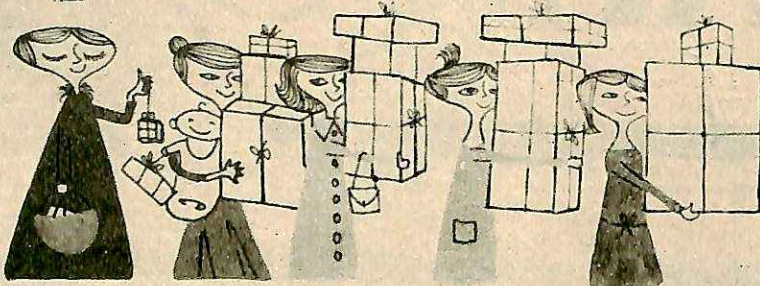
Η θεοίδα της Πειραιΐνης-Πατραϊνής

Αγαπητές μου φίλες,

Με τα πρώτα μηνύματα που το φθινόπωρο έστειλε στην πόρτα σας—λίγα ξερά φύλλα, κάποιες σταγόνες βροχής—άρχισαν, ασφαλώς να πληθαίνουν οι σκοτούρες. Κι' ίσως τον πρώτο καιρό, μετά από την ξενοιασία της εσοχής να είναι δύσκολη ή άπιμη η επίσησή τους. Νομίζω όμως πως είναι ζήτημα οργάνωσης. Μετά από τον έλεγχο του σπιτιού και την προσεκτική αντικατάσταση όλων των πραγμάτων που έχουν φθαρεί ή που μοιάζουν λιγάκι ξεπερασμένα απ' την πλευρά της μόδας, θα έπρεπε ίσως να απασχοληθείτε με τις ανάγκες του σιούζου και των παιδιών σας. Έτσι, θα σάς μείνει στο τέλος ο καιρός να απασχοληθείτε ήσυχα με τα δικά σας προβλήματα.

Έκείνο που πρέπει να προσέξετε στην ανδρική αμφίεση είναι βεβαίως το υποκάμισο. Γιατί τα ανδρικά κοστούμια—και μάλιστα τα χειμωνιάτικα—είναι δύσκολο να αντικατασταθούν. Παρόλ'αυτα, είναι γνωστό πως για την ανδρική κομψότητα, το υποκάμισο έχει πρωταρχική σημασία. Όχι μόνον φωτίζει το—κατά κανόνα—

διαφορετικοί μεταξύ τους. Πρώτα πρώτα, πρέπει να παραδεχθείτε πως η αγορά των προσωπικών πραγμάτων του σιούζου σας σάς δίνει τη δυνατότητα να του εκφράσετε τη στοργή σας. Υστερα υπάρχει το στοιχείο της δικής σας πείρας—ως προς την ποιότητα, το συνδυασμό των χρωμάτων

κλπ.—που είναι απαραίτητη για την επιτυχημένη αγορά ενός τέτοιου είδους. Τέλος, η καλή έκλογη, που πάντα είναι προνόμιο των γυναικών, είναι μία σίγουρη και αναμφισβήτητη οικονομία.

Το θέμα του υποκαμίσου είναι βασικό για τους άνδρες. Γιατί, αν μνησολογούν φιλαρέσκεια, ένα κομψό ντύσιμο, ένα αψογό υποκάμισο, ως πούμε, με το άμγαλο σιδερωμένο κολάρο κλπ. τους δίνει άνεσι και αυτοπεποίθηση. Τα υποκάμισα της Πειραιΐνης—Πατραϊκής, μπορούν να δώσουν στον άνδρα σας την απαραίτητη σιγουριά που οδηγεί στην κοινωνική επιτυχία. Έχουν τη χαρακτηριστική στιλβνότητα του προϊόντος καλής ποιότητας. Την ύψη του τέλειου φινιρίσματος, την ασφάλεια των ανεξίτηλων χρωματισμών και της επεξεργασίας SANFORISED.

Οι ίδιες ποπλίνες μπορούν θαυ-

μάσια να χρησιμοποιηθούν και για παιδικά υποκάμισα, ακόμα και για κοριτσίστικα μπλουζίτσες. Προσέξτε! Τώρα το χειμώνα μην εμπιστευθείτε απόλυτα στην εστιασία των μάλλινων και των πουλόβερ. Η σωστή θερμότης επι-

τυγχάνεται με τον συνδυασμό του βαμβάκερου και του μάλλινου ρούχου. Γι' αυτό θα πρέπει και τώρα το χειμώνα να φροντίσετε για τα παιδικά υποκάμισα όσο και το καλοκαίρι. Μέσα από το πουλόβερ εξασφαλίζουν μια εύχρηστη θερμοκρασία.

Έκτος από τις ριγέ, χρωματιστές και λευκές ποπλίνες SANFORISED, η Πειραιΐνη—Πατραϊκή, διαθέτει και άλλα υφάσματα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για παιδικά υποκάμισα. Όξφόρδ σκέτα και ριγέ πλ. 0,80 μ., Όξφόρδ καρ—στο ίδιο πλάτος—με καριτωμένους χρωματικούς συνδυασμούς.

Θα είχα ακόμα να σάς συστήσω για υποκάμισα αυτού του τύπου την καρτώ φανέλλα No 2200 πλ. 0,80 μ. Ένα τέτοιο υποκάμισο με μακριά μανίκια μπορεί θαυμάσια να φορεθεί από τις πρώτες φθινοπωρινές μέρες ως τα χειμωνιάτικα κρύα και τις ανοιξιάτικες λιακάδες. Είναι ένα ρούχο δηλαδή απαραίτητο στο παιδί σας.

Τόσο τα υφάσματα όξφόρδ, όσο και οι φανέλλες No 2200 χαρακτηρίζονται από τα πλεονεκτήματα των υφασμάτων της Πειραιΐνης—Πατραϊκής. Είναι γερά, δεν μπαίνουν στο πλύσιμο, δεν χάνουν ποτέ τα χρώματά τους. Ιδιότητες που σε προέκτασι, εξασφαλίζουν την ήσυχία και την οικονομία σας.

Με φιλικούς
χαιρετισμούς

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

Το καλλίτερο ΕΥΡΙΣΜΑ

Τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα του ηλεκτρικού ξυραφίου

ΜΠΟΡΕΙ να μην ενδιαφέρει το θέμα τους... υπαρκτός και τους μιστούς τουριστές, που μας επέχονται μεταπολεμικά. Ενδιαφέρει όμως εξαιρετικά 2 εκατομμύρια Έλληνες, που φροντίζουν κάθε πρωί να απαλλάξουν το πρόσωπό τους από περιττές τρίχες συνολικού μήκους 3000 χιλιομέτρων! Όπως λοιπόν αποδείχθηκε με επιστημονικά πειράματα και παρατηρήσεις, το κοινό ξυράφι ή η ξυριστική μηχανή «γδερνουν» το πρόσωπό μας, αφαιρώντας 4—15 φορές περισσότερο δέρμα, απ' όσα αφαιρεί το ηλεκτρικό ξυράφι.

Βέβαια, το περισσότερο απ' αυτό αποτελείται από νεκρά και άχρηστα επιφανειακά κύτταρα της επιδερμίδος, που θα πέφτανε οπωσδήποτε—και συνεπώς η αφαίρεσή τους ωφελεί μάλλον το δέρμα. Κάποτε, όμως, δχι σπάνια, η λάμα του ξυραφιού ελαχάρει βαθύτερα, κάτω απ' το επιφανειακό κερατοειδές στρώμα, και κόβει λεπτές φλούδες από δέρμα ζωντανό και μαλακό.

Τρεις Αμερικανοί δερματολόγοι της Βοστώνης, οι δόκτορες Φίνερτυ, Χίλλ και Μεσσίνα, μελέτησαν λεπτομερώς τους διάφορους τρόπους ξυρίσματος, τόσο για τους άντρες όσο και για τις γυναίκες. Σκοπός της μελέτης τους αυτής ήταν η καλλίτερη κατανόηση των κοινών προβλημάτων του δέρματος, που μπορεί να χειροτερέψουν με την ταχτική... επίθεσι του ξυραφιού.

Συγκρίναμε λοιπόν, σε 249 άντρες και 120 γυναίκες, τα αποτελέσματα του κοινού ξυραφιού της ξυριστικής μηχανής και του ηλεκτρικού ξυραφιού. Κι' εκθέσανε τα συμπεράσματά τους, σε μία επιστημονική ανακοίνωση που δημοσίευσαν σ' ένα ειδικό περιοδικό.

Μεταξύ άλλων, έρθκανε ότι η ξυριστική μηχανή δεν αφίνει καθόλου τρίχες, αλλά και το ηλεκτρικό ξυράφι μπορεί να πετύχει σχεδόν εξ' ίσου τέλει ξύρισμα, μ' ελάχιστη διαφορά, φτάνει μόνο να ξέρει κανείς να το χρησιμοποιήσει. Πρέπει επίσης να συνηθισί το δέρμα σ' αυτό το είδος του ξυρίσματος—πράγμα για το οποίο χρειάζονται 2—4 βδομάδες.

Ο λόγος που η ξυριστική μηχανή αφίνει το δέρμα πιο λευό απ' όσο το ηλεκτρικό ξυράφι, είναι ο έξης, όπως τον έξηγαν οι τρεις δερματολόγοι: «Η ξυριστική λεπίδα τείνει να κόβει τις τρίχες λοξά, με κάποια γωνία, «πλαγιάζοντάς» τις προς την L δια φυσική κατεύθυνση που έχουν και οι πτυχώσεις του δέρματος. Ότι απομένει λοιπόν από τις τρίχες, κρύβεται μέσα σ' αυτές τις ελαφρές πτυχώσεις.

Το ηλεκτρικό ξυράφι όμως κόβει τις τρίχες εντελώς κάθετα προς την κατεύθυνσή τους, αφιόντάς τις συνεπώς κατακόρυφες. Οι κομμένες άκρες που απομένουν, καθώς προεξέχουν απ' το δέρμα, δίνουν την εντύπωση της «σκιάς», στα πρόσωπα εκείνα που έχουν πυκνά και χοντρά γένεια.

Οι δερματολόγοι διαπίστωσαν εξ' άλλου ότι, όσο ξυρίζονται με λεπίδα, παραπονούνται εφτά φορές περισσότερο από εκείνους που χρησιμοποιούν ηλεκτρικό ξυράφι, πως τους τσουξίει το πρόσωπό τους μετά το ξύρισμα. Το τσουξίμο αυτό οφείλεται στο τρίψιμο του ξυραφιού πάνω στο ιδιαίτερα ευαίσθητο δέρμα του προσώπου, ή στο πολύ έντονο αίσθημα του ξύριματος.

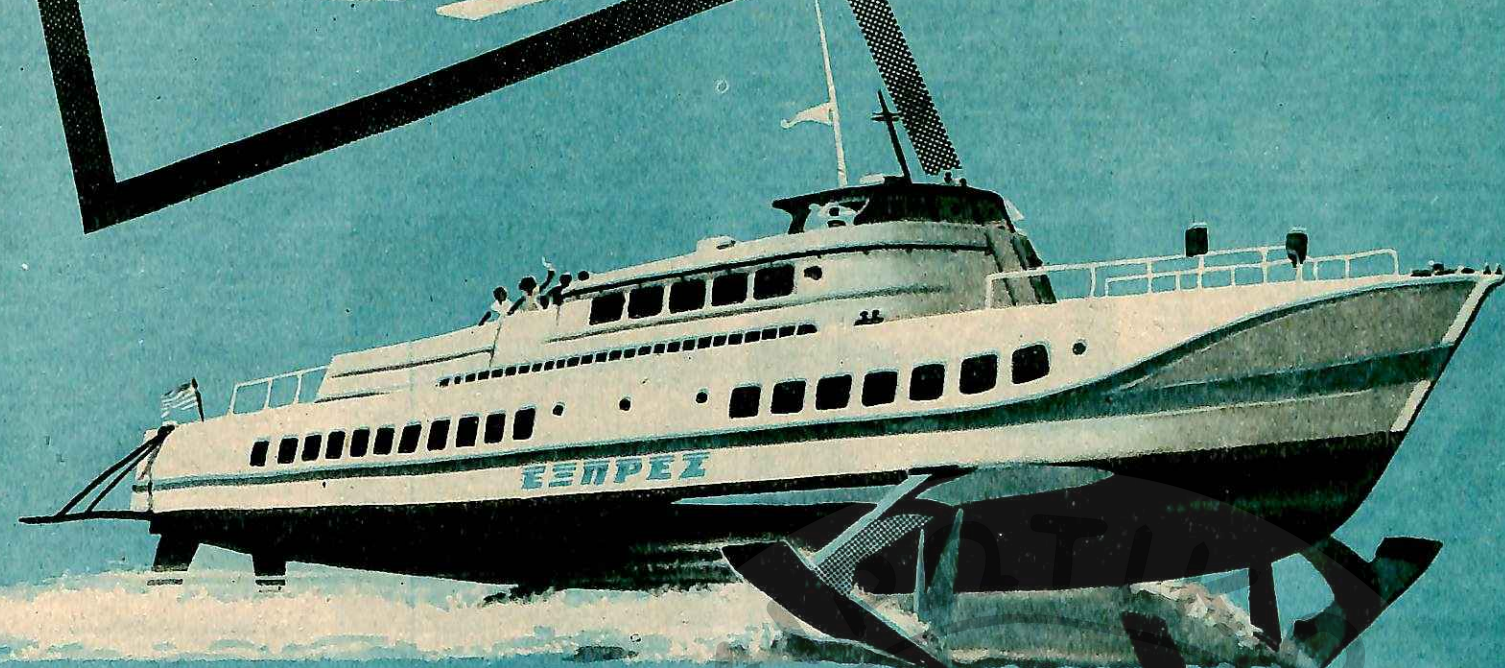
Ένα πολύ μικρό ποσοστό ατόμων δε μπορούν ν' ανεχθούν το ξύρισμα με ξυριστική μηχανή, γιατί ερεθίζεται το δέρμα τους. Σχεδόν ίδιο είναι το ποσοστό εκείνων που δε μπορούν να ξυριστούν με ηλεκτρικό ξυράφι.

Τα ξυραφάκια ωστόσο προκαλούν πολύ περισσότερα κοψίματα και γδαρσίματα στο δέρμα του προσώπου.

Οι τρεις δερματολόγοι έρθκανε ανώτερο το ηλεκτρικό ξυράφι, όταν υπάρχουν άρισμένες ανώμαλες καταστάσεις του δέρματος. Το συνιστούν π.χ. σ' όσους δεν ανεχονται στο πρόσωπό τους το σκαπούνι, καθώς και σ' εκείνους που υποφέρουν από ακμή, έκζεμα, σκαλίσματα του προσώπου, ή που οι τρίχες τους γυρίζουν προς τα μέσα.

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

EXPRESS

... σάς προσφέρει τώρα την δυνατότητα
μιάς ήμερήσιας εκδρομής στην

ΥΔΡΑ και στις ΣΠΕΤΣΕΣ

Πρωΐναι άναχωρήσεις στις 8.30, απογευματιναι στις 14.15. Το Σάββατον τρία δρομολόγια στις 8.15, 13.30 και 16.45

Πληροφορίες και κρατήσεις θέσεων στο Κεντρικόν Πρακτορείον Ακαδημίας 4, τηλ. 627.990 ή στον Πράκτορα της προτιμήσεώς σας.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΚΑΦΟΣ ΠΟΥ ΜΕΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ

Όνειρα και απογοήτευση

“Όταν περάση η «αρρώστια» του έρωτα

Π ρ ί ν. Είναι η ευτυχία μου. Με τ ά. Δέ μπορούσα να υποφέρω πιά τη «μεγαλοφυΐα» του. (Για τόν γ' σύζυγό της Άλφ Χάνν).

Π ρ ί ν. Είναι για μένα τό θασιλάπουλο του παραμυθιού. Με τ ά. Μπορεί να κάνει ότι θέλε. «Αδισφορώ γι' αυτόν. (Για τόν δ' σύζυγό της Ντίκ Χέιμς).

Π ρ ί ν. Είμαι έτοιμη να τόν ακολουθήσω ως την άκρη του κόσμου.

Μ ε τ ά. Δεν ξέρω πού βρίσκεται, ούτε και μ' ενδιαφέρει να τό μάθω.

ΕΥΑ ΜΠΑΡΤΟΚ. (Για τόν πρίγκιπα Σιθ της Παλιτάν, έπειτα από τέσσερις νόμους της κι' ένα νόμο παθί).

Π ρ ί ν. Δεν παντρεύτηκε για να δώσω ένα πατέρα στην κόρη μου. Είμαι σίγουρη για τό Σιθ, 100 τοίς εκατό σίγουρη.

Μ ε τ ά 2 3 μ έ ρ ε ς. Ό γάμος αυτός είναι άδύνατος. Τελειώσαν όλα. Τηλεγράφησα τόν

Π ρ ί ν. Του είπα: «Μου είχες υποσχεθί να με παντρευτείς όταν μεγαλώσω. Τώρα λοιπόν είμαι πιά 15 χρόνων!» Κι' αυτός με παντρεύτηκε.

Μ ε τ ά. Δεν είχα μεγαλώσει τότε. “Ενοιωθα μονάχα πηλξί.

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ. (Για τόν α' σύζυγό της Ροζέ Βαντίμ).

Π ρ ί ν. Με όδυνει, με υποστηρίζει και με διδάσκει νάχω θάρρος.

Μ ε τ ά. Μ' άρέσει ό άντρας μου, αλλά μ' άρεσει καλλίτερα ό Ζαν - Λουί.

(Για τόν Ζαν - Λουί Τριντιν-άν).

Π ρ ί ν. Θα τόν παντρευθί άμέσως μόλις μείνι έλεύθερος.

Μ ε τ ά. “Εμεινα μόνη και χρειάζομαι δίπλωτα μου έναν άντρα για να με παρηγορήσω.

(Για τόν κίθαρίστα Σασά Ντι-στέλ).

Π ρ ί ν. Τόν αγαπώ γιατί είναι πρωφανός μαζί μου. “Η μουσική του με μαγεύει. Είμαι πολύ ευτυχισμένη.

νι πού πήρε ό “Εντυ (όίσερ) τό δαζόνιό του! Πήγα να τρελλαθώ απ' τη χαρά μου, όταν τόμαθα.

ΙΝΓΚΡΙΝΤ ΜΠΕΡΙΓΚΜΑΝ. (Για τόν α' σύζυγό της Πίτερ Λιντ-στρου).

Π ρ ί ν. Είμαστε ευτυχισμένοι. Τί περισσότερο μπορεί να ζητήσω μία γυναίκα.

Μ ε τ ά. Ό καυμένος ό Πίτερ θρηνεί πάνω στα έρείπια του γάμου μας. Μά τι να τόν κάνω; “Αναπαύ τό Ρομπέρτο.

(Για τό θ' σύζυγό της Ρομπέρτο Ροσελίν).

Π ρ ί ν. Του θάζω τις φωνές σουπιάς. Μου θάζει τις φωνές Ιταλικά. Αγαπάστε τρελλά. Είναι όλος ζωντάνια, και τί μεταβίβει και σε μένα.

Μ ε τ ά. Λυπούμαι για τούς άντρες που παντρεύονται. “Ο Ρομπέρτο κι' εγώ διαφερόμε πολύ, πάρα πολύ.

Διαζύγιο ή όχι:

“Ενδ ό Λουσιέν Μωρίς δήλωσε στο Παρίσι πως θα υποβάλη αίτησι διαζυγίου κατά της συζύγου του Δ α λ ι δ ά ς. ή διάσημη τραγουδίστρια και σόαρ δήλωσε στην Μπώλ, όπου βρίσκεται μαζί με τό νέο εκλεκτό της καρδιάς της, ότι δεν πρόκειται να χωρίση από τό Λουσιέν Μωρίς. “Θα βρούμε άσφαλώς μία συμβιβαστική λύσι, πρόσθεσε. Αυτό όμως θα τό συζητήσουμε μετά τις διακοπές).

Η Ρίτα Χαϊνινούρα

Η Μαρίλιν Μονρόε

πατέρα του: «Καλέστε τόν Σιθ στις “Ινδίες και κρατήστε τόν εκεί».

ΜΑΡΙΥΛΙΝ ΜΟΝΡΟΕ. (Για τό δεύτερο σύζυγό της Τζόε ντι Μάλτζιο).

Π ρ ί ν. Βέβαια, είναι θαυμάσια ή έπαγγελματική καριέρα, αλλά δέ μπορεί να σ' άγκαλιάσει και να σε ζεστώνη μία χειμωνιάτικη νύκτα.

Μ ε τ ά. Δεν έκανε άλλη δουλειά, απ' τό να βλέπη καουμπόυκα έργα στην τηλεόρασι.

ΛΟΥΣΙΛ ΜΠΩΛ. (Για τό Ντέζι “Αρνάξ, σύζυγό της επί 19 χρόνια).

Π ρ ί ν. Τόν έρωτεύθηκα μόλις τόν είδα. Είναι ό άφέντης μου. “Ετσι τόν θέλω.

Μ ε τ ά. Τά παιδιά δεν έχουν καθόλου καλούς θαμνούς στο σχολείο. Μου είπαν πως αυτό είναι σύμπτωμα και συνέπεια ταιραγμένης οικογενειακής ζωής.

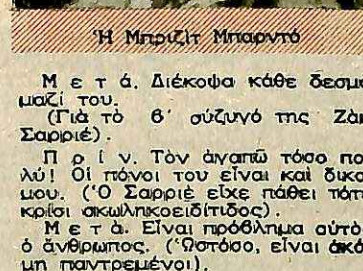
ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΛΕΙΤΟΝ. (Για τό Λώρενς Χάρβεϊ, σύζυγό της επί 3 χρόνια).

Π ρ ί ν. Είναι παράλογος ό δεσμός μας, θέλω όμως κι' οι δύο να πετύχουν. Είμαι μόνο έφτά χρόνια μεγαλύτερή του.

Μ ε τ ά. Αποτεύω πως θα τά χαλάναμε όπωσδήποτε, άκόμη κι' αν δεν είχαμε έπαγγελματικές διαφορές. “Υπάρχει άλλωστε μία διαφορά έπτά έτών ιεταξύ μας.

ΖΑ - ΖΑ ΓΚΑΜΠΟΡ. (Για τόν α' σύζυγό της Μπούρχαμ Μπέλξ).

Η Ζαζά Γκαμπόρ

Η Μπριζιτ Μπαρντό

Μ ε τ ά. Διέκοψα κάθε δεσμό μαζί του. (Για τό θ' σύζυγό της Ζακ Σαοριέ).

Π ρ ί ν. Τόν αγαπώ τόσο πολύ! Οι πόνοι του είναι και δικόι μου. “Ο Σαοριέ είχε πάθει τότε κρίσι ακαμψοειδίτιδος).

Μ ε τ ά. Είναι πρόβλημα αυτός ό άνθρωπος. “Όσοόσο, είναι άκόμη παντρεμένος).

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ. (Για τόν α' σύζυγό της Κόνραντ Χιλτον).

Π ρ ί ν. Με καταλαβαίνει, τόσο σαν γυναίκα όσο και σαν ήθοποιό.

Μ ε τ ά. “Όταν τόν παντρεύτηκε, έπεσα απότομα από τά σύννεφα στη γη.

(Για τό θ' σύζυγό της Μάικλ Ουλντινγκ).

Π ρ ί ν. Νοιώθει θαυμάσια. Του πρότεινα να παντρευθώ, γιατί έχει ό,τι θαυμάζω στόν άντρα. Θέλω να γίνω γυναίκα του, να είμαι πάντα μαζί του.

Μ ε τ ά. Θα χωρίσω. “Εχω Ιρλανδέζικη ιδιοσυγκρασία και δέ σκεπάζω πολλά. Θα παντρευθί τό Μάικλ Τόντ και θ' αποσυρθώ απ' τόν κινηματογράφο.

(Για τόν γ' σύζυγό της Μάικλ Τόντ, πού σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα).

Π ρ ί ν. Δεν υπάρχει άλλος στόν κόσμο για μένα.

Μ ε τ ά. Είμαι τόσο ευτυχισμέ-

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΤΟΡΧΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

“Η “Ελθίνα δέχεται με χαρά τό φράντ. “Αλλ' εκείνος της μιλάει γεμάτος μίσος και τής εδινει πως είναι ή κόρη της «καταραμένης» και τού κρεμασμένου και πως πρέπει να πληρώση αυτή για τις άμαρτίες της μητέρας της. Προσθέτει άκόμη ότι ό Βιττόριο δέ θα δεχθί ποτέ να τήν παντρευθί, δατν τά μάθη, όλ' αυτά. Τό χτύπημα είναι τόσο άπότομο και δυνατό, ώστε ή “Ελθίνα τρελαίνεται. “Ο φράντ μετανοιώνει τότε - πολύ άργα - για τό κακό πού έκανε σε μία άδωα, και φεύγει από εκεί άναστατωμένος. “Ο Τζούλιο βρίσκει την κόμισσα Γκάσκα στο λέβηκο, και μαθαίνει απ' αυτήν τά στοιχεία πού έξακούωθε. “Αποφασίζει έπειτα να πάη στο Ροδερέτο, για ν' ανακαλύψη τά υπόλοιπα. Πραγματικά, ένας παλιός κάτοικος αυτού του τόπου του δίνει τήν τό δρμα της δο-λοφονίας της “Αυαλίας Φαρίνα, τόν άπαγχονισμό του φονιά και τό δραπετεύση της συνενόχου του Λάουρας. Τόν πληροφορεί άκόμη πως ή Λάουρα είχε στενές σχέσεις με κάποιο χαφιέ της αστυνομίας, όνοματι Γκόριο, πού ζή άκόμη, μονάχος και περιφρονημένος απ' τούς συντοπίτες του. “Ο Τζούλιο πηγαίνει άμέσως στο σπίτι του ανθρώπου αυτού.

Κύτταξε με περιέργεια και δυσπιστία τόν κομψό ξένο, πού πλησίαζε, χωρίς να νοιάζεται για τά γαυγίσματα του σκυλιού.

Μ ε συγχωρήτε, καλή μου γυναίκα, τής είπε εκείνος ευγενικά, εδώ είναι τό σπίτι του Γκόριο.

“Η μέγαιρα έδωσε μία κλωστή στο σκύλο για να σωπάσι.

“Υστερα απάντησε πρόθυμα - γιατί ήταν ή πρώτη φορά πού τής μιλούσαν με ευγένεια:

— Μαάλιστα, κύριε, έδώ είναι.

— Είσαστε ή γυναίκα του;

“Η γριά κοκκίνισε λίγο κι' άπάντησε με τρεμουλιαστή φωνή:

— “Οχι, κύριε. Είμαι υπέρβρια του.

— Μπορώ να τού μιλήσω;

— Δέ δέχεται κανένα.

Μά έγώ ήρθα επίτηδες στο Ροδερέτο, για να εκπληρώσω τήν υπόσχεσι πού έδωσα σε μία κυρία, πού τήν είχε σώσει άλλοτε ό άφεντικός σας από κάποιο τρομερό κινδύνο!

Τά μάτια της γριάς λάμπανε παράξενα.

— Μία κυρία;... είπε.

Κύτταξε γύρω της φιλόποια, ύστερα πλησίασε περισσότερο τό Τζούλιο και τόν άγπησε σιγανά:

— Μήπως πρόκειται για τή Λάουρα Μπορνάι;

— Ναι.

“Η λάμψη τών ματιών της γριάς έγινε πιο έντονη.

— Ζή άνοη.

— Πέθανε.

“Ενας τρομερός μορφοσμός πέ- ρασε απ' τά χείλη της μέγαιρας.

— “Ελάτε, κύριε, έλάτε! είπε.

Και όδήγησε τό Τζούλιο σε μία παλιά κουζίνα, με τοίχους ύγρους, μουχλιασμένους.

— Περιμένετε ένα λεπτό, του είπε. Θα ξαναβρω άμέσως.

Βγήκε από μία άλλη πόρτα. “Ο Τζούλιο τήν άκουσε ν' ανεβαίνει μία ξύλινη σκαλίτσα, πού έτριζε απ' τό βάρος της. Σε λίγα λεπτά ξανακατέβηκε και μπήκε πάλι στην κουζίνα.

— Τόν είδοποίησα, είπε. “Ανεβήτε.

Στήν κορυφή της σκάλας, σ' ένα στενό κεφαλάσκαλο, περίμενε ό γέρο-Γκόριο. “Όταν τόν αντίκρυσε, ό Τζούλιο κοίτασε να κρύψη τήν αντίπαθέα του.

“Ο άνθρωπος αυτός είχε περάσει τά 60, μά φαίνονταν γερός άκόμα. “Ηταν ψηλός, εύσωμος, με χοντρό κεφάλι, φαρδιές πλάτες, πυκνά γκριζά μαλλιά, χαμηλό μέτωπο, χοντρά και άταχτα φρύδια, μάτια άχρωμα, πού λοξοκίταζαν

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ύπουλα και δυσπιστα - όπως τό άγχριμ πού μπιρζιέται τούς κυνηγούς - μύτη πλακουτσή και πεταχτά μάγουλα.

— Μου μνήσαστε, κύριε, πως θέλατε να μου μιλήσετε για μία γυναίκα πού γνώρισα πούν άλλοτε, είπε. Είν' αλήθεια.

— Βεβαίως. “Από πολλόν καιρό τώρα, έπρεπε νάχω εκπληρώσει αυτή τήν άποστολή, πού μου άναβέ- σανε. Μά δεν είχε τύχη ποτέ νάρ- θω απ' αυτά τά μέρη.

— Συνήθως, δέ δέχομαι κανένα. Θέλω να μ' άφίσουν ήσυχο στη μοναξιά μου, όπου είμαι πολύ καλά.

“Αναφέρατε όμως ή' όνομα μίας γυναίκας, πού είχε μεγάλη επιρροή απάνω μου... κι' έτσι δέ μπορούσα να μ' ής δεχθώ. Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Κι' έμπασε τό γιατρό σε μία καμαρούλα, όπου βρίσκονταν μερικά παλιά και άθλια έπιπλα: ένα ντιβάνι με ξεβαμμένο σκέπασμα, μερικές φτηνές καρέκλες, ένα τραπέζι, δυο ράφια με βιβλία και μερικές ξεθωριασμένες λιθογραφίες κρεμασμένες στους τοίχους. “Εδείς στον έπισκέπτη τό ντιβάνι, κι' αυτός κάθισε σε μία καρέκλα, κοντά στο τραπέζι. Και συνέχισε, πρίν άνοίξη τό στόμα του ό γιατρός:

— Είμαι έτοιμος να σας άκούσω και ν' άπαντήσω σ' όλες τις έρωτήσεις πού έχετε να μου κάνετε εκ μέρους της...

Φάνηκε να διστάζει να προφέρει ή' όνομα.

— Τής Λάουρας Μπορνάι, συμπλήρωσε ό Τζούλιο. Μίας γυναίκας πού στάθηκε ένοχη, αλλά πλήρωσε ακριβά τά σφάλματά της.

“Ο Γκόριο βόγγησε. Κάτι άσυνήθιστο του συνέβαινε. Τό τεράστιο στήθος του άνεοκατέβαινε λαχανιασμένα. Τά χείλη του έδιναν τό τρεπάζι. “Αστραπές περνούσαν απ' τά μάτια του.

— Πλήρωσε τά σφάλματά της; πρόφερε. Με ποιόν τρόπο; “Εμείς έδώ δέ μάθουμε τίποτα. Δεν πέτυχε λοιπόν τό σχέδιό μου;

— Πέθανε, χωρίς να φαντασθί κανείς πως έπρόκειτο για τή συν- νοχο του Λορέντζο Φαρίνα.

— Πέθανε;... Πέθανε;

“Ο ήρακλής εκείνος, με πρόσωπο άγριόσκυλου, ό άνθρωπος πού είχε καταστρέψει ποιάς ξέρεί πόσους άδάμους, έσφιξε τό μέτωπό του άνόμεα στα χείρα του κι' έ- κλαψε άπεληπισμένα “Ο Τζούλιο τόν κύτταξε, αμίλητος.

Σε λίγο όμως, ό γέρος ξανα- όρηξε τήν αυτοκυριαρχία του. Με μία υπεράσπιση προσπάθεια, νίκησε τή δυνατή συγκίνηση του και ρώτησε τό γιατρό, κυττάζόντας τον με τά κοκκινισμένα μάτια του:

— “Ησαστε φίλος της;

— Τήν άγάπησα, άπάντησε έ- κείνος, όσο δεν τήν άγάπησε ίσως κανείς άλλος άντρας!

— Κανείς άλλος;... πρόφερε ό Γκόριο, με βραχνή φωνή. Κι' έγώ πού κιβόνησα για χάρη της να με σκοτώσουν με τίς πέτρες, έγώ πού με περιφρόνησαν από τότε όλοι, πού δεν είχα πιά από τότε συγγε-

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

νείς και φίλους;... Ζώ έδώ με τήν άδίστακτη άναμνησί της, πού δέ μ' άφίνει ποτέ και πού θα διαρκέση σ' όλη μου τή ζωή... “Ελάτε να σας δείξω τήν κάμαρα, όπου έμεινε κρυμμένη με τό κοριτσάκι της δέκα μέρες.

Σηκώθηκε κι' άνοίξε μία πόρτα, πού όδηγούσε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Πλησίασε στόν τοίχο του βάθους και πίεσε κάποιο κρυφό έ- λατήριο. Κι' ό Τζούλιο είδε ν' άνοίγη μία μυστική πόρτα.

“Ο Γκόριο κατέβηκε μία σκάλα, μαζί με τό γιατρό, πού φλεγόταν από περιέργεια. “Ανοίξε μίαν άλλη πόρτα και τόν έμπασε σε μία καμαρούλα, πού φωτιζόταν από ένα ψηλό φεγγίτη. “Όλα εκεί μέσα ή- ταν σκουισμένα κι' άραχνιασμένα. Μία μυρωδιά μούχλας έκοβε τήν άνάσα.

Τά έπιπλα ήταν ένα χαμηλό κρεβάτι με κιτρινωμένα σεντόνια και με μεταξωτό σκέπασμα, ένα άσπρο τραπέζι με καθρέφτη, δυο καρέκλες, μία πολυθρόνα κι' ένα ντιβανάκι.

“Εκείνο όμως, πού έκανε τή με- γαλύτερη εντύπωση στο Τζούλιο, ήταν ένα πορτραίτο κρεμασμένο στόν τοίχο.

Ναι, ήταν αυτή, ή Νινέτα, μ' όλη τήν εκθαμβωτική λάμψη της όμορφιάς της, με τά μάτια της λίγο μισόκλειστα, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, με τό στήθος της μισόγυμνο!

— Αυτή σας έδωσε τή φωτο- γραφία της; ρώτησε ό Τζούλιο, με φωνή έλαφρά τρεμουλιαστή.

— Ναι. “Ηταν ή μόνη πού είχε. Τής τή ζητήσα για ένδυμιο... Βλέπετε τί διαστροφή πού ήταν;

— Πολύ όμορφη... αλλά και μοι- ραία! “Αλλοίμονο σ' όποιον τήν έρωτεύστανε.

— “Ω, ναι, ήταν καμένος... Κι' όμως, αν δέχονταν να ξαναγίνη δική μου και μού ζητούσε γι' αυτό τάλλαγμα να κάνω όποιοδήποτε έγκλημα, δέ θα διστάζα καθόλου!... “Ερχομαι έδώ κάθε λυττα, ν' άνα- πολήσω εκείνες τίς λίγες παραδεί-

σιακές ώρες πού μου χάρισε, και μου φαίνεται τότε πώς με κυττά- ζει, πως μου χαμογελάει...

“Πέστε μου τώρα πως πέθανε και ποτέ... αν μίλησε για μένα, τί ά- πόγινε ή κόρη της... Μά όχι, θέ- λω να σας διηγήθω εγώ πρώτα πως τή γνώρισα. Τώρα έχει πεθάνει, κανείς δέ μπορεί πιά να τής κάνει κακό... και σεις τήν άγαπήσατε.

— Και δεν τήν δεχνόμα ποτέ!

— “Α, πόσο καλό μου κάνει, πού σας άκούω να μιλάτε έτσι! Δέ ζηλεύω, ξερετε... Δέ θα μ' έ- νοιαζε, κι' αν άκόμα τή λάτρευαν όλοι. Οι φίλοι της ήταν και δικόι μου φίλοι... κι' αν δεν κατάφερα να γλυτώσω τό Λορέντζο, δεν είναι δικό μου τό λάθος... Θέλετε να μείνουμε έδώ, για να μιλήσουμε γι' αυτήν, ή ν' ανεβούμε πάνω;

— “Ας μείνουμε έδώ, είπε ό Τζούλιο, πού δέ μπορούσε να ξε- κολλήσει τά μάτια του απ' τό πορ- τραίτο, σά να τόν γοήτευε παρά- ξενα.

“Η κακούργα, ή καταραμένη, χα- νότανε και στη θέσι της έδωπε μονάχα τή νέα πού είχε άγαπήσει, τή μητέρα πού τού είχε ζητήσει συχώρησι στις τελευταίες στιγμές της, και τού είχε έμπιστευθί τήν κόρη της.

“Α, πως θάθελε νάχε στα χείρια του αυτό τό πορτραίτο, για να μ'ήν παρουσιάσθι μία μέρα σαν κα- τάρτα εναντίον της “Ελθίνας! Μά πως να τό πάρη; Σίγουρα, ό γέ- ρος αυτός θα προτιμούσε να χάση τή ζωή του, παρά να τό στερηθί!

“Ενώ έκανε ό γιατρός αυτές τίς σκέψεις, ό Γκόριο τού είχε προσ- φέρει μία καρέκλα, κι' είχαν καθί- σει κι' οι δύο άντίκριμο στο πορ- τραίτο.

— “Όσο όδυμηρές κι' αν είναι για μένα όρισμένες άναμνησεις - άρχισε ό Γκόριο - θα ξαναγυρί- σω για μία ώρα στα περασμένα, πού δέ μπορώ και δέ θέλω να τά ξεχάσω. “Εσείς είσαστε ό πρώτος άνθρωπος, στόν όποιο μίλω για μένα και τή Λάουρα. “Ακόμα κι' ή γυναίκα πού με υπηρέτη πιστά 30

Μόγια κατωβάρια

Διεθνής αντίκτυπος

Γεμάτοι πίκρα θέλουμε του ποτηριού οι φίλοι, ότι το εκλεκτότερο του τόπου μας σταφυλι στενές παρτίδες άνοίξε με τήν έξογνήνη τούτ'ετσι κάνει μπλόκια ταξίδια σ' άλλη γη και με καθόλα θάλεμοντας να φεύγη από τη θάσι μας, μας πιάνει ρίγος συγκορμιο και φεύγει... τό... καφάσι μας!

Μεγάλο πλείγμα νοιώθουμε, χωρίς έπιβολή, έμεις που έπιμερώνουμε στα κρασσοτάδενοια και ώρισμένες μέρες μας και ώρισμένες ώρες, πού τα σταφυλία θέλουμε να φούνουν σ' άλλες χώρες, όρνη μεγάλη εκφοράς για τούς εξαγωγείς και τα σταφυλία γίνονται «σταφυλία της... όρνης»!

Σταφυλία πού θα έπρεπε να μ'ήνουν στα πατηπρία και να μ'ής όδωσουν άσριο του κόσμου τά ποτήρια, αντί να ξεκινάσουν ντουρουό για τούς ληνούς για φρούτα αγοράζονται από τούς Γερμανούς κι' έμιο εφδούν τρώεται τό κρασσοστάφυλό μας νεργμανικές... ωμόπτες μας φέρνει στο μυλόλο μας!

Βουνό είναι τό δικό μας, - συνάδελ- (σοι εν οίω και σαν εφιάλτη θέλουμε κι' έμεις (τό... Βερολίνο, γιατί σταφυλί άφθονο μας έχει άπορ- (ροφήσει και δίχως τό άπαιτούμενο κρασί θα (μ'ής άφ'απ'ι)

“Ηγουν, θα ζούμε άρόντορα, με κρα- (οικέας στερόσεις και θ'άναί στις ταβέρνες μας τού «Βε- (ρολίνο ή... κρίσις)!

ΜΙΛΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

χρόνια, δεν θυμάθε ποτέ απ' τὸ στόμα μου αὐτὸ πὺν ἔγινε...

— Ὁ δὲ εἶπε, βέβαια, ἡ Λάου-
ρα πὺς ἀνῆλθε στὴν αὐστριακὴ ἀ-
στυνομία. Ὅταν τὴ γνώρισαν, ἦσαν
πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια, πὺς με-
ταχειρίζονταν γιὰ μουσικὸν πράκτο-
ρα ὁ Βούλκερ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀ-
στυνομίας. Καὶ εἶχα ἀποδείξει ἀπ' τὴν
ἀρχὴν τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα μου.

— Ὅταν γινώσκον ἕνα ἔθελον, ἡ
καρὴν δὲν τὰ κατέφερον καλῶτερα
ἀπὸ μὲνα ν' ἀνακαλύπτει τὴν ἰσχύ τοῦ
δολοφόνου... Σὲ μὲνα μονάχα ὀφεί-
λεται ἡ ἀνακάλυψι μίας μουσικῆς
ἐταιρείας, πὺς ἀπευλοῦσε τὴν ἀ-
σφάλεια τοῦ Κράτους καὶ πὺς μπο-
ροῦσε νὰ ἐλευθερὸς συνέπειες. Με-
ρικοὶ ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐκτε-
λεσθῆσαν. Ἀπὸ τότε, λοιπὸν, με-
θεωροῦσαν γιὰ κακόσκοπο, γιὰ χα-
φιέ, μὲ φουρόνταν καὶ με περιερω-
νοῦσαν ὅλοι.

— Ὁ Γκόριο χαμογέλασε σαρκαστι-
κὰ, δείχνοντας τὰ μακρὰ καὶ μυ-
τερὰ δόντια του.

— Ἐγὼ γελοῦσα με τὴν περι-
φρόνησί τους, συνέχισε. Καὶ συγ-
χρόνως, κρυφά, βοηθοῦσα τοὺς φτω-
χοὺς, τοὺς δυστυχισμένους, πὺς
περινοῦσαν... Ὡ, τί συκαμένη κο-
μωδία εἶναι ἡ ζωὴ! Καὶ πόση ὑ-
ποκρισία κρύβεται σὲ κάθε κοινο-
νικὴ τάξι... Ἐκείνους τοὺς
ἐκτιμῶσε ὅλος ὁ κόσμος, ἦσαν
συνήθως παλιάνθρωποι, ἐγωιστές,
ὑποκριτές!...

Στάσεις μιά στιγμὴ. Ὁ Τζούλιο
τὸν κῦτταξε με κάποια ἐπιείκεια
κι' ἀναρωτιόταν ἀν κρύβονταν, ἄραγε
κάτω ἀπ' τὴν ἀντιπαθητικὴν του
ὄψι μιά ψυχὴ εὐγενική!...

— Μὴ νομίζετε πὺς θέλω νὰ
σὰς παραστήσω τὸν καλὸν, συνέχι-
σε ὁ Γκόριο. Κρίνετέ με ὅπως θέλε-
τε... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς δὲν εἶ-
χα ποτέ στὴ ζωὴ μου, ποκαταλή-
ψεις, οὔτε ἀδυναμίες. Ἀκολούθησα
πάντα τὸ ἐνστικτὸ μου. Φάνηκα
κακός, ἀγριός, σκληρός, ὅταν νό-
μιζα πὺς αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό. Μὲ
τοὺς ταπεινοὺς ὅμως καὶ τοὺς ἀ-
θῶους, ἦμουν μαλακός σὰν παιδί...
Ἔτσι ἔζησα πάντα, νοιώθοντας
μιά βαθειὰ ἀδρία γιὰ τὸ ἀνθρώ-
πινο γένος.

— Ἐνα πρωτὶ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀ-
στυνομίας με κάλεσε στὸ γραφεῖο
του.

— Σὲ χρειάζομαι, γιὰ νὰ μοῦ
δώσης μιά ὀρισμένη πληροφορία,
μοῦ εἶπε. Ἐγὼ καὶ πολλές μέρες,
βγαίνοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο μου,
ἔπασα πάνω σὲ μιά νεῦ γυναίκα,
μαγευτικὰ ὁμορφὴ, πὺς με κῦττα-
ξε με παράξενη ἔκφρασι. Στοιχη-
μαζῶ πὺς δὲν εἶναι ντόπια, μὰ
οὔτε καὶ καμμιά κοινὴ τυχολώ-
κτρια. Χτές, τὴν παρακολούθησα
ἀπὸ μακριὰ ὡς τὸ σπῆτι της. Μὲ-
νει κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαν
Ρόκκο. Εἶναι μελαχροινὴ, με μᾶτια
ὑπέροχα, με κερασένια χεῖλη... Θέ-
λω νὰ μάθω ποία εἶναι, τί κάνει,
πὺς ἔχει.

— Ἀπόψε θὰ τὰ ξέρετε ὅλα,
τοῦ ὑποσχέθηκα. Νὰ μοῦ ἀφίστετε
μονάχα ἀπόλυτὴ ἐλευθερία δράσεως.

— Ἐν τάξει!... Τὴν
ἴδια μέρα, ἔκανα ἕνα περίπατο
κοντὰ στὸ σπῆτι, πὺς μοῦ εἶχε πῆ
ὁ διευθυντὴς. Ἀπέναντί του βρι-
σκοῦσαν μιά μυρμαρία. Μήκηκα. Ὁ
καταστηματοῦχος μ' ἀναγνώρισε
κι' ἔγινε ἀσπρος σὰν τὸ πανί.
Σὰς εἶπα πὺς με φουρόνταν, προ-
πάντων ὅσοι δὲν εἶχαν ἡσυχίαν τὴ
συνειδήσι τους. Κι' ὁ ἀνθρώπος
αὐτός ἦταν μπλεγμένος με κρυφὰ
χαρτοπαίγνια. Δὲ μπορούσε, λοι-
πὸν, ποτέ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἡ
ἐπίσκεψί μου.

— Ὁσὸσὸ με χαίρετῃς, ὅλο χα
μὴ γέλα. Κάθεσά σ' ἕνα τραπέζι
καὶ παράγγειλα μιά μποτίλια μπύ-
ρα. Ἐτρέψε νὰ μοῦ τὴ φέρῃ ὁ ἱ-
διος.

— Χρειάζομαι μιά πληροφορία,
τοῦ εἶπα, καθὼς ἔδοξε μπροστὰ
μου τὸ δίσκο με τὸ ποτήρι.

— Εἶδα νὰ πρέμουν τὰ χέρια του
καὶ με κῦτταξε φιλοπονητὰ, ἐνῶ μοῦ
ἀπαντοῦσε με τὴν πιὸ γλυκεῖα φω-
νὴ του:

— Ὁ, τι θέλετε, κύριέ μου!
— Καθῆστε ἐδῶ, κοντὰ μου.
— Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὴ
μυρμαρία, αὐτὴ τὴν ὥρα. Μποροῦ-
σαμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα. Ἐ-
θαλα ἕνα καρνέ γιὰ νὰ κρατῶ ση-
μειώσεις. Τὸν κῦτταξε ὕστερα στὰ
μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Μένουν κάτι ξένοι ἐδῶ ἀπέ-
ναντι;
— Μά... δὲν ξέρω!
— Κι' ὅμως στεκόσαστε ὅλη
τὴν ὥρα στὴν πόρτα σας...

— Περιγράφτε μου τοὺλάχιστον
τὰ πρόσωπα πὺς σὰς ἐνδιαφέρουν!
— Προσποιήθηκα πὺς διδάσκαλος
στὸ καρνέ.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπα, εἶναι
μιά νεῦ κυρία, μελαχροινὴ, πολλὴ
ὁμορφὴ. Ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν πρόσε-
ξῃ!

— Ἀ, καταλαβαίνω ποῖαν ἐν-
νοεῖτε. Τὴν κυρία Λάουρα, τὴ σύ-
ζυγο τοῦ κυρίου Ρομπέρτο Μπορ-
νιά.

— Ἀ, εἶναι παντρεμένη;
— Ἔτσι λένε τοὺλάχιστον.
Ἡρθε κι' ἔμεινε στὸ Ροβερέτο,
γιατὶ τὸ σύστησαν οἱ γιανοῖ
στὸν ἀντρα της, πὺς εἶναι φιλό-
σθενος. Πιστεύω πὺς εἶναι Πιε-
μοντέζο.

— Ἐχουν μαζί τους ἄλλα πρό-
σωπα;
— Ὁχι. Μονάχα μιά Γερμανί-
δα ὑπηρετρία, πὺς δὲν ξέρει γρὺ
ἱταλικά.

— Εἶναι πλούσιοι;
— Ἔτσι ἀκούσα... Πάντως, ἡ
κυρία ξοδεύει πολλά.
— Δέχονται πολλοὺς ξένους;
— Ὁχι. Ζοῦνε μόνοι, ἀποτρα-
πημένοι. Ἡ κυρία βγαίνει κάθε
πρωτὶ, κι' ὁ κύριος αὐτὴ τὴν ὥρα
περίπου.

— Ἀ, δὲ βγαίνουνε λοιπὸν
μαζί;

— Ποιτὲ σχεδόν.

— Δὲ χρειάζομαι νὰ μάθω ὅλα.
Εἶχα κρατήσει μερικὲς σημειώσεις.
Ἐκείσιν τὸ καρνέ μου, ἦπια τὴ
μύρτα, εὐχαρίστησα τὸν καταστη-
ματοῦχο κι' ἔφυγα.

— Μιά ὥρα ἀργότερα, χτυποῦσα
τὴν πόρτα τῆς Λάουρας Μπορνιά.
Ἦμουν ἐντελὸς μεταμορφωμένος,
ἀγνώριστος. Εἶχα ταινίον στὶς με-
ταμφίσεις, πὺς θὰ τὸ ζήλευε κάθε
ἡθοποιός. Ἦξερα νὰ μιμνήθω στὴν
ἐντέλεια τὸν τυφλὸ, τὸν καμπούρη,
τὸν παπὰ, τὸν μεγαλέμπορο, τὸν ἀ-
ριστοκράτη... Ἐκείνῃ τὴν μέρα, εἶ-
χα ντυθῇ κομμά κι' ἀστυρὰ συγ-

χρόνως κι' εἶχα φορέσει ματογυα-
λια.

— Μοῦ ἀνοίξε ἡ ὑπηρετρία. Τῆς
εἶπα γερμανικά πὺς ζητοῦσα τὴν
κυρία της.

— Δὲ δέχεται, μοῦ ἀπάντησε.
— Πέστε τῆς πὺς εἶμαι φίλος
τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ
πὺς πρέπει νὰ τῆς μιλήσω ἐπι-
γνώτως.

— Ἡ ὑπηρετρία μ' ἔμπασε σ' ἕνα
κομμὸ σαλονάκι καὶ με παρακάλε-
σε νὰ περιμένω ὅσο λεπτά. Ἐνῶ
κῦτταξα τὰ ἐπιπλά καὶ ζητοῦσα νὰ
μαντέψω τὰ γούστα τῆς κυνίκας,
πὺς τὰ εἶχε διαλέξει, ἀκούσα ἕνα
ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω μου. Γύρισα...

— Πῶς νὰ σὰς περιγράψω, τί αἰ-
σθανόμην, βλέποντας τὴ Λάουρα;
Κι' ὅμως εἶχα δὴ πολλὰς ὥραιότα-
τες γυναίκες. Μὰ καμμιά τους
δὲ μπορούσε νὰ συγκριθῇ μ' αὐ-
τήν... Κι' ἡ καρδιά μου, πὺς δὲν
εἶχε ἀκόμα γνωρίσει τὸν ἔρωτα,
πλημμύρισε ἐσθνικά ἀπὸ ἕνα αἰ-
σθημα κεραινοδόλο, πανίσχυρο!

— Νομίζω πὺς τὴ βλέπω ἀκόμα
μπροστὰ μου... Φοροῦσε μιά θαυ-
μάσια ῥόμπα, πὺς ἄφηνε γυνὰ τὴ
μπροστά της κι' ἕνα μεγάλο μέ-
ρος τοῦ στῆθους της. Ἡ ἔκφρασι
τῆς ἦταν περήφανη καὶ προκλητι-
κὴ μαζί. Τὴ ὑπέροχα μᾶτια της
με κῦτταξαν ἀφοβα καὶ λίγα ἐρω-
νικά. Τὰ μισάνοιχα κατακόκκινα
χεῖλη τῆς ἄφηναν νὰ φαίνεται μιά
σειρὰ ἀπὸ ἀτραπτερὰ δόντια.

— Μάντεψα ἀμέσως πὺς ἦταν ἕνα
ἀπ' τὰ πλάσματα ἐκείνα πὺς δὲ
διατάζουν μπροστὰ σὲ τίποτε... τίς
μοιραίες κι' ἐπικίνδυνες ἐκείνες
καλὸνές, πὺς σκαλίζουν τὸν ἀν-
τρα με μιά ματιά τους! Εἶχα ἀ-
πομείνει ἐκστατικός!...

Ὁ Γκόριο σταμάτησε λίγο. Χον-
τρές στάσεις ἱδρώτα κυλοῦσαν στὸ
μέτωπό του. Τὰ μάγουλά του εἶχαν
γίνει κατακόκκινα. Τὰ μᾶτια του
λάμπανε ἀπὸ πυρετὸ, κραφαμένα
στὸ πορτραῖτο τῆς Λάουρας.

Μὰ κι' ὁ Τζούλιο ὑπέφερε, ἀ-
κούγοντας τὸν ἄλλο ν' ἀναπολῇ τὴν
ὁμορφὴ τῆς κυνίκας, πὺς εἶχε
λατρεψῇ κι' αὐτός, πὺς τὴν εἶχε
κάνει δική του καὶ πὺς γιὰ χάρι
τῆς ὀδίνε εὐχαρίστας τὸ αἷμα
του, τὴν τιμὴ του... Δὲν ἤθελε ὁ-
μως νὰ διακοπῇ τὸ ἔσπασμα τοῦ
Γκόριο. Διψοῦσε νὰ μάθῃ ὅλη τὴν
ἀλήθεια. Καὶ συγχρόνως ἤθελε νὰ
μελετήσῃ ψυχολογικὰ τὸν ἀνθρώπο
ἐκεῖνο, πὺς τὸν περιφρονοῦσαν ὅ-
λοι καὶ πὺς ζοῦσε μονάχος, μέσα
στὸ ἀτέλειωτο ἐρωτικὸ του ὄνειρο...

Ὁ Γκόριο πέρασε ἕνα μαντῆλι
πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ὑπε-
ρα ἡρέμισε κάπως καὶ συνέχισε:
— Αὐτὴ κατὰλαβε ἀμέσως τὸ
θῆμα τῆς ὁμορφίης της, τὴν ἱ-
σχυρὴ ἐντύπωσι πὺς μοῦ εἶχε χά-
νει. Μιά ἐσωτερικὴ φωνή, ἕνα ἀπ' τὰ
προαισθήματα ἐκείνα πὺς δὲν
γελοῦνται ποτέ, μοῦ λέγανε πὺς
ἡ γυναίκα ἐκείνη θάπαιζε σπουδαῖο
ρόλο στὴ ζωὴ μου, ὅπως κι' ἐγὼ
στὴ δική της. Μοῦ γινε νὰ καθί-
σω, με μιά βασιλικὴ χειρονομία,
κι' εἰπαιτὰ μοῦ εἶπε, καρφώνοντας
ἀπάνω μου τὰ τόσο παράξενα μᾶ-
τια της.

Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς
ἐπίσκεψης τοῦ φίλου τοῦ διευθυ-
ντοῦ τῆς ἀστυνομίας;
— Μόλις συνῆλθα ἀπ' τὴν πρώτη
μορ ἐκπληξί, ὑποκλίθηκα εὐγενικά
κι' ἀπάντησα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλὰ
ἔχομε καθήκον νὰ παίρνομε πλη-
ροφορίες γιὰ ὅλους τοὺς ξένους,
πὺς ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθοῦν
ἐδῶ. Μπορεῖ νὰ σὰς φανῇ ἐξοργί-
στικό... ἀλλ' ὅποιος νοιώθει ἡσυ-
χὴ τὴ συνειδήσι του, ὅπως ἐσεῖς,
δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα.

— Ἀσφαλῶς. Λοιπὸν, τί θέλε-
τε νὰ μάθετε;

— Εἰσάστε σύζυγος τοῦ κ.
Ρομπέρτο Μπορνιά;

— Ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό;
— Ὅρισμένες πληροφορίες κά-
νουν τὴν ἀστυνομία νὰ πιστεῖν πὺς
δὲν εἶναι αὐτὸς σὰς ὁ κ. Μπορ-
νιά.

— Τὸ βέλος αὐτὸ πὺς πέταξε τολ-
μῆρὰ, βρῆκε τὸ στόχο του. Ἡ Λά-
ουρα δάγκασε τὰ χεῖλη της κι' ἀ-
πάντησε ἀνδρώα:

— "Ε, κι' ἂν εἴν' ἔτσι; Ἐγὼ
ὀφειλόμην νὰ δώσω λογαριασμὸν σὲ
κανένα; Ἀρκεῖ πὺς ζῶ με τὸν κ.
Μπορνιά, ἕναν ἀνθρώπο καθὼς πρέ-
πει, καὶ φέρω τ' ὄνομά του.

— Ὡς ἐδῶ ἔχετε ἀπόλυτο δι-
κιο, κυρία. Λέγεται ὅμως ἀκόμα
πὺς ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν πολι-
τική!...

— Ἐγὼ γιὰ τὴν πολιτική;
Χά, χά!...

— Τὸ ἀσπένιο γέλιο τῆς ἦταν
μεταδοτικό.
— Σὰς φαίνομαι τύπος τέ-
τοιος, πὺς ν' ἀνακατεύομαι με τὴν
πολιτική; πρόσθετε. Πέστε στὸ φί-
λο σας, τὸ διευθυντὴ, πὺς μπο-
ροῦσε νὰ βρῇ κάποιο ἀλλὸ τρόπο
γιὰ νὰ με πλησιάσῃ! Ξέρω τὸ
σκοπὸ του!...

— Τάχασά κι' ἔμεινα ἀμίλητος,
ἐνῶ ἐκείνη συνέχιζε:
— Ἀς παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ
χαρτιά! Πρωτὶ ἀπ' ὅλα, δὲν εἶσα-
στε φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυ-
νομίας, ὅπως ἱσχυρίζεσθε.

— Εἶχε ἔρθει πῶς κοντὰ μου κι'
εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι τῆς στὸν
ἄμμο μου. Χλώμιασα ἀπ' τὴ συγκί-
νησι. Καὶ δὲν μπορούσα ν' ἀντιμετω-
πίσω τὰ λαμπρὰ τῆς μᾶτια...
— Ναι, εἶμαι κατὰ παραπάνω,
μουρμούρισα. Δὲ σὰς τὸ κρύβω. Εἴ-
μαι μουσικὸς ἀστυνομικός, καὶ
μάλιστα ἀπ' τοὺς πῶς ἱκανούς, ὅ-
πως λένε. Μὰ μπροστὰ σὲ μιά γυ-
ναῖκα σὰν ἐσὰς, καταβῶ τὰ ὅ-
πλα!

— Χαμογέλασε καὶ φάνηκε κολακευ-
μένη. Ἐνοίωθα τὴν ἀνάστα τῆς νὰ
μοῦ χαϊδεύτῃ τὸ πρόσωπο.

— Τί θέλε, ἀπὸ μὲνα ὁ διευ-
θυντὴς σας; με ρώτησε.

— Σὰς εἶδε, μιά φορὰ μονά-
χα, κι' ἀπὸ τότε ἔχει χάσει τὰ λο-
γικά του. Ποιὸς μπορεῖ ἄλλωστε
νὰ μείνῃ ἀναίσθητος στὴν ὁμορ-
φίᾳ σας;... Θέλει νὰ σὰς δῇ, νὰ
σὰς μιλήσῃ μὲν στιγμὴ.

— Ἡ Λάουρα δὲν ἐγκαλλοῦσε τὰ
μᾶτια τῆς ἀπὸ πᾶντο μου.

— Τί ἀνθρώπος εἶναι;

— Ἀγριὸς με τοὺς ἀδύνατους,
φοβιστὰς με τοὺς δυνατοὺς, ἀ-
πάντησα.

— Καὶ πρόσθεσα, χαμηλώνοντας
τὴ φωνή μου:

— Μιά γυναίκα σὰν ἐσὰς θὰ
μποροῦσε νὰ τὸν κἀνῃ ὅτι θέλει,
προπάντων ἀν εἶχε τὴ βοήθειά μου.

— Ἐνα χαμόγελο χαράχτηκε στὰ
χεῖλη της. Καταλάβαινε...

— Θέλετε, ἀλήθεια, νὰ με βο-
θήσετε;

— Νὰ γίνω σκλάβος σας! δι-
όρθωσε. Ἀκούστε! Δὲν ἀγάπησα
ποτέ. Δὲ μίλησα γυλικά σὲ κανένα.
Προκαλοῦσα πάντα σὲ ὅλους τὸν
τρόμο καὶ τὴ φρίκη... Ὡστόσο,
ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά ἱκανὴ γιὰ κα-
θε θυσιᾶ, γιὰ μιά γυναίκα πὺς θὰ
δεχόταν νὰ με κῦτταξῇ! Ἀν θὰ ἴ-
σαστε εἰς αὐτὴ ἡ γυναίκα, θὰ με
κάνετε δούλο σὲ κάθε θελήσι σας.

Θὰ σὰς ὑπάκουα σὲ ὅλα. Θὰ χτυ-
πῶσα ὅποιον μοῦ λέγατε νὰ χτυ-
πῶσα. Θὰ πέβαινα ἀν μοῦ τὸ ζη-
τούσατε. Καὶ δὲ θὰ ζήλευα καθόλου,
ἀν χαρίζατε καὶ σ' ἄλλους τὴν εὐ-
νοία σας. Θὰ ἦμουν μάλιστα εὐ-
τυχισμένη, βλέποντας νὰ σὰς λα-
τρεύουν ὅλοι!

— Μ' ἄκουγε χαμογελώντας, κῦ-
τώντας με με τὰ μᾶτια μισκλει-
στά, μ' ἕνα τρόπο πὺς μοῦ φερόνε ἀ-
νατριχίλες στὴ ραχοκοκκαλιά...
— Ἀλήθεια τὸ λέτε; πρόσθετε.
— Δοκίμαστε με!
— Ναι, θὰ σὰς δοκιμάσω.
— Κι' ἂν πετύχω;
— Ξέρετε τί ἀξίζει μιά γυναι-
κα σὰν ἐμένα γιὰ ἕναν ἀνθρώπο ἱ-
κανὸ νὰ θυσιάσῃ, ὅπως εἰς!

— Καὶ μοῦ ἄπλωσε τὰ χέρια της.
μ' ἕνα ὕψος ἐγκαταλείψεως. Ἀχ,
τί γυναίκα, τί γυναίκα!

Ὁ Γκόριο φαινόταν ἔναρξοντα-
νεμένος. Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἀπὸ
συγκίνησι, τὰ μᾶτια του πετοῦσαν
ἀστράπτες.

— Μονάχα οἱ ἡλίθιοι, αὐτοὶ πὺς
δὲ γινώριζαν ποτέ τὸ ἐρωτικὸ πάθος,
δὲν παραδέχονται πὺς μπορεῖ
ὁ ἀντρας νὰ κἀνῃ τὸ καθεῖς γιὰ
μιά γυναίκα! φώναξε. Ἐγὼ γνωρί-
σει ἐγὼ ἀνθρώπους πὺς, γιὰ μιά
γυναίκα, πῶδωσαν τοὺς ὀρκους

τους, τοὺς φίλους τους, τὴν τιμὴ
τους!

III

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Τζούλιο μεγά-
λωνε ὁλοένα, ὅχι τόσο γιὰ νὰ μά-
θῃ τῆς παραμικρὲς λεπτομέρειες
τῆς ζωῆς τῆς Νινέτας σ' αὐτὰ τὰ
μέρη, ὅσο γιὰ τῆς περιέργειας ψυχολο-
γικὲς πλευρὲς πὺς παρουσίαζε ὁ
ἀνθρώπος ἐκεῖνο πὺς εἶχε μπροστὰ
του. Εὗρισκε τώρα πὺς ὁ Γκόριο
ἄξιζε περισσότερο οἶκτο, παρὰ πε-
ρίφρονησι. Ἀν ἤθελε μιά γυναίκα,
μποροῦσε νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ τέρας
ἥρωα ἢ ἄγιο! Ἀλλ' εἶχε πέσει στὰ
χέρια ἑνὸς σατανικοῦ πλάσματος,
ποῦ, ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γίνῃ
καλύτερος, τὸν εἶχε βουτήξει στὴ
λάσπη καὶ στὸ αἷμα.

Ἐς ἄλλου, ὁ Τζούλιο εἶχε κά-
ποια ἰδέα μέσα στὸ μυαλό του —
κάποιο σχέδιο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν
Ἐλβίνα. Ἀκούγε, λοιπὸν, τὸ Γκό-
ριο, χωρὶς νὰ δειχνῇ ἀνησυχία...
— Μήπως σὰς κούρασα; τὸν ρώ-
τησε ἐκεῖνος.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου σχολῶν Παρισίων)
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀριθ. Ἀδείας 189311955

Ἐγγύησις ἡ μακρὰ πείρα μας ἡ ἰδιότης μας ὡς ἱ-
δρυτῶν τῆς πρώτης ἀνεγνωρισμένης σχολῆς κομωτῶν
ἐν Ἑλλάδι, ἡ συνεχὴς ἐπαφὴ μας με τὰ μεγαλύτερα ἐκ-
παιδευτικὰ συγκροτήματα Εὐρώπης. Ἀμερικὰ καὶ αἱ χο-
ρηγούμενα ὑποτροφίαι εἰς τοὺς σπουδαστάς μας (Γαλ-
λῶν - Ἰταλῶν - Βελγίων) σὰς ἐξασφαλίζουν τὴν πλέον
ἀριάν ἐκπαίδευσιν.

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

1961 - 1962

Α' Γκροῦπ πρῶτὶ 9 - 1, ἀπόγευμα 4 - 8
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΞΑΣΚΗΣΙΣ ΕΠΙ ΚΩΝΤΑΝΩΝ ΜΟΔΕΛΩΝ
ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Χαριλάου Τρικοῦπτι 20 καὶ Ἀκαδημία

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ	ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ	ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
626743	612588	25457

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ
Βασ. Γεωργίου Α' καὶ Κουντουριώτου 144 (παραπλευ-
ρως Εὐαγγελισμοῦ) τηλ. 43.089

— Ὁχι, ὅχι καθόλου! Ἀπεναν-
τίας, μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ ἱστορία
σας.

— Ὁ Γκόριο χαμογέλασε μ' ἱκανο-
ποίησι.
— Ἀν με καταλάβαινα ὅλοι
σὰν ἐσὰς!... μουρμούρισε. Δυστυ-
χῶς ὅμως...
— Σὰς παρακαλῶ, συνεχίστε.

— Τὸ ἴδιο βράδυ, μῆκηκα στὸ
γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνο-
μίας, με ψηλά τὸ κεφάλι.
— Νίκη! φώναξε θριαμβευτικά.
— Τὰ κατὰφερες;
— Περὶσσότερο ἀπ' ὅσο ἐλπι-
ζα! Ἡ ἀγνώστη σας εἶναι μιά
Πιεμοντέζα, πὺς συζῇ μ' ἕνα πλού-
σιο κύριο, χωρὶς νὰ τὸν ἐχῃ παν-
τρεψῇ. Μπορεῖ νὰ μῶνι στὸ σπῆ-
τι τῆς καὶ νὰ τὴ φοβέρισω, ἔτσι
πὺς ζήτησε μόνῃ της τὴν προστα-
σία σας.

— Ὁ γέρο-σάτυρος ἔτριψε τὰ χέ-
ρια του.

— Ἀλήθεια; φώναξε
— Ἀῖριο τὸ πρωτὶ, στίς 8,
θάρρῃ νὰ σὰς δῇ, νὰ τὰ πῆτε...

— Ὁ κ. Μπορνιά ἦταν διαρκῶς
ἄρρωστος, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Φαινό-
τανε μάλιστα πὺς εἶχε φουρνεῖ τὸ
μυαλό του, γιὰτὶ δὲν πολυκαταλά-
βαινε τί γινώταν γύρω του. Ὑπά-
κουε τὴ Λάουρα, σὰ μικρὸ παιδί.
Περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες ἀκίνητος
πάνω σὲ μιά πολυθρόνα. Ἡ Λάου-
ρα με σύστησε μιά φορὰ σ' αὐτὸν
γιὰ γιαντῶ, ἄλλοτε γιὰ δημοσιο-
γράφο κι' ἄλλοτε γιὰ δικηγόρο.
Μοῦδινε πάντα τὸ χέρι, χαμογε-
λώντας ἡλῆθια, κι' ἔλεγε στερεό-
τυπα:

— Χαῖρω πολὺ, κύριε. Χαῖρω
πολύ.

7

λέω στη γυναίκα μου πως θα λεί-
πω για μια δουλειά στην Πάτρα,
με τον άρχοντα της 'Εται-
ρείας μας, που ήταν φυσικά η
Πόπη!... Τό Σάββατο πήγαμε
στη Χαλκίδα, στο ξενοδοχείο
«Λούση». Ο Ζουμπούλας ήταν
στη Θεσσαλονίκη.

Αλλά ποιά Θεσσαλονίκη! Την
Κυριακή το μεσημέρι, καθώς τρώ-
γαμε όλο γέλια και γάργαρα σα-
λά για ηλικιωμένους ανθρώπους,
πιάνει ένα άγκυρασμένο τουφε-
κό ζευγάρι μέσα στη σάλλα του
ξενοδοχείου: «Ήταν η Ζωζώ κι' ο
Ζουμπούλας! Τό παλιό ζευγάρι
τάχα ξαναφτιάξει! Μείναμε κι' οι
τέσσερις άπολιθωμένοι.

— Δεν κάθεστε; είπα εγώ σά
βλάκας.

— Νά κάτσουμε, είπε η Ζωζώ,
που δεν ένοιωθε και πολύ ένοχη.

(Φαίνεται οι πρόην νόμιμοι σύ-
ζυγοι, το θεωρούν... δικαίωμά τους
ν' άπατήσουν τους δεύτερους, τους
«έν ενεργεία νομίμους»!...)

Πάρασαν δυο-τρία λεπτά άνη-
χανίας κι' η Πόπη, μοναδική σέ
θαάσος, είπε καθαρά και έσπτερα
πως «ξέγνησες είναι περιττό νά
δοθούν», γιατί «είμαστε όλοι έ-
ξυπνοι άνθρωποι και, φυσικά, δέ
υποσεί κανείς νά κοροϊδύει τον
άλλον»!...

Και κατέληξε χωρίς περισσό-
φες:

— 'Η λύσι είναι μία! Νά εα-
ναπαντρευτήτε! Και νά παντρευ-
τούμε κι' έμεις, νά ήσυχάσουμε!

Στό γάμο μας, η Λέλα πανη-
γύριζε κυριολεκτικά! Και, ουσι-
κά, εγκαταστάθηκε μαζί μας!
Τους πραγματικούς γονείς — κό-
ρη τους είναι, φυσικά — πηγαίνει
και τους βλέπει μια-δυο φορές τη
βδομάδα.

Μόνο προχθές τό βράδυ, είχαν
πάει στον κινηματογράφο με την
Πόπη κι' ήδσαν πάρα πολύ άσ-
νά. 'Ητσανε, λέει, μία υπύσα...

Κι' η Λέλα κοάτανε, όταν υπή-
κανε, ένα μεγάλο κουτί σοκολά-
τες.

— Ποιός σου τίς πήρε; τή ρώ-
τησα.

— Ποιός; 'Ο πατέρας μου, εί-
πε με κάποια καθυστέρηση.

— Μπα; Πού τον είδες;

— Πού τον είδα; Την ώρα που
θγαίνουμε απ' τον κινηματογρά-
φο, τον είδαμε τυχαία!

Λοιπόν, έμένα δέ μ' άρέσουνε
καθόλου κάτι τέτοιες «τυχαίες συ-
ναντήσεις». Άλλά τί νά κάνω τώ-
ρα; Ζήλεις; Αυτόν άπάτησε η
Πόπη μ' έμένα. Τώρα θ' άπατήσει
έμένα μ' αυτόν; Γίνονται αυτά τά
πράματα; Θά πής «όλα γίνονται
και μια φορά».

Είπα την ύποψία
μου στη Λέλα με τρόπο, για νά
δω άν θα κοκκινίση. Και έξοστε τί
μ' άπάτησε;

— 'Η μια μ' είπε πως θέ-
λει νά τής τηλεφωνήσε και μια
μέρα!

Μανία πούνει αυτό τό κορόι-
πό νά μ' άνακατεύη διασκάς!... Κι'
όνι πως την προτιμώ τη Ζωζώ,
άλλά μου στοίχιζε που την ένα-
σα, θά τό πιστέψετε; Πότε-πότε
θά ήθελα νά τή βλέπω...

Κύτταξα τή Λέλα προσέκτικά.
Και παύτη φορά πρόσεξα τό πο-
νηρό της βλέμμα. «Αυτό τό κορί-
τσι δέ θά μείνη πιστό στον άντρα
της, είπα μέσα μου. Τής δώσανε
«καλό παράδειγμα» οι γονείς!
Και οι θεοί κι' οι νησίσι!»...

ΕΠΙΛΟΝ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—

ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετώκησ δόδς Χαρ. Τρικούπη 50.

Τηλ. 612.515. *Ωραι επισκέψεις 11

-1 και 5-7.

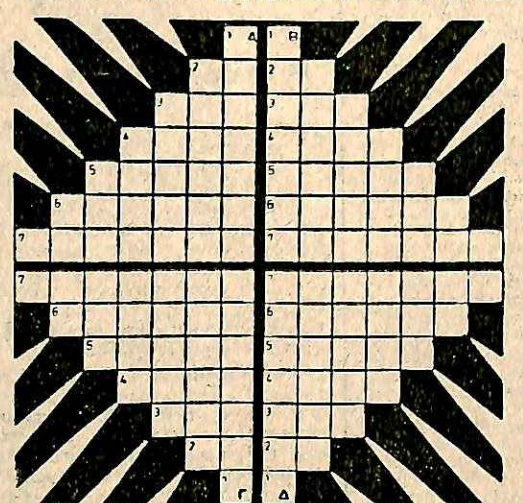
52

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ,
μέσα στα οποία θα τοποθετήστε τό ίδιο πάντοτε σύμ-
φωνο, θα συμπληρώστε και τις τέσσερις πυραμίδες με
λέξεις, των οποίων σ'ας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες.
Γιά κάθε λέξι θα χρησιμοποιήτε όλα τά γράμματα.

τα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν
ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- Νότα.
- Μηδ' ενός έξαιρουμένου.
- Πλήθος, που με αλλαγή τόνου γίνεται χώρα της
Ν. Α. 'Ασίας.
- Γίνεται στόχος των κυνηγών.
- Φιλήδονος, ακόλαστος.
- «Ελλην Ιατρός του Β' μ.Χ. αιώνας, που έγινε
άρχιατρος του αυτοκρατορικού οίκου του Μάρ-
κου Αύρηλιου, στη Ρώμη.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- Σύμφωνο του γαλλικού αλφαβήτου (δπως προ-
φέρεται).
- Επώνυμο γνωστής στάρ.
- Η παρμονή κοντά του βάζει σε κίνδυνο την
υγεία.
- Τέρμα.
- Ηρας των 'Ελβετών.
- Επικίνδυνος για τους συνανθρώπους του.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- Όνομα γκάγκστερ.
- Άγγλιν λόγια, την οποίαν έρωτεύτηκε ο Λόρ-
δος Βύρων.
- Τό δέρμα ή τό ύφασμα αυτό έχει μεταλλική
στιλπνότητα.
- «Ελλην λογοτέχνης.
- Κάτι που μ'ας ένοχλεί.
- Χρησιμοποιούνται σε πολλά παιχνίδια.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- Ένα νησί, αλλά σε ξένη γλώσσα.
- Επιφάνημα, όλο συμφορά και μαυριλα.
- Δηλώνει επανάληψη.
- Σε άριστες περιπτώσεις, παίρνουν μεγαλύτε-
ρη άξία: συνήθως όμως την χάνουν.
- Δεν τους λείπει τό πάχος (ουδ').
- Βρίσκεται πάντοτε κοντά στη θάλασσα.

Ποιά από τις τρείς;

Από τις τρείς άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθεμιά
από τις κάτωθι έρωτήσεις, ή μία είναι σωστή. Προσ-
παθήστε νά τή έρθετε, διαγράφοντας τις δυο άλλες:

- 1) Άγκυρα, Βελιγράδι, Νέα Υόρκη, Στοκχόλμη,
Βαρσοβία, Βαδούζ. Πόσες από τις πόλεις αυτές δέν
είναι πρωτεύουσες κρατών;

- 2) Τι είναι ο άνδραλουσίτης;

- 3) Ποιά κράτος της 'Αμερικής έχει για πρωτεύου-
σα τή Μαγάνκουα;

- 4) Ποιά χρονό ή Ρώμη έγινε πρωτεύουσα της 'Ι-
ταλίας;

- 5) Ποιά θάλασσα θρέχει τό Δάντινγκ;

- 6) Σέ ποιά ζώδιο του άροσκοπίου ανήκει έκείνος,
που γεννήθηκε στις 10 'Ιανουαρίου;

- 7) Στόν Κρίο — Στόν Τοξότη — Στόν Αιγόκερο.

- 7) Ποιός είναι ο ποιητής στην όπερα «Μποέμ» του
Τζιάκομο Πουτσίνι;

- 8) Ποιά όπερα του Βάγκνερ λέγεται και «'Ιπτά-
μενος 'Ολλανδός»;

- 9) 'Από τις ακόλουθες όπερες: «Τριστάνος και 'Ι-
ζόλδη», «Παρσιφάλ», «Δόν Κάρλος», «Νιμπελούγκεν»,
«Φάσταφ», «'Ερνάνης» πόσες δέν οφείλονται στόν
Βάγκνερ;

- 10) Ποιά είναι τό κανονικό μήκος μιάς θενεταία-
νικης γόνδολας;

- Μία — Δύο — Τρείς.

- Εξή μέτρα — 'Οκτώ μέτρα — Δέκα μέτρα.

Κρυπτογραφικό

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Κάτι εύπρόδεκτο από πολ-
λούς εργαζομένους.

- 2 5 2 6 9 0 = 'Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό.

- 3 4 7 5 4 2 = 'Υπάρχουν πολλοί στην 'Αγ-
γλία.

- 4 9 4 7 1 2 0 = Προτέρημα για μία γυ-
ναίκα.

- 5 4 7 0 = Δέρμα.

- 6 7 0 2 0 = Κολακεύει κάθε γυναίκα.

- 7 8 9 0 = 'Απαραίτητο σε μία φράσι.

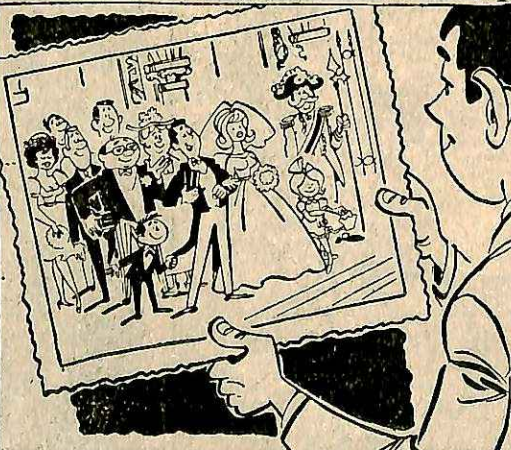
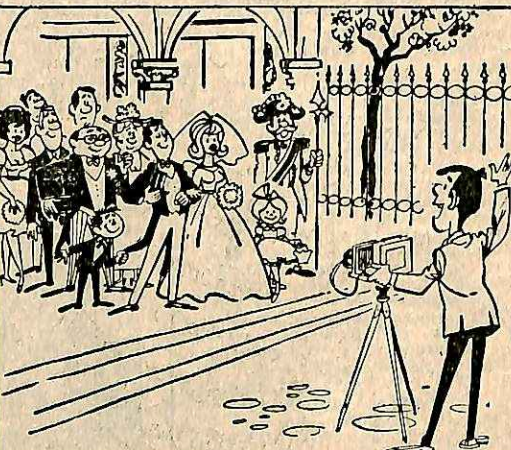
- 8 7 6 = 'Ηρωϊς έρωτικής τραγω-
δίας.

- 9 4 2 7 0 = Θεά της τύχης.

- 0 7 6 9 0 = Προδίδει συνήθως παρουσία
γυναίκας.

Τό ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάν-
τοτε αριθμό.

Ποιά κουνήθηκαν;

Αφού έτοιμάσε τά πάντα, για νά πάρη την άνα-
μνηστική αυτή φωτογραφία, ο φωτογράφος έδωσε τό
συνηθισμένο πρόσταγμα:

— Και τώρα νά μη κινηθί κανείς.

Κυττάζοντας όμως λίγο άργότερα τή φωτογρα-
φία, που εμφάνισε διαπιστώνει ότι μερικά από τά πρό-
σωπα δέν τόν άκουσαν και κουνήθηκαν τήν τελευταία
στιγμή.

Πόσα και ποιά είναι τά πρόσωπα αυτά; Νά τί πρέ-
πει νά έρθετε μέσα σε δυο λεπτά, άν θέλετε νά υπε-
ρφηανέστε για τήν παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 66

Η σιό χαρμόθυνη
Εΐδηση της χρονιάς

ΕΚΚΛΟΦΟΡΙΞΕ

Το

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Και όπως κάθε
χρόνο έτοιμάζει
καταπληκτικές
καινοτομίες

ΕΦΕΤΟΣ:

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ!

ΜΙΑ φιλή θροκούλα είχε ποτίσει τη γη και η έσδακι ανάδευσε έλαφρά το άπαλό άρωμα των λουλουδιών τις ποστκαλλι-ας, που μόλις είχαν σκάσει πάνω στα κλωνιά.

Η Χρυσούλα είχε ρίξει μια έσάρπα στις πλάτες της, όταν άνηκε στη θεράντα εκείνου τ' άπομεσήμερο, για ν' άντκούση το ήλιοδασίλεμα.

Τήν έκανε μελανχολική αυτή ή ώρα, μα και την εύχαριστούσε. Με το πορφυρό χρώμα, που άπλωνόταν στον ούρανό συλλογιζόταν το θάνατο άλλης μιας ήμέρας της ζωής της. Συγχρόνως ένοιωθε κάποια εύχαρίστηση, ότι ή άλλη μέρα, θαόχταν νεμάτη έλπίδες και σχέδια για το μέλλον της.

Όχι, δεν είχε χάσει τις έλπίδες της ή Χρυσούλα κι' άς ήταν τράντα όκτώ χρόνων. Ένοιωθε άκόμη τη σφριγγλότητα της νυναικάς, που δεν έχει άπονοπτευθή και που έχει όλο το θάρρος ενός ανθρώπου, που διαρκώς ετοιμάζεται για κάτι το άπρόσππο που θ' άλλαζε το ρεύμα της ζωής του.

— Θα παντρευτής ένα πριγκιπόπουλο!... τις είχε πη κάποτε μια τριγγάνα.

— Δεν υπάρχουν πριγκιπόπουλοι! τις άπάντησε ή Χρυσούλα, έσκαοσίσημένη από τα νέλια.

— Υπάρχουν όμως άνθρωποι άπό σοί, πουναι καλλίτεροι κι' άπό τα πριγκιπόπουλα!... τις άπάντησε ή τριγγάνα σοβάσα. Κυττάζοντάς την μέσα στα μάτια.

Και συνέχισε:

— Έχεις χρυσή κορώνα στο κεφάλι σου, και τη ναλαζία θαλασσα στα μάτια σου!...

Ήταν δεκαοκτώ χρόνων, όταν συνάντησε την τριγγάνα ένα μεσημέρι με τη συντροφιά της, σε μια άκρονιαλιά του Πάλαιου δήλιου, όπου είχαν πάει να κάνοιν το μπάνιο τους.

Είχαν περάσει, δηλαδή, είκοσι χρόνια από τότε, κι' ή Χρυσούλα δεν είχε άκόμη παντρευτή. Μα δεν είχε άπονοπτευθή. Τα λόνια της τριγγάνας είχαν μείνει χαρμινέρα για πάντα μέσα στην ψυχή της. Και πρσίμενε!

★

Βγήκε στη θεράντα του έξοχικού σπιτιού της, όπως κάθε άπόγευμα, μετά το μεσημεριανό ύπνο, και έόπλωσε σε μια σοζι — λόνγκ. Οι τελευταίες άκτιδες του ήλιου, χρύσιζαν τα όλοδαν άμαλλιά της και σκηματίζαν έναν ώραιότατο φωτιστέφανο στο κεφάλι της.

Ήταν μόνη, όλομόναχη, π' ά στον κόσμο. Μια μεγάλη τραγωδία είχε άναστατώσει τη ζωή της, όταν ήταν είκοσι χρόνων.

Ο πατέρας της, ο Γιάννης Μαλλίδης, που είχε ένα μεγάλο χρηματιστικό γραφείο στην Άθήνα κι' έβγαζε πολλά λεοτά, έρωτεύθηκε τρελλά, μια μέρα, μια πλούσια πελάτισά του κι' έγκατέλειψε το σπίτι του.

Στην άρχή νόμιαν ότι έπαθε κάτι από καμια σωμαφοά στο Χρηματιστήριο. Τόν άναζήτησαν παντού με την άστυνομία και το μόνο που άνακαλύψαν ήταν ότι είχε μεταφέρει όλη την κτηματική περιουσία του στην κορη του τη Χρυσούλα, και είχε καταθέσει στην Τράπεζα ένα μεγάλο ποσό σε μετρητά, και τις μετοχές του, για τη νυναικά του.

Κι' αυτός, δεν είχε άφηση ούτε μια λέξη για την εξαφάνισή του.

Έστειλε όμως ένα νοάμμα, ύστερα από δυό μήνες στη νυναικά του, με την έπικεφαλίδα ενός θαλαοισιού, χωρίς να άναφέρη τίποτ πρίναίνε.

«Είμαι ένας χαμένος άνθρωπος και σε νοεπείμαι. Μη με περιμένετε!» έγραφε.

Κι' αυτά τα λόνια έβαλαν τέλοσ της άναζήτησης που έκαναν ή Χρυσούλα κι' ή μητέρα της.

Έκείνη την έποχή, κάποιος υπάλληλος του γραφείου του πατέρα της, που ήξερε όλη αυτή την ιστορία, ήθε μια μέρα να ζητήσει τη Χρυσούλα για νυναικά του και να συνεχίσει τις συλλείες του γραφείου. Μα ούτε ή Χρυσούλα, ούτε ή μητέρα της άόητικαν την πρότασή του. Αύ-

Η Χρυσούλα κάθε άπόγευμα έκανε συντροφιά στον άρρωστο...

Ο κατός άγγελος

τός, λοιπόν, τους είχε δώσει μερικές πληροφορίες για τον προϊστάμενό του. Τους έήνησε πως είχε έξουσιαστή τον τελευταίο καιρό με μια Έλληνίδα από το έξωτερικό, που είχε πάει ν' αλλάξει στο γραφείο ένα ποσό σε δολάρια και λίρες, μια νυναικά πολύ νέα, πολύ όμορφη και πολύ πλούσια. Μα μελαχροινή έξωτική οορσία. Άπό πού έρχόταν, δεν ήξερε. Ήξερε όμως ότι ήταν άνυπαντηρή και πολύ μοντέρνα. Δέχτηκε άμέσως να την ξενανήσει, ο προϊστάμενος στην Άθήνα. Έπειτα συνέβησαν όλα τ' άλλα...

Η κυρία Μαλλίδου, πούλησε το γραφείο του άντρα της ο' ένα συνάδελφό του, έκείνος το σπίτι της της Άθήνας και τράβηχτηκε με την κορη της ο' ένα έξοχικό σπίτι, μεγάλο και άνετο, με μια εύοχηρη θεράντα κι' έβαν ώραίο κήπο.

Υπρόετρα δεν ήσαν καμιά μαζί τους, παρά μονάχα είχαν ένα κηπουρό, που έρχόταν μια φορά τη βδομάδα για να ρίξει μια ματιά στον κήπο και να τους κάνη μερικά ψώνια. Ότι ήθελαν το παράννελναν με το τηλεφώνω.

Ένα βράδυ όμως ο μπακάλης της περιοχής έλαθε, κατά τα μεσάνυχτα, ένα περίεργο τηλεφώνημα από τη Χρυσούλα:

— Ένα γιατρό, γρήγορα!...

Έπειτα από μια ώρα σταμάτησε ένα αυτοκίνητο μπροστά στην κανκελόπορτα, και κατέθηκε ο μπακάλης, που τον συνόδεσε ένας γιατρός.

Ήταν άρρωστό! Μα και ναρίτερα νόσκότανε, δε θα άπορούσε να κάνει τίποτα! Η κυρία Μαλλίδου είχε πεθάνει από σνκοπή! Η έγκατάλειψή του άντρα της είχε κλονήσει την ύνεια της. Άνθεξε όσο άπορούσε, μα όταν έρχόταν ή νύχτα την έπνιγαν οι λυγμοί και την έπιανε το παράπονο.

Τήν κηδεία της συνόδεψε ή Χρυσούλα, ο μπακάλης κι' ο γιατρός. Δεν είδοποίησε κανένα άπό τους γνωστούς και φίλους της οκονένειας. Κι' έκείνη όπως κι' ή μητέρα της, ήθελε ν' άποφύνη

τις έρωτήσεις και το κουτσομπολίο για τον πατέρα της.

Κλειότηκε στο σπίτι της ή Χρυσούλα, μονάχη με τον πόνο της, συνεχίζοντας τις συνήθεις πούχε καθιερώσει ή μητέρα της στην καινούρια τους ζωή στην έξοχή.

Έτσι, πέρασαν πέντε χρόνια. Η Χρυσούλα ήταν τώρα τριάντα όκτώ χρόνων, δίχως φίλεις, δίχως νυναικίες, μ' έναν άρρωστο τηλεφώνω άόηλο στον κατάλογο και νυνωτό μονάχα στο μπακάλη και στο γιατρό της περιοχής.

★

Ο ήλιος είχε πιά νείρει εκείνο τ' άπομεσήμερο και το δροσερό αεράκι φυσούσε άπαλά γύρω της, φερνοντας μαζί του όλες τις μυρωδιές του κήπου.

Σαν άκούσε την κανκελόπορτα να πρίζει, Άνασκήωσε το κεφάλι της κι' είδε να μπαίνει ένα ξανθό κοριτσάκι καμια δεκαρία χρόνων, που σταμάτησε μόλις την είδε. Το πρόσωπο του ήταν χλωμό από τη σνκοπή.

— Με σνκνρείτε, τις είπε, ήρθα να σας ρωτήσω μήπως έχετε κανένα θερμόμετρο, γιατί το δικό μας μούπεσε κ' έσπασε.

Η Χρυσούλα κύτταξε το κοριτσάκι. Είχε μια εύνενική, λεπτή μορφή, κι' όλόχρομα μαλλιά σαν τα δικά της. Τα μάτια της μόνο ήταν όλοδανυρα.

Πέρασε μέσα, τις είπε και πήγε ν' άνοιξη την πόρτα.

Το κοριτσάκι υπήκε άσφα στο σπίτι.

— Πού κάθεται; την ρώτησε ή Χρυσούλα, γιατί σε άπόστασι κιλών μέτρων δεν υπήρχε άλλο σπίτι άπό το δικό της, έκτός από δυό — τρία καλυδόσπια.

— Έχωμε δυό παρακάτω στον πευκάνα ένα μικρό σπιτάκι, με δυό κοιμαρούλες, τις άπάντησε. Μένουμε, έκει έχω και ο πατέρας μου, που είναι άρρωστος...

— Κι' ή μητέρα σου;

— Δεν έχω μητέρα... πέθανε.

— Έχετε πολύ καιρό έδω;

— Τρείς μήνες... Το σπιτάκι μας θρίσκαται πίσω από το δικό σας, μέσα στα δέντρα.

— Και το θερμόμετρο το θέλεις για τον πατέρα σου;

— Μάλιστα... πρόσφερε σινά ή μικρή και χαμήλωσε το κεφάλι.

— Μήπως χρειάζεται τίποτ' άλλο;

— Όχι, εύχαριστώ!

Το κοριτσάκι ήρε το θερμόμετρο κι' έφυγε. Η Χρυσούλα άσάσο τηλεφώνησε στο γιατρό και τούδωσε άδηγίες να πάει να ή τον τον άρρωστο κι' έπειτα να πρέρσει άπό το σπίτι της. Ύστερ' άπό μια ώρα ο γιατρός ήθε να έπισκεφθή τη Χρυσούλα. Κι' αυτά που έμαθε έκείνη για τον άρρωστο νείονά της και το κοριτσάκι του ήταν θλίβερά.

Ο άρρωστος ήταν κάποιος Άντρεάς Χαρητίδης, γνός παλαιάς άρστοκρατικής οκονένειας, που είχε πλούτισει στην Άίγυπτο. Μετά τον πόλεμο όμως, και τα γεγονότα της Άίγυπτου έχασε μεγάλο μέρος από την πρσίονιά του και τότε ή νυναικά του, που δε άπορούσε πια να ζή με πολυτέλεια, έφυγε με κάποιον άλλο άντρα, έφανε μόνους τον άντρα της και το κοριτσάκι τους, μωρό άκόμη. Ζήτησε διαζύγιο κι' έκείνος της τούδσε πρόθυμα.

Η στενοχώρια, οι εύθνες για το παιδί και τα λίνια πιά λεοτά, που του είχαν άπομείνει έφωραν τον Άντρεά Χαρητίδη σε πολύ δύσκολη θέση. Το άποτέλεσμα ήταν ν' άρωματίση βαρεία και νάρρη στην Έλλάδα, γιατί το κλίμα της Άίγυπτου ήταν πιά έπικίνδυνο για την ύνεια του. Οι γιατροί του συνέστησαν έσοχη και άνάπαυσι, και κάποιος του ύπέδειξε το ήρεμο έκείνο μέρος για να στήσει εκεί ένα έτοιμο σπιτάκι.

Έπειτα άπ' αυτά που έμαθε ή Χρυσούλα, ήρε την άπόφασή της. Τήν άλλη μέρα το πρωί, με τη θούβεα του γιατρού μετέφερε τον άρρωστο στο σπίτι της και του παραχώρησε ένα καλό δωμάτιο, άπομακρύνοντας τη μικρή, για να μην πάθει κι' αυτή τίποτα. Ο γιατρός πενούσε κάθε μέρα για να έλέηπ τον άρρωστο και να του κάνει τις ένέσεις, που χρειαζόταν.

Η Χρυσούλα πρσίονιόταν με σπονή τον άρρωστο και κάθε άπόγευμα τούκανε συντροφιά στη θεράντα...

Μιλούσαν, συζητούσαν, διάβαζαν τις έφημερίδες ή κανένα διόλι. Μεσα σε έξη μήνες είχαν γίνει φίλοι.

Ένα πρωινό ο γιατρός είπε στη Χρυσούλα ότι ο άρρωστος είχε σκεδόν θαρραυεθί κι' ότι είχε υπή στη άνάρωσι.

Τότε έκείνος ζήτησε να φύνη.

Όχι, θα μείνεις έδω ώπου να νίγεις έντελώς καλά.

Κι' έβινε ο Άντρεάς Χαρητίδης. Έβινε για πάντα ο' αυτό το σπίτι, όπου ήθελε την ύνεια του και μαζί μ' αυτήν μια καλή συντροφο και μια στονική μητέρα για το κοριτσάκι του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Άπ' τη στιγμή που θα παντρευτή ένας Ίνδιανός της Βραζιλίας, της ζουγκλας του Ματτο Γκρόσο, δεν του έππρέπει πια να ξαναμνήση στην... πεθερά του! Ύστοςο, όφείλει, όταν νυριξη από το κύννη ή άπ' το ψάρεμα να τις φέρνει ένα δώρο. Τ' άφινε μπροστά στο πόδι της, κι' έκείνη τον εύχαριστεί, όχι σπ' εύθείας, άλλα δια μέσου της κορης της. Φαίνεται ότι ο άναφος αυτός νόμος θεοπίσθηκε άπό κάποιον παλιό φύλαρχο, που είχε βαρεθί πια ν' άκούη τους πολεμιστές του να του παραπονούνται για τις πεθερές τους! Άπανορεύοντας λοιπόν κάθε κουδέντα μεταξύ τους, σταμάτησε αυτομάτως τις προστάσεις τους.

Στην ίδια άδιάφεραστη ζουγκλα ζούνε φυλές καννιδάλων, άποσείτες άκόμη για τους λευκούς. Όταν αυτοί οι άνθρωποι σμύβη να πιάσουν πολλούς άικμαλώτους, σκοτώνουν μόνον ένα, έκείνον που πρόκειται να φάνε πρώτο. Τους άλλους τους παραλύουν άπ' τη μέση και κάτω, χτυπώντας τους δυνατά μ' ένα ράπαλο στη σπονδυλική στήλη, κι' ύστερα τους κλείνουν σε μια καλύβα και τους τρέφουν, ώπου να σπάση ή σειρά τους να φανώθουν.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΕΙΝΑΙ άπό τα πρώτα, που θα μιάς έξυπνητήσουν με τις όροσιές του φθινοπώρου, γι' αυτό και ή μόδα σπείδει να μιάς παρυσίαση τις διάφορες έκδηλώσεις του ταγιέρ. Άνάμεσα σ' αυτά, που βλέπουμε, άλλα διατηρούν άκόμη κάτι άπό την έλαφρότητα του καλοκαιριού και άλλα προπρέρουνται, άπορούμε να πούμε, για να μιάς προετοιμάσουν για την άντιμετώπισή της νέας έποχής.

Τα πρώτα φθινοπωρινά ταγιέρ γοσημοποιούν ως ύφασμα το έλαφρό ζέρεσέ, που είναι έσπτό όσο γορείζεται και σνγνρόνας έλαφρό.

Συνοδεύονται άπό μια εύθνηραμη φούστα και μια κοντή βέστα, άνετη παός τα κάτω, χωρίς όμως ή άνεσι αυτή να άποκλείη και μια έλαφρά ύπογοράμισσι της μέσης.

Επίσης ένα όμορφο σκέρσο είναι μια ζώνη, που το σημείο της μέσης ή και λίγο ψηλότερα προιδάλλει τη βέστα χωρίς να την σφίγγη. Πάνεται, στα πλάγια και περτώντας μπροστά άπό μια σνισιάδα, σνγκρατίεται στη θέση της.

Μ' αυτό το σκέρσο, το κούμπωμα της βέστας γίνεται μόνο με δύο κουμπιά, το ένα τοποθετημένο πιά ψηλά άπ' τη μέση και το άλλο πιά γαυηλά άπ' αυτήν.

Το μπρετό άνοιγμα του λαϊκού συμπληρώεται μ' ένα γιακά στένότερο πίσω και πιά άνετο μπροστά, ώστε να σνματίξη μεγάλη ροδό.

Τα μανίκια διατηρούν το κλασσικό τραμά-κάιο μάκρος τους με τις μασχάλες πολύ άνετες.

Η έλαφρότης στην εμφάνισή του ταγιέρ τονίζεται άκόμη πρσίστερο άπό την έλωση οί-ασθήποτε τσίπης.

ΜΑΚΡΥΤΕΡΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Η άλλη όμι των ταγιέρ τα παρυσιάζει κάπως πιά χειμερινά. Έχουν κι' αυτά εύθνηραμες φούστες, όπως ταιριάζει στα περισσότερα ταγιέρ, και οι βέστες γίνονται λίγο μακρύτερες με έλαφρό τονισμό της μέσης.

Το κούμπωμα άπορεί να είναι έντελώς εύθνηραμη και τότε βλέπουμε να συνοδεύεται με τον κλασσικό γιακά και τα μικρά ροδέα.

Σε αυτά τα ταγιέρ βλέπουμε τσίπες σννήως έξωτερικές, ή μόδα όμως δέινει προτίμησι και στις κοφτές όρίζόντιες τσίπες. Ο γιακάς τότε είναι ίεγαλλέτερος και τα ροδέα μεγάλα, σε σχήμα άρθωγώνιου.

Το μάκρος των μανικιών σ' αυτά τα ταγιέρ έμφανίζεται κάπως μακρύτερο άπό το σννθισμένο τραμά-κάιο.

Κάτι που προσδίδει μια νότα λιγώτερο τυπική στο ταγιέρ είναι τα κουμπιά. Κάποιο σκέρσο άπορεί να τα διακόηη, είτε στο σχήμα, είτε στη σνματίξη εμφάνισι.

Ός ύφασμα, διαλέγουμε το λαϊνά, σ' ένα γραμμό ούτε πολύ σκούρο, ούτε πολύ άνοιχτό και συμπληρώνουμε το άνοιγμα του ταγιέρ με ένα φουλάρει δειμένο πλούσια και ιτραπασιστά ή σνγκρατιμένο με ένα κόσμημα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Πολύ της μόδας είναι για την έποχή που άρχίζει, τα λεπτά λαϊνά, που σχηματίζουν

φθινοπωρινό ταγιέρ με εύθνηραμη φούστα και άνετη βέστα.

Αριστερά: Φθινοπωρινό επανωφόρι με ανοίγματα στα πέλαια. Δεξιά: Συνολον σπορτίφ με φούστα και γιλέκο ομοιόμορφα.

στην ύφανσή τους καντηριγιέ με βάση το ίδιο χρώμα σε διαφορετικές μόνο αποχρώσεις.

Αυτά θα χρησιμοποιούνται για φορέματα κομμάτι επί απλή γραμμή, που είναι για κάθε στιγμή.

Βέβαια, κάποιο σκέοτρο, κάποια λεπτομέρεια προσδίδει στο φόρεμα ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό.

Σ' ένα απλό π.χ. μοντέλο από το λαινά, που αναφέραμε παρὰ πάνω, βάζουμε ένα ντεπασάν μονόχρωμο σε βαθύτερη απόχρωση. Αυτό στολίζει το φόρεμα και του δίνει κάποιον άδρα.

Το ντεπασάν μπαίνει γύρω στο στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού και συνεχίζεται στους ώμους. Το κορσάκι κομμάτι με ένα κομμάτι στο κάθε πλάι. Το ντεπασάν στολίζει επίσης το τελείωμα των τρουά-κάο μανικιών.

Το ίδιο το κορσάκι σηματοδοτεί δύο πλάγιες διαγώνιες ντεκούρ φορμαριστας έτσι το στήθος και παραδίδοντας του άνεση.

Η φούστα είναι στενή προς τα κάτω, σηματοδοτώντας ελεύθερες πέντες στους γοφούς. Στη μέση υπάρχουν μια φομοιοιστή φαρδιά ζώνη, στενότερη επάνω και φαρδύτερη κάτω. Κλείνει με μια ορθογώνια μεγάλη άγκράφα.

Το μοντέλο αυτό, απλό, και κομψό θα σας εξυπνοποιήσει ιδιαίτερα τις φθινοπωρινές ημέρες, εφ' όσον δε θα είναι ακόμη απαραίτητη η βέστα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Αν απολαυθύνετε τις διακοπές σας το καλοκαίρι κοντά στη θάλασσα ή στο βουνό, δεν πρέπει να νομίζετε ότι το φθινόπωρο τελειώνει όλες αυτές οι απόλαυσεις.

Τώρα ανήλθουν άλλες απολαύσεις έξ' ίσου ευχάριστες: Οι έκδρομές.

Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να ετομασθούμε, γιατί χρειάζαμαστε κι' εδώ το κατάλληλο ντύσιμο.

Το ντύσιμο των εκδρομών πρέπει να συνδυάζει πολλά: Κομψότητα, πρακτικότητα, άνεση και προνοητικότητα για κάθε καιρική αλλαγή.

Τα ντε-πιές είναι ένα από τα πιο πρακτικά ντυσίματα, δηλαδή φούστα και μακρύ γιλέκο με μανίκια ή φόρεμα και γιλέκο χωρίς μανίκια.

Διαλέγεται ένα λαινά με λαινέ σε συνδυασμό χρωμάτων του γούστου σας. Πάντως πρέπει να σας πούμε ότι η μόδα ευνόει τα ανοιχτά χρώματα με βάση το γκρι ή το μπλε. Είναι τα πιο κατάλληλα χρώματα για έκδρομο, καλοστούμια, γιατί ταυριάζουν πάλι με τη φύση και συγχρόνως αντέγουν στις διάφορες κακουχίες.

Η φούστα θα αποτελέσει ένα ενδιάμεσον μεταξύ «εβαλέ» και ευθύγραμμου. Για να το επιτύχετε, εφαρμόστε τη μέθοδο της πιέτας, αλλά στην πιο περιορισμένη της έκδοσή.

Η φούστα σας, δηλαδή, θα σηματοδοτεί μια φαρδιά, κουφωτή πιέτια μπροστά και άλλη μια διαίρα πίσω. Τα πλάγια θα είναι σκέτα, αλλά θα κλοσάρουν ελαφρά.

Ας δούμε τώρα και το γιλέκο, που συμπληρώνει το κοστούμι. Θα κατεβαίνει σκέτα ναι, λότερα από τη μέση, σηματοδοτώντας μπροστά τις δύο κλασσικές μύτες στα κάτω άκρα.

Το κομψότητα είναι ευθύγραμμο αφήνοντας στο λαιμό ένα μικρό άνοιγμα.

Το άνοιγμα της μπροστά είναι μάλλον εφομοιστό με τους ώμους ελαφρά ριγτούς.

Κάτω από την ελαφρά τονισμένη μέση δύο δοκόντες κορτές τσέπες στολίζουν το γιλέκο και συμπληρώνονται με κατάρια.

Βέβαια, αυτό το σύνολο για να είναι πλήρες θέλει και ένα ακόμη συμπλήρωμα, μία ελαφρή μπλούζα σε τύπο σημειέ, που θα φοριέται κάτω από το γιλέκο. Θα έχει μακρά μανίκια με ρεβέρ γυριστά και άνοιγτο γιακά ή γιακά-ε-σάοπα.

Μπορείτε, αν θέλετε, να κάνετε τη φούστα και το γιλέκο σε ανοιχτή απόχρωση και τη μπλούζα πιο σκούρα.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Για την πόλη, αλλά και για τις έκδρομες τα πλεχτά είναι απαραίτητα. Θα συμπληρώνουν το φθινοπωρινό μας ντύσιμο.

Αριστερά: Κομψό «σέτι» με φούστα καρρεδάκι. Δεξιά: Σπορτίφ τανέρ με μακριά βέστα.

Η μόδα των «σέτι» συνεχίζεται πάντα. Ενωούμε, καθώς έχετε, το ομοιόμορφο σύνολο, που αποτελεί το πουλόβερ και το σουέτερ ή η βέστα και το πουλόβερ.

Ανάλογα με τη νοήσι, που προσορίζουμε στο σέτι, διαλέγουμε πουλόβερ με κοντά ή μακριά μανίκια. Μπορεί να είναι ευθύγραμμο, ξεπερνώντας τη μέση ή να τελειώνει στη μέση με πλέξι λαστίχο.

Το κλείσιμο του λαιμού είναι προαιρετικό: Στρογγυλό και κλειστό ως τη ρίζα του λαιμού ή μικρό άνοιγτο. Στην τελευταία αυτή άποψη, το πουλόβερ είναι το πιο ωραίο συμπλήρωμα.

Για τα σουέτερ πολύ της μόδας είναι η κόμη ραγνάν με μικρό ή στρογγυλό κλείσιμο λαιμού. Θα είναι λίγο μακρύτερο από το πουλόβερ με μακριά ή τρουά κάο μανίκια.

Μην παραλείψετε να συνδυάσετε αρμονικά τα πλεχτά σας με τη φούστα. Αν το πλεχτό σας είναι φανταζι το συνδυάζετε με μονόχρωμη φούστα. Αν τούναντιον είναι μονόχρωμο κάμετε τη φούστα σας από φανταζι λαινά.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΜΑΝΤΙ

Τα λαινά στην τύπο της παλαιάς ύφανσης θα σας προσφέρουν τα πιο κατάλληλα υφάσματα για τα φθινοπωρινά σας επανωφόρια. Είναι ελατά όσο χρειάζεται και συγχρόνως ελαφρά. Δηλαδή, τι πρέπει για το φθινόπωρο. Τα καλύτερα χρώματα είναι τα ανοιχτά: Ο-λοι οι τόνοι του γκρι, του μπλε και ακόμη και το λευκό συμπλέγονται πολύ.

Η κόμη αυτών των επανωφοριών είναι άνετη ριγτή με ευθύγραμμο κομψότητα. Τα μανίκια θα είναι ραγνάν χωρίς διαίρα ν' αποκαλύπτεται και η μακροκόλληση.

Είναι πολύ της μόδας το τρουά κάο μακρός, αλλά γίνονται και μακρύτερα.

Ενα πρωτότυπο σκέοτρο είναι μια ανοιχτή ροφή σε κάθε πλάι, που ανοίγει από τις μα-σχάλες και φτάνει ως κάτω. Μπαίνει, αν θέλετε και μια μαρτεγκιά, αν ανοίγει από το πλάι και περιβάλλει την πλάτη λιγάκι πιο κάτω από τη μέση.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Οι διακοπές βρίσκονται στο τέλος τους και τα παιδιά δε θ' αφήσουν να γυρίσουν στην πόλη και ν' αφήσουν να ετοιμάζονται για το σχολείο τους.

Πόσα πράγματα δε θα πρέπει να φροντίσουν οι μαμάδες: Βιβλία για την καινούργια τάξη, τετράδια, πένες, μολύβια, μία νέα σάκκα και το κυριότερο απ' όλα το ντύσιμο των παιδιών τους.

Φουστίτσες, μπλούζες, και κανένα πλεχτό θα είναι τα πρώτα που θα χρειαστούν.

Η κλασσική πλισσεωτή φουστίτσα με τη νάοι, που προσδίδει στην παιδική σιλουέτα θα αποτελέσει τη βάση για την κομψή τους εμφάνιση.

Για την ώρα, η φούστα θα είναι καμωμένη από λεπτό μονόχρωμο λαινά, που μπορεί να έχει γούμα μπλε μαρβ ή και άνοιγτο όπως π.χ. γκού, μπλέ, σάμπλ.

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Με τις πλισσεωτές φούστες οι κοπελίτσες μπορούν να φορούν μπλούζες είτε μέσα από τη φούστα, είτε οριγές απ' έξω δηλαδή στον τύπο καζάκας. Οι μπλούζες των παιδιών είναι πρακτικές και διακοπές, αν γίνουν από το γνωστό ύφασμα «λαϊκαμπλάν» σε ανοιχτόχρωμο φόντο με σκουρότερες διασταυρούμενες ραβδώσεις ή με μικρά καρρεδάκια. Κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού με στρογγυλό γιακάδακι. Τα μανίκια μπορεί να είναι τρουά-κάο ή μακρά με ποσανιέ. Για να δώσουμε πιο σπορτίβ εμφάνιση στις παιδικές μπλούζες τις στολίζουμε με ελα-τερικές τσέπες υπλά τοποθετημένες εκατέρωθεν του ανοίγματος.

ΤΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Έξ' άλλου, τα πουλόβερ είναι απαραίτητα. Άλλοτε μονόχρωμα, άλλοτε φανταζι ζακάρ ή ριγντά θα συμπληρώνουν την πλισσεωτή φούστα.

Φόρεμα από φανταζι λαινά.

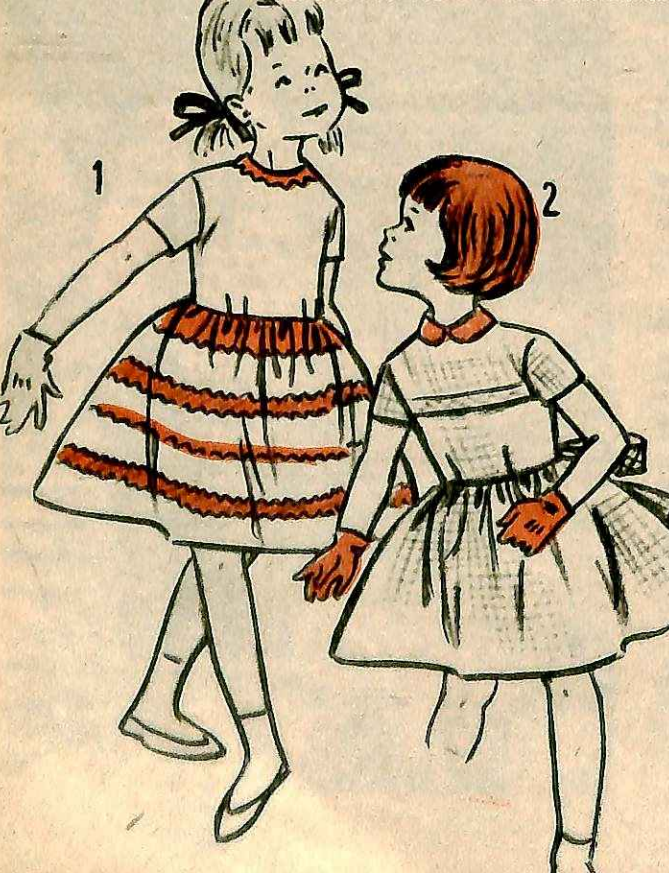
Κοριτσιόστικο φόρεμα από σκούρο ζέρεσέυ, νανοριζμένο με άσπρο.

Φοριούνται επάνω από τη φούστα απ' ευθείας ή πάνω από την μπλούζα.

ΖΕΡΕΣΕΥ. ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τα ζέρεσέυ είναι επίσης της μόδας και για τα κορίτσια, ιδίως για φθλοπωρινά φορέματα. Ένα χαριτωμένο κοριτσιόστικο μοντέλο με κόψι κισινό στο μπουστακι και φαρδιά φούστα

1) Παιδικό φορεματάκι από βουάλ - ντέ - λαίν νανοριζμένο με σειρητάκ. 2) Φορεματάκι από καρεδότο λαβ-νιπλάν. 3) Σκούρα πλίσσεσντ φούστα και ανοικτόχρωμο πουλόβερ.

είναι καμωμένο από σκούρο ζέρεσέυ και νανοριζεται στους ώμους και τις παέπες με άσπρο ζέρεσέυ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΑΓΓΑΙΔΑ, ΠΟΥ ΣΕΡΝΕΙ ΤΟΥΣ ΤΑΥΡΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΤΗ

ΤΟ κοριτσάκι ήταν τεσσάρων χρόνων, κόρη ενός κτηματία που έτρεφε ταύρους κι' όταν μπήκε στην κουζίνα με το πρόσωπο θρεγμένο και τα μαλλιά μουσκεμένα και κολλημένα στο κεφάλι του, η μητέρα που ρώτησε έκπληκτη:

— Τι έκανες κι' έγινες έτσι;

— Ήμουν με τον Μπαράτ! απάντησε ένθουσιασμένο το κοριτσάκι.

Ο κύριος και η κυρία Τ. Σ. Ρόμπερτς, αργήσαν να ανέλθουν απ' τον κλονισμό, που τους προκαλέσε η δριλκή της κόρης τους. Ο Μπαράτ ήταν ο πιο άγριος απ' τους ταύρους τους, ζήγριζε έναν τόννο και τον φοβόταν σαν όλοι οι κτηνοτρόφοι της περιοχής. Κι' όμως η Μάργκαρετ είχε σκαρφαλώσει στην τιμιεντένια μάντρα που κι' είχε καθίσει μια ώρα μαζί του, ενώ εκείνος της έγλειφε το πρόσωπο και τα μαλλιά. Ήταν φανερό πως η μικρούλα διέφερε κάποια μυστηριώδη ιδιότητα, που είχε εξημερώσει το ζώο.

Ένα χρόνο αργότερα ο ίδιος ταύρος αφίνισσε, πέταξε κάτω τον Ρόμπερτς, του έσπασε τέσσερα πλευρά, του έξάρθωσε ένα χέρι κι' ετοιμαζόταν να τον αποτελώσει. Εύτυχος επενέβη η Μάργκαρετ. Έπιασε τον Μπαράτ απ' το σκονί του και τον οδήγησε στο σταβλό, σαν να ήταν άρνάκι!

Σήμερα η Μάργκαρετ είναι είκοσι χρόνων και οι κτηνοτρόφοι της Άγγλιας προφέρουν με σεβασμό το όνομά της. Κανείς δεν τ'α καταφέρει με τους ταύρους καλύτερα από αυτή. Όπου κι' αν πάει, την ακολουθεί ο σκύλος ένας τεράστιος, μαύρος ταύρος, που θα ξεκούλιαζε όποιον άλλον θα τολμούσε να τον πλησιάσει.

Με θαυμάζουν για το θάρρος μου, λέει η ίδια. Μα δεν πρόκειται για θάρρος. Απλά, έρω πάς, για κάποιον άγνωστο λόγο, οι ταύροι μ' αγαπούν. Κανείς δε μου έχει επιτεθεί μέχρι σήμερα. Ίσως γιατί... τους καταλααίνω. Τους μιλάω σαν να είναι μικρά παιδιά και μου απαντούν με τον τρόπο τους.

Από τότε που έκλεισε τα έφτα της χρόνια, η Μάργκαρετ έγινε απαραίτητη στο αγρόκτημα.

Κάθε φορά που φοβάμαι ότι ο άντρας μου θα «χη φασαρίες μ' έναν ταύρο, έπιμένω να πάρη μαζί του τη Μάργκαρετ, λέει η μητέρα της. Δεν ανησυχώ καθόλου μήπως πάθι τίποτα η κόρη μου, γιατί έχει το χάρισμα να εξημερώνη έντελως ακόμα τα άγρια ζώα.

Είμαι πενηντατριών χρόνων και σ' όλη μου τη ζωή τρέφω ταύρους, δηλώνει ο Ρόμπερτς. Παρ' όλα αυτά, τρέω κάθε φορά που μπαίνει στη μάντρα ενός ταύρου, για να τον δέσω, ενώ η Μάργκαρετ τον πιάνει απ' το χαλάκι της μύτης και τον σέρνει με τη μεγαλύτερη ευκολία του κόσμου.

Δεν φοβάσαστε κανένα ζώο; ρώτησαν οι δημοσιογράφοι τη Μάργκαρετ.

— Πώς! Τρέω τα... παντίκια, τα σκυλιά και τις κατσαρίδες! απάντησε η κοπέλλα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Για την επιδερμίδα του προσώπου

Μια αδιάθεσία, ακόμη κι' ελαφρεία και περαστική, ανιχνεύεται πάντα στην επιδερμίδα του προσώπου. Για να της ξαναδώσετε την απαλότητα και τη φρεσκάδα της, την αλείψετε κάθε βράδυ με λίγο φρέσκο βούτυρο, τ' αφήνετε να αποξηράνη όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα και το σκουπίζετε μόνον όταν θα πρόκειται πια να πλαγιαίσετε, για να μη λερωθούν τα σεντόνια. Το επόμενο πρωί, πλένεσθε με ζεστό κριθαρόνερο.

Το νερό από το άρνόγλωσσο

Το νερό από άρνόγλωσσο (πεντάτευρο) μαλακώνει και ξεκουράζει το δέρμα του προσώπου. Για να το φτιάξετε, βάζετε να μουσκεύουν 75 γραμμάρια φύλλα αυτού του φυτού σ' ένα κιλό νερό, βρασμένο και ξεματιάσθ. Χρησιμοποιείτε το υγρό αυτό οκ λοσιόν. Μπορείτε να το μεταχειρισθείτε επίσης για τα μάτια, προσθέτοντάς του μια πρέζα βορικό.

Για τα χέρια

Μέσα σ' ένα μικρό μπουκαλάκι, ανακατεύετε το χυμό ενός πορτοκαλιού με ίση ποσότητα γνήσιου αμυγδαλάδιου. Χρησιμοποιείτε μερικές σταγόνες απ' το μίγμα αυτό - αφού κοινιζετε καλά το μπουκάκι - έπειτα από κάθε πλύσιμο των χεριών σας. Τα ώφελες εξαιρετικά.

Για το κόλλημα των φωτογραφιών

Όταν πρόκειται να κολλήσετε λεπτές φωτογραφίες, ή μεταχειρίζεσθε κόλλες με δέκα ή με ύδροσκοπικές οδούς που διευκολύνουν την αλλοίωση της φωτογραφίας από τον αέρα. Χρησιμοποιείτε μια κόλλα με άμυλον, φτιαγμένη ως εξής:

Αναμιγνύετε μέσα σ' ένα γουδί 100 γραμ. άμυλον (κόλλα του κολλαριστατός) μ' ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Προσθέτετε ύστερα 250 γραμ. νερό βραστό, αχνιστό και ανακατεύοντας συνεχώς με ξύλινη σπάτουλα ή με ξύλινη κουτάλα. Βράζετε χωρίς να μιλί σχηματισθούν βόλοι. Βράζετε ακόμα για μισή ώρα, ώπου να γίνει το υγρό διαφανές κι' ελαφρά ιμαλί. Αφού κρυώσει τελείως, προσθέτετε 1 γραμμάριο φορμολ, αν θέλετε να αποσυντεθεί η κόλλα σε μερικές μέρες.

Το πέτσινο ρούχο

Για την καλή διατήρησή ενός πέτσινου ρούχου, διαλύετε 10 γραμ. κίτρινο κερί σε 100 γραμ. νερό, ζεσταίνοντας ελαφρά σε ηλεκτρικό αέτιο. (Προσέχτε, γιατί το νερό παίρνει εύκολα φωτιά). Μετά τη διάλυση, προσθέτετε 100 γραμ. ρετινιόλα. Όταν πρόκειται να χρησιμοποιήσετε το μίγμα, το κοινείτε καλά, ύστερα βουτάτε μέσα ένα πανάκι κι' αλείψετε το ρούχο μ' ένα έλαφο στομάχι. Αφού στεγνώσθ, τρίψτε ελαφρά για να γυαλίση.

Πριν όμως ξεραίνετε αυτή τη μέθοδο, κάνετε πρώτα μια δοκιμή, σ' ένα μέρος του ρούχου που δε φαίνεται.

Τα φρούδια και τα τσίνορα

Κάθε βράδυ, περνάτε τα φρούδια και τα τσίνορά σας μ' ένα βουρτσάκι βρεγμένο με λίγο ρετινιόλα. Τα διατηρεί γυαλιστερά και μαλακά. Ύπάρχει γι' αυτό το σκοπό ένα ειδικό οεταίνδαλο που δε μυρίζει.

Για τα μυμπίκια

Θα διαλύσετε μια κουταλιά της σούπας βαρικό νάτριο μέσα σε 100 γραμμάρια ούδετέρας γλυκερίνης και θα προσθέσετε 100 γραμμάρια δέξυλεν 12 ατμοσφαιρών. Η λοσιόν αυτή, με την οποία θα περνάτε το πρόσωπό σας πρωί και βράδυ, θα καθαρίση τους πόρους του δέρματος και θα συντελέση ώστε να εξαφανισθούν τα μυμπίκια.

Το καλό σερβίρισμα

Το καλό σερβίρισμα παίζει μεγάλο ρόλο στο τραπέζι.

Για να σερβίρετε ένα πολυετικό, το κόβετε προηγουμένως στην κουζίνα. Το κόψιμο αυτό γίνεται ως εξής: Το βγάδετε απ' την κατασρόλα, το τοποθετείτε πάνω στο έζλο του κρέατος, κόβετε τις δυο φτερούγες και τα πόδια, ύστερα τα χωνά με το στήθος όσο προσεκτικότερα μπορείτε κι' έπειτα τα μααρά κρέατα. Τα βάζετε συμμετρικά στην πιναέλα και τα γαρνίρετε με πατατάκια τηγανητά και άσκα κωπέ. Η πουρέ σπονάκι με πατατάκια. Προκειμένου για μικρά κοτόπουλα, τα σκίζετε απλά στη μέση και περβίρετε.

Το ψητό μοσχάρι κόβεται σε λεπτές φέτες, με μαχαίρι στενό και πολύ κοφτερό, πάνω στο έζλο του κρέατος.

Τα μεγάλα ψάρια σερβίρονται καθαρισμένα. Αφού κρυώσουν καλά, τα σκίζετε με προσοχή στα δύο, βγάδετε το μεσαίο κόκαλο και ενώνετε πάλι τα δυο κομμάτια, ώστε να φαίνεται ολόκληρο το ψάρι. Αφαιρείτε τις πέτσες και σκεπάζετε με μαγιονέζα που τη γαρνίρετε με μισές ελιές, κοκκινούγούλα, τουριά, μαρινάτο, κλπ.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ.Ι-ΜΣ ΤΣΕ.Ι-Ζ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο τυχοδιώκτης Κόρριντον βόλσκεται δίχως λεφτά. Ώστόσο του χρειάζεται ένα νερό ποσόν, για να κάνει μια αισθητική ενέχυση στην «Εοί, μια προστατευομένη του κοπέλλα, σερβιτόρα στο υπαρό «Ντομινό», που τον λατρεύει κι' αυτός τη συμπαθεί. Έχει αντίληψη πως τον παρακολουθούν ένας δυο άνθρωποι, αλλά δε μπορεί να εσπνήση το λόγο. Απ' τον πιαστήρα του «Ντομινό» μαθαίνει πως ζητούσε πληροφορίες γι' αυτόν μια άγνωστη κοπέλλα, ονόματι Ζάν, που τη συνώδευε κάποιος Κρίου, ννωτός τύπος του υποκόσμου. Κατορθώνει δε να δει ένα απ' αυτούς που τον παρακολουθούν: ένα κοντόχοντρο άνθρωπο, με μαύρο μπέρ. Την άλλη μέρα, πηγαίνει στο σπίτι του Κρίου, για να του ζητήσει εξηγήσεις. Βρίσκει όμως εκεί τη Ζάν, τον Πολωνό Γιάν - δηλαδή τον άνθρωπο με το μπέρ - και τον Άνγλο Ράνλεϋ, κουλχερό και μονόβραχο. Οι τρεις κρατάνε φυλακισμένο τον Κρίου στο σπίτι του και τον έχουν τομοκορτήσει. Οι πιο έμπειροι είναι ο Γιάν κι' ο Ζάν. Περαιτέρω, μια έμφορη άλλη πληροφορία κοπέλλα. Απειλώνοντας τον Κόρριντον, ήνα πιστόλι, τον αναγκάζουν να καθήση πούσα, του εξηγούν πως τον χρειάζονται για μια «δουλειά» και πως θα τον καλοπληρώσουν. Κι' η Ζάν αρχίζει να του μιλάει για την περασμένη τυχοδιωκτική ζωή του, που φαίνεται πως την έζηρε πολύ καλά. Του αναφέρει την κατασκοπευτική οδο: του πόντου, για λογαριασμό της «ντελλίκενς Σέρβις, τη συνεργασία του με τη ναλκή «Αντιστάση» από τις απειλές. Κι' αυτός ήξερε να φυλάγεται! Δε φοβότανε το Γιάν και το πιστόλι του... Αν τον παραπαινούσε στο ραβδί αυτόι οι τρεις, δε θάχε παρά να ψιθυρίση δυο λέξεις στο Ζάνι, κι' εκείνος θα ενεργούσε άμεσως. Επίζητούσε πάντα πληροφορίες για την αστυνομία... και προπάντων πέτοιες που να μην αφορούσαν τη συνθησμένη πελατεία του. Με μεγάλη του ευχαρίστηση θα φρόντιζε γι' αυτό το τριό.

— Ώρεβούαρ, λοιπόν! Ξαναείπε.

Διέσχισε το μικρό και κομψό

«Έκανε δυο βήματα ακόμα και κτύπησε ύστερα πάνω απ' τον ώμο του.

Ο Ράλλεϋ κρατούσε στο χέρι του την απόδειξη. Η Ζάν στεκότανε πάντα κοντά στο τραπέζι, με τα δαχτυλά της δίπλα στο πιστόλι.

Η ατμόσφαιρα φαινόταν ήλεκτριμένη. Αλλά ο Κόρριντον δεν είχε λόγους ν' ανησυχί. Είχε πάρει τα λεφτά, με τη μεγαλύτερη εύκολία! Ποτέ του δεν είχε ξαναπαύσει κάτι τέτοιο...

Βέβαια, υπήρχε ο Γιάν. Αλλά ο Κόρριντον έκρινε πως δε μπορεί κανείς να τάχη όλα, χωρίς να διακινδυνεύη καθόλου!

Όταν θα καταλάβαιναν αυτοί οι άνθρωποι πως εγκατέλειπε την αστυνομία του, θα προσπαθούσαν να τον φοβερίσουν. Μα ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοια!... Έλεγε με το νου του πως δε θα τουλούσαν ποτέ να προχωρήσουν από πέρα από τις απειλές. Κι' αυτός ήξερε να φυλάγεται! Δε φοβότανε το Γιάν και το πιστόλι του...

Αν τον παραπαινούσε στο ραβδί αυτόι οι τρεις, δε θάχε παρά να ψιθυρίση δυο λέξεις στο Ζάνι, κι' εκείνος θα ενεργούσε άμεσως. Επίζητούσε πάντα πληροφορίες για την αστυνομία... και προπάντων πέτοιες που να μην αφορούσαν τη συνθησμένη πελατεία του. Με μεγάλη του ευχαρίστηση θα φρόντιζε γι' αυτό το τριό.

— Ώρεβούαρ, λοιπόν! Ξαναείπε.

Διέσχισε το μικρό και κομψό

«Έκανε δυο βήματα ακόμα και κτύπησε ύστερα πάνω απ' τον ώμο του.

Ο Ράλλεϋ κρατούσε στο χέρι του την απόδειξη. Η Ζάν στεκότανε πάντα κοντά στο τραπέζι, με τα δαχτυλά της δίπλα στο πιστόλι.

Η ατμόσφαιρα φαινόταν ήλεκτριμένη. Αλλά ο Κόρριντον δεν είχε λόγους ν' ανησυχί. Είχε πάρει τα λεφτά, με τη μεγαλύτερη εύκολία! Ποτέ του δεν είχε ξαναπαύσει κάτι τέτοιο...

Βέβαια, υπήρχε ο Γιάν. Αλλά ο Κόρριντον έκρινε πως δε μπορεί κανείς να τάχη όλα, χωρίς να διακινδυνεύη καθόλου!

Όταν θα καταλάβαιναν αυτοί οι άνθρωποι πως εγκατέλειπε την αστυνομία του, θα προσπαθούσαν να τον φοβερίσουν. Μα ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοια!... Έλεγε με το νου του πως δε θα τουλούσαν ποτέ να προχωρήσουν από πέρα από τις απειλές. Κι' αυτός ήξερε να φυλάγεται! Δε φοβότανε το Γιάν και το πιστόλι του...

Αν τον παραπαινούσε στο ραβδί αυτόι οι τρεις, δε θάχε παρά να ψιθυρίση δυο λέξεις στο Ζάνι, κι' εκείνος θα ενεργούσε άμεσως. Επίζητούσε πάντα πληροφορίες για την αστυνομία... και προπάντων πέτοιες που να μην αφορούσαν τη συνθησμένη πελατεία του. Με μεγάλη του ευχαρίστηση θα φρόντιζε γι' αυτό το τριό.

— Ώρεβούαρ, λοιπόν! Ξαναείπε.

Διέσχισε το μικρό και κομψό

«Έκανε δυο βήματα ακόμα και κτύπησε ύστερα πάνω απ' τον ώμο του.

Ο Ράλλεϋ κρατούσε στο χέρι του την απόδειξη. Η Ζάν στεκότανε πάντα κοντά στο τραπέζι, με τα δαχτυλά της δίπλα στο πιστόλι.

Η ατμόσφαιρα φαινόταν ήλεκτριμένη. Αλλά ο Κόρριντον δεν είχε λόγους ν' ανησυχί. Είχε πάρει τα λεφτά, με τη μεγαλύτερη εύκολία! Ποτέ του δεν είχε ξαναπαύσει κάτι τέτοιο...

Βέβαια, υπήρχε ο Γιάν. Αλλά ο Κόρριντον έκρινε πως δε μπορεί κανείς να τάχη όλα, χωρίς να διακινδυνεύη καθόλου!

Όταν θα καταλάβαιναν αυτοί οι άνθρωποι πως εγκατέλειπε την αστυνομία του, θα προσπαθούσαν να τον φοβερίσουν. Μα ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοια!... Έλεγε με το νου του πως δε θα τουλούσαν ποτέ να προχωρήσουν από πέρα από τις απειλές. Κι' αυτός ήξερε να φυλάγεται! Δε φοβότανε το Γιάν και το πιστόλι του...

χώ, άνοιξε την πόρτα του κεφαλάκιου και κατέβηκε τα γυμνά σκαλοπάτια.

Εφτακόσιες πενήντα λίρες! Θα μπορούσε τώρα να φροντίση για την εγχείρησή της «Εοί. Τώρα άμεσως!

Βγαίνοντας στο δρόμο, πρόσεξε έναν άντρα μεσκόπο, χωρίς σακάκι, που διόφρωνε τη βιτρίνα του καπνοπωλείου, πίσω απ' το λερωμένο τζάμι, στήνοντας με τα χοντρά κι' άβξια δαχτυλά του μια πυραμίδα από πακέτα τσιγάρα.

Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του και τον κτύπησε με περιέργεια, καθώς περνούσε μπροστά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Α'.

Ο Κόρριντον δεν είχε μείνει ποτέ στο ίδιο μέρος τόσον καιρό, ώστε να δημιουργήση ένα δικό του νοικοκυριό. Αφ' ότου είχε γυρίσει στο Λονδίνο, κατοικούσε σ' ένα διαμέρισμα των τριών δωματίων, αντίκρυ σ' ένα γκαράζ, πίσω απ' το νοσοκομείο Σαιν-Τζωρτζς. Το είχε νοικιάσει επιπλωμένο κι' ήταν ευχάριστη μέρα απ' αυτό, παρ' όλο το ακριβό νοίκι που πλήρωνε.

Μια παραδουλεύτρα φρόντιζε κάθε μέρα για το νοικοκυριό του. Έτρωγε έξω.

Δε χρησιμοποίησε ποτέ το κομψό επιπλωμένο σαλονάκι. Γιατί ήταν ύγρο και σκοτεινό, και την ημέρα μπαίνανε από τα παράθυρα σε νάνα εκεί και αβύριο, για να σημαίνη τις άρες...

Ανοίξε την πόρτα, μπήκε, ξαναέλεισε πίσω του και τράβηξε το σύρτη. Άναψε το φως και πέρασε στο σαλόνι. Το δωμάτιο μύριζε κλεισούρα. Είχε μια όφι καθαρή, κρύα και απρόσωπη, που θύμιζε αίσθημα άναμνησ νοσοκομείου άπώρων.

Αδείωσε τις τσέπες του, πριν βγάλη το σακάκι του, και ξαναβρήκε το φακέλλο, που του είχε παραδώσει ο Ράνλεϋ. Τον είχε χωρίσει εκεί μέσα και τον είχε ξεχάσει ύστερα.

Πήγε στην κἀμάρα του, άναψε το φως και κάθισε πάνω στο κρεβάτι. Ήταν κουρασμένος. Είχε κοιμηθι πολύ λίγο την περασμένη νύχτα. Χασμουρήθηκε κι' άνακεφαλαίωσε όσα είχαν συμβή όλη τη μέρα. Ικανοποιημένος απ' το δρόμο που είχαν πάρει τα γεγονότα, ξαπλώθηκε κι' άναψε ένα τσιγάρο...

Εφτακόσιες πενήντα λίρες! Τις είχε καταθέσει στην Τράπεζά του κι' είχε χαμογελάσει με την έκπληκτη ματιά που του έριξε ο τσιγάρας.

Ύστερα είχε συναντήσει τον αισθητικό χειρουργό που τον είχε περιποιηθι τόσο καλά, στο νοσοκομείο, όταν συνενόταν απ' τις

του ο αδιάκοπος θόρυβος των μετέρ, τα γαυγίσματα των σκυλιών και το στρήγγισμα μίας γειτονικής πριονοκορδέλλας.

Η κρεβατοκάμαρα, ύγρη και σκοτεινή κι' αυτή, έβλεπε σ' ένα ψηλό τοίχο, που έκοβε το φως και λυγίζταν από νερά τις βροχερές μέρες.

Μα ο Κόρριντον δε στεναχωριόταν καθόλου που έλειπαν οι άνεσεις στο διαμέρισμά του. Δεν έδινε πενήντα για το περιβάλλον όπου ζούσε. Του έφτανε ζάχη ένα μέρος για να κοιμάται. Δε ζητούσε τίποτε περισσότερο.

Κι' ές άλλον, το διαμέρισμά του παρουσιαζε ώρισμένα πλεονεκτήματα: Βρισκόταν κοντά στο Γουέστ Έντ. Όλα τα παράθυρα του ήταν εφοδιασμένα με κάγκελλα κι' η εξώπορτα ήταν φτιαγμένη από ξύλο καρδιάς συμπαγές.

Τα γειτονικά διαμερίσματα βρισκόταν πάνω από άλλα γκαράζ και χρησίμευαν για γραφεία εμπορικών επιχειρήσεων, που το προσωπικό τους έφευγε κάθε μέρα στις 6 και ξαναγυρζιζε τ' άλλο πρωί στις 9. Έτσι, ο Κόρριντον δεν ένοχλείτο από την περιέργεια των γειτόνων του, και το βράδυ το διαμέρισμά του ήταν μοναχικό και άπρόσιτο, σά φούριο.

Άναψε γύρισε ναρίτερα απ' ό,τι συνήθιζε. Είχε φάει σε κάποιο μικρό ρεστوران του Σέφερντ Μάρκετ κι' είχε άνεθι πεζή το Πίκας ντίλλο, ως τη γωνία του Χάιντ Πάρκ, για να φτάση στο σπίτι του λίγα λεπτά πριν απ' τις 9.

Καθώς έβγαζε το κλειδί στην κλειδαριά, άκουσε να χτυπή την ώρα το ρολόι του Μπικ Μπέν, και σταμάτησε για να μετρήση τους χτύπους.

Οι ήχοι του του εμψύωναν πάνω τα ένα αίσθημα νοσταλγίας. Του θύμιζαν τον καιρό που, στη Γαλλία, συνήθιζε ν' άκούη κάθε βράδυ, μέσα στην κρύπτη του, το δελτίο ειδήσεων των 9. Έλεγε τότε με το νου του, μ' άνακούφιση, πως το Μπικ Μπέν βρισκόταν πάντα στη θέση του και πως θα εξακολουθούσε να νάνα εκεί και αβύριο, για να σημαίνη τις άρες...

Ανοίξε την πόρτα, μπήκε, ξαναέλεισε πίσω του και τράβηξε το σύρτη. Άναψε το φως και πέρασε στο σαλόνι. Το δωμάτιο μύριζε κλεισούρα. Είχε μια όφι καθαρή, κρύα και απρόσωπη, που θύμιζε αίσθημα άναμνησ νοσοκομείου άπώρων.

Αδείωσε τις τσέπες του, πριν βγάλη το σακάκι του, και ξαναβρήκε το φακέλλο, που του είχε παραδώσει ο Ράνλεϋ. Τον είχε χωρίσει εκεί μέσα και τον είχε ξεχάσει ύστερα.

Πήγε στην κἀμάρα του, άναψε το φως και κάθισε πάνω στο κρεβάτι. Ήταν κουρασμένος. Είχε κοιμηθι πολύ λίγο την περασμένη νύχτα. Χασμουρήθηκε κι' άνακεφαλαίωσε όσα είχαν συμβή όλη τη μέρα. Ικανοποιημένος απ' το δρόμο που είχαν πάρει τα γεγονότα, ξαπλώθηκε κι' άναψε ένα τσιγάρο...

Εφτακόσιες πενήντα λίρες! Τις είχε καταθέσει στην Τράπεζά του κι' είχε χαμογελάσει με την έκπληκτη ματιά που του έριξε ο τσιγάρας.

Ύστερα είχε συναντήσει τον αισθητικό χειρουργό που τον είχε περιποιηθι τόσο καλά, στο νοσοκομείο, όταν συνενόταν απ' τις

Αποτρίχωις χωρίς γαλαπιωρίες

ΑΠΟΤΡΙΧΟΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

OPILOA

άφαιρεί

άστραπιαώς όλες

τις περιττές τρίχες

τώρα πιθ

χωρίς δυσκολία

χωρίς πόνο

τελειώς ακίνδυνα

από το πόδιο

τις μασχάλες

το πρόσωπο

χωρίς να έρεθίζει το δέρμα

"Οχι μόνο δέν έχει την συνηθισμένη όσμη των αποτριχωτικών, αλλά αντίθετως αφήνει έλαφρό δροσερό άρωμα.

Προϊόν ΟΙΛΙΝ

OPILOA έπίδερμίδα θελούδινη

ΟΧΙ ΠΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ;

Ηίνετε πανωμένο τοάί Ρίχτερ "Ασφαλώς θέλετε ν' αδυνατίσετε. "Αλλά σκεπτόσαστε με τρόπο την καθιερωμένη σκληρή δίαιτα που πρέπει ν' ακολουθήσετε για να χάσετε μερικά κιλά. Τις άτελειότες άρες που θα προσπαθήτε να δομάσετε τον εαυτό σας, να τον ξεγελάσετε, να τον πείσετε να στερηθεί κάτι που σας άρεισει, την τυραννική πάντα, τη νευρική υπερένταση. Και τέλος το βαθύ αίσθημα κοπώσεως που σας άφαιρεί κάθε διάθεση να συνεχίσετε την προσπάθεια.

Με το τοάί Ρίχτερ μπορείτε να τρώτε κανονικά (χωρίς βέβαια υπερβολές). Με το τοάί Ρίχτερ μπορείτε να μη στερηθείτε τίποτε, φτάνει να συνδυάσετε τα κύρια γευμάτα σας με ένα ή δύο φυλλάκια παγωμένο τοάί Ρίχτερ που θα πίνετε κατά τη διάρκεια της ημέρας. Το τοάί Ρίχτερ έχει τη θαυμαστή Ι-διότητα να αποβάλλει από τον οργανισμό την επί πλέον ποσότητα τροφής, ή όποια, επειδή περιέχει δε μετατρέπεται σε ενέργεια και συνεπώς αποθηκεύεται υπό μορφή λίπους στα διάφορα σημεία του σώματος. Με το τοάί Ρίχτερ κάνετε σώμα σβέλοτο και λυγρό. Καί... γιατί να μην έχετε και σεις ένα σώμα λεπτό, κανονικό, υγιές, ένα σώμα που θα είναι τέλειο, πειθαρχημένο όργανο της θελήσεώς σας, ή αναδεικνύει την εμφάνισή σας, θα σας επιτρέψει να ντυθείτε με ανανεϊκή ταπεινότητα κιλά. Σητήστε το στο Φαρμακείο όπου κι αν βρίσκαθε,

περιπονήσεις της Γκεστάπο. Του μίλησε για την "Εφι. — Δε με νοιάζει για το έξοδο, γιατρέ, του έπτε. Φτάνει να γίνω καλή δουλειά. Κι' ό χειρουργός του κανόνισε ένα ραντεβού, για να εξετάση την "Εφφι. Εύχαριστημένος προκαταβολικά στη σκέψη της ευγνωμοσύνης της κοπέλλας ό Κόρριντον της τηλεφώνησε και την πληροφόρησε για το ραντεβού. "Υστερα έκλεισε γρήγορα τό άκουστικό του τηλεφώνου, πριν προλάβη να τον εύχαριστήσει ή "Εφι. Πήγε να δη έπειτα κάποιον γνωστό του στο Ουάϊτσάπελ κι' έναν άλλο στη Μπάλαμ Στρήτ. Μ' αυτές τις επισκέψεις, άλλαξαν άκόρως δύο πακετάκια, που είχε φέρε μαζί του άπ' την "Αμερική, ραμμένα μέσα άπ' τις τσέπες του άδιεσάρχου του. Ξαναγύρισε ύστερα με τό λεωφορείο στο Γουότ "Εντ, έφραγε και τράβηξε για τό σπίτι του. Τώρα, ξεπλωμένος στο κρεβάτι του, κύτταζε τό ταβάνι κι' ένοιωσε ένα συναισθημα ίκανοποιήσεως. "Η κάμαρά του ήταν ήσυχη. Κα-νείς θόρυβος δέν έφτανε άπ' έξω. Τα χοντρά σιδερένια κάγκελλα του παράθυρου είχαν κάτι τό καθησυχαστικό. Δοκίμαζε την έντύπωση, πώς ήταν άπόλυτα άσφαλισμένος από κάθε άνεπιθύμητη επίσκεψη. Κι' ή μοναξιά του δέν τον στενοχωρούσε καθόλου. "Ετσι, ξεπλωμένος όπως ήταν, συλλογίστηκε τη Ζάν Περισόν. Την ξαναείδε όρθια μπροστά στο τζάκι του σπιτιού του Κριού, με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού της και τό πρόσωπό της άδειανό από κάθε έκφραση. Κι' άνθρωπήθηκε τί νάκανε τάχα αυτή την ώρα... Τ' άλλο δράδυ, θα την ξανασυναντούσε στο "Ντομινύ" και θα της δήλωνε πώς παρατούσε τη "δουλειά". Δέν ήταν δύσκολο να φαντασθή την αντίδρασή της. "Ο θυμός κι' ή περιφρόνηση θ' άναβαν φωτί-ες στα μάτια της. "...Ο Ράνλεϋ θα τον κύτταζε με τό μοναδικό του μάτι, με ύφος στενωκαρμένο, σαν ν' ανακάλυπτε φαφικά πώς ένας φίλος τον είχε ξεγελάσει. "Ο Γιάν θα-βαζε τό χέρι στην τσέπη του, για να πιάνη τό Μάουερ... "Ο Κόρριντον χαμογέλασε άχνά. Όα τους συμβούλευε να τον καταγγείλουν στην άστυνομία... Πάντως, δέ θα μπορούσαν να του κάνουν τίποτα άπολύτως. Θυμήθηκε τό φακέλλο του Ράν-λεϋ: Τόν ξαναπήρε, τον άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα πολλά φύλλα χαρτί. Τό περιεχόμενο τους ήταν δακτυλογραφημένο με "έπιμπερ". Άρχισε να τό διαβάη μηχανικά... Δέν τον ενδιέφερε καθόλου ό Μάλλορυ. Διά-βαζε τό κείμενο του Ράνλεϋ, άπλως και μόνο γιατί δέν είχε να κάνει τίποτ' άλλο για να περάση την ώ-ρα του. "Μπράϊαν Μάλλορυ. "Εγεννήθη στις 4 Φεβρουαρίου 1916. "Ανόστη-μα 1.85. Βάρος 85 κιλά. Μαλλιά καστανά σκούρα. Μάτια καστανά. Χρώμα προσώπου ήλιοκαμένο. "Ιδι-αίτερα σημεία: "Η φωνή του έπθεε από ένα τραυματισμό του κατά τη δολοφονία του από ένα στασιόπε-δο αλχηματών. Μιλάει ψευδιστικά. Είνε άνίκανος να φωνάξη ή να μι-λήση δυνατά. Με την εξάσκηση ό-μως, κατάρρωσε να άσπαση τις λέ-ξεις του με εξαιρετική εύκολία, ώ-στε να τις καταλαβαίνουν όλοι. "Ιδιαίτερα τίς: "...Όταν είναι θυ-μωμένος, συνηθίζει να χτυπάη τη δεξιά γροθιά του μέσα στην άοιστε-ρή φούχτα του. "Όταν είναι εύχαρι-στημένος, χτυπάει τα χέρια του και τα τρίβει δυνατά τό ένα με τ' άλλο. Κρατάει πάντα τό τσιγάρο του ά-νόμισα στον άντχειρά και τό δεί-κτη. Συνηθίζει ν' άνάβη τό σπύρτα

τρίβοντάς τα πάνω στο νύχι του άντχειρός. Καυχιέται πώς τό μυα-λό του μένει πάντα άλοκάβρο. Γε-λάει ή χαμογέλαει πολύ σπάνια... "Ο Κόρριντον άνασήκωσε τους ώ-μους του μ' άυτοπονοησία, πήδησε σείδα κι' άρχισε πάλι να διαβάη, στην τύχη: "Μόνος γνωστός συγγενής του, ή-μς Χίλντα Μάλλορυ, θεία του. Μέ-νει στο Ουέντνόβερ. Αυτή τον άνά-βρεψε, μετά τό θάνατο της μητέρας του, όταν ήταν 4 χρονών. Είχε μα-λώσει με τον πατέρα του και έλέ-πονταν πολύ σπάνια. "Ωστόσο, όταν πέθανε, έκείνος του άφισε όλη την σημαντική περιουσία του... "Ο Κόρριντον χαμογυρήθηκε. Δέν τον ενδιέφερε, δλ' αυτά. Σταμάτησε τό διάβασμα, έκανε τα χαρτιά μια σφιχτή μπάλλα και τα πέταξε μέσα στ' άδειανό τζάκι. "Όθ άσκησάς σε δυο λεπτά, θα γδυθώ και θα πλαγιαίσω", έλεγε με τό νοϋ του, άναστενάζοντας μ' ά-νακούφισι και κλείνοντας τα μάτια του. Κι' όμως πέρασε άρκετη ώρα, χωρίς να κουνήσει καθόλου άπ' τη θέσι του. "Η φυσιογνωμία του είχε μαλακώσει σιγά - σιγά και ό νοϋς του πετούσε άνάμεσα σε δυο κό-σμιους, την πραγματικότητα και τό όνειρο... II "Ονειρεύτηκε πώς ή Μαρία Χάουπ-τιμαν καθότανε στα πόδια του κρε-βατιού του, έχοντας ένωμένα πάνω στα γόνατά της τό άσπρα και λε-πτό της χέρι, με τό παραμορφω-μένο και ματωμένο έκείνο πρόσωπο που είχε όταν σωριάστηκε μπροστά του, νεκρή... Φαινότανε πώς ήθελε να τό μι-λήση, να δέν είχε στόμα. Μονάχα δυο μάτια, που τον κυτάζανε, πά-νω άπ' τη μαύρη τρύπα που ύπήρ-χε στη θέσι του προσώπου της... Ναι, ήταν σίγουρος πώς προσπα-θούσε κάτι να του πη... Δέν ήταν ή πρώτη φορά που έ-βλεπε αυτό τό όνειρο. Κάθε φορά, είχε την έντύπωση πώς θα τούλεγε κάτι σοδαρό, μα ποτέ δέν τό κα-τώρρωνε. Καθόταν άπλως στο κρε-βάτι του... και δέν έννοούσε να φύ-γη από κει! "Ένα χτύπημα στην κάτω πόρτα τον έστύπνε φαφικά. "Ανασκόωθηκε λίγο στο μαξιλάρι του. Πονούσαν τα σαγόνια του, άπ' τό δυνατό σφι-έζιμο και τό τρίξιμο των δοντιών του στον ύπνο του. Τέντωσε τ' αυτί του και περίμε-νε. "Έπειτα από ένα λεπτό, ξανα-χτύπησαν την εξώπορτα. Σηκώθηκε τότε, πέρασε στο σα-λόνι και, δίχως ν' άνάψη φώς, πα-ραμέρισε την κουρτίνα και κύτταζε στην αλλη. Είθε τη Ζάν, όρθια στο φώς του φεγγαριού, με τη μαύρη μπλούζα και τό παντελόνι της, ξεσκώφωτη, με τα χέρια στις τσέπες και τό τσιγάρο στα χείλη. Την κύτταζε ένα λεπτό. "Υστερα άναψε τό φώς και κατέβηκε τη σκά-λα. "Αναρωτιότανε τί νάβλεπε στο σπίτι του ή νέα γυναίκα, τέτοια ώ-ρα... "Ωστόσο, δέν ένοιωσε την πα-ρακλή δυσπιστία, όταν τράβηξε τό στυρί κι' άνοιξε την πόρτα. — Περάστε μέσα, έπτε στη Ζάν. Μόνη είσαστε; — Ναι, άπάντησε έκείνη μπαί-νοντας στο μικρό χάλ. "Ο Κόρριντον ξαναέκλεισε την πόρ-τα, άφού πρώτα έψαξε με τα μάτ-α του τό σκοτάδι, για να δεσφάξη πώς δέν κρυβόταν κάποιον εκεί ό Γιάν ή ό Ράνλεϋ. "Αλλά δέν είδε κα-νένα. "Η Ζάν άνέβηκε τη σκάλα. κι' αύ-τός της άκολούθησε, κορφώνοντας τη ματιά του στην ίσια νεαρή της πλάτης της, παρακολούθώντας τις κινήσεις των γοφών της... "Η νέα γυναίκα μπήκε στο σα-λόνι, στάθηκε μπροστά σ'ό τζάκι

και στράφηκε στον Κόρριντον. "Ε-κείνος έκανε ένα όημα προς τό μέ-ρος της και περίμενε. — Τί θέλετε εδώ; τη ρώτησε έ-πιτέλους, βλέποντας πώς δέ μιλού-σε. "Ο,τι έτοιμαζόμουν να πλαγιαί-σω... Δέν κοιμήθηκα πολύ, την πε-ρασμένη νύχτα. "Έκείνη, δίχως να μιλήση, κύτ-ταζε γύρω της, εξετάζοντας προσε-χτικά τό δωμάτιο. Τότε μονάχα κα-τάλαβε ό Κόρριντον πόσο φτωχικά ήταν τα έπιπλα, πόσο φθαρμένο τό χαλί. Πρόσθεσε τη σούστα που ξε-πετιόταν άπ' τό κάθισμα της πολυ-θρόνας, τους λεκέδες και τα γδαρ-σίματα του τραπεζιού, τη λιθογρα-φία που κρεμότανε πάνω άπ' τό τζάκι. — Θα πήντε κάτι; ρώτησε από-τομα, παίρνοντας μια μπουκάλα τζίν πάνω άπ' τό κορμό. Πιστεύω πώς έχω κάπου και δερμούτ... Πήγε να φάη στην κουζίνα. "Η-ταν μανισσένος, γιατί έβλεπε πώς χρειαζότανε μια πρόφασι για ν' ά-ποφύγη τη δουή κι' αινιγματική παρουσία της... "Έκ που να βρή τό δερμούτ και να ξεαναγνώση, είχε σδύσει ό θυ-μός του. "Απόμνε όμως κάποια έ-λφρεδιά κακοδιαιεσία. "Η Ζάν εξακολουθούσε να στέκε-ται στην ίδια θέσι, μπροστά στο τζάκι, σιωπηλή, άκίνητη και προ-σεχτική. "Ο Κόρριντον έτοιμάσε τα ποτήρια κι' άφισε τό ένα μπροστά της, πάνω στο τραπεζί. — Καθήστε λοιπόν, της σύστησε. Τί στέκεσθε όρθια;... Δέν είναι πο-λύ άνετα εδώ, μα δέ βρήκα τίποτε καλλίτερο. "Έπεσε σε μια πολυθρόνα, που έ-τριβε άπ' τό βάρος της. — Στήν υγεία σας! φώναξε. "Ηπτε μια γουλιά άπ' τό μίγμα τζίν και δερμούτ κι' έκανε ένα μορ-φασμό. — Χάλια είναι αυτό τό τζίν, εί-πε. "Η Ζάν δέν κουνήθηκε. Δέ φάνη-κε καν να είδε τό ποτήρι της, πάνω στο τραπεζί. — Συνηθίζετε να δίνετε τό λόγο σας για να μη τον κρατάτε. Δέν είν' έτσι; ρώτησε ξαφνικά. "Ο Κόρριντον δέν περίμενε αυτή την άπότομη έπίθεση. Σάστισε για μια στιγμή, αλλά συνήλθε άμέσως κι' άπάντησε γελώντας: — Να δοίμε τί άλλο σ' άνακαλύ-ψετε για λογαριασμό μου! Πρα-γματικά, δέν κρατάω πάντα τις ύ-ποσχέσεις μου. — "Ανακαίνεστε μια δουλειά. παίρνετε προκαταβολή κι' ύστερα την παρατάτε, πρόσθεσε ή Ζάν. Εύ-κολος τρόπος για να βγάξη κα-νείς λεφτά! "Ο Κόρριντον έγνεψε "ναί". Πολύ εύκολο, συμφώνησε. "Απορούσε άωστόσο που έβλεπε τόσο ήρεμη τη Ζάν. Είχε φανταστή πώς θα χυνόταν άπάνω του, να τον χτυπήση. Κι' ή αλήθεια ήταν πώς θα τό προτιμούσε, αυτό, γιατί θα-ταν τό πιο φυσικό. — Κι' έκείνοι που σάς πληρώσα-νε, δέ μπορούν να κάνουν τίποτα... — "Απολύτως τίποτα. Οί δουλει-ές που μου άναβέτουν, είναι πάντα τέτοιες, που δέ χωρεί άνάμει της άστυνομίας... "Αν άωστόσο έχετε ά-κόμη την άπόδειξη που σας υπέγρα-ψα, μπορείτε να μου κάνετε μήνη-σι! — "Αλλά ήταν τότε... είπε, δι-νοντάς της τό ποτήρι. "Εκτελού-σα διαταγές. Και δέ μπορούσε να μ' ένδιαφέρει αν έπρόκειτο για προ-δότες ή όχι. Τα άτομικά μου αί-σθηματα δέν είχαν καμιά άνάμει στη δουλειά μου. — Δέ θα διατάζατε, και τώρα αν είχατε γνώρισει τον Πιέρ; — Κι' ή Ζάν έσφιξε τόσο δυνατά τις γροθίες της, ώστε έφραγε τό αίμα άπ' τα δάχτυλά της. — "Ισως. "Αλλά δέν τό γνώρισα... Στο κάτω - κάτω, ήταν έκτρονιά-δες οί τυποί σαν αυτόν. Μα έσείς

λούσε σκέφθηκε πώς ήσαστε πο-λύ... αίσίωδση, όταν με βάλατε να σας υπογράψω έκείνη την άπό-δειξη! — Δέ σκοπεύετε να ψάξετε για τό Μάλλορυ, ή; — "Η κατάρτσι δέν έπαίρνε την τροπή που είχε προβλέψει ό Κόρ-ριντον... "Ωστόσο, ή άπρόσπη επί-σκεψη της Ζάν έπιτάχυνε άπλως την έξηγήση που θα είχαν άποσδή-ποτε την άλλη μέρα. Τί πείραζε;... — "Οχι, βέβαια, άπάντησε μαλα-κά. "Αν θέλετε τό θάνατό του, ά-ναλάβετε τον έσείς οί "ίδιοι. Δέν είναι δυνατόν να σκοτώσω έναν άν-θρωπο που δέν τον έχω δη ποτέ μου, μόνο και μόνο γιατί δέν εί-σαστε σεις ίκανοί! — Δεχθήκατε όμως τα λεφτά. — Πάντα δέχομαι, όταν μου δι-νουνε λεφτά, άπάντησε ό Κόρριν-τον. "Εβγαλε άπ' την τσέπη του τό πακέτο του και της πρόσφερε τσι-γάρο. "Έκείνη τό πήρε. Τό λεπτό της χέρι δέν έτρεμε καθόλου. — Φτάνει αυτό που μου προτεί-νανε τέτοιες ύποπτες δουλειές, πρόσθεσε ό Κόρριντον. Θα κάνανε καλλίτερα να μ' άφιναν ήσυχο. "Η γυναίκα έγειρε προς τα πίσω στο ντιβάνι και σταύρωσε τα πό-δια της, με άνετο ύφος. "Η ήρεμία που έδειχνε, άρχισε να παροξενεί τον Κόρριντον. — Φανταίε πώς τό πήρατε από-φρασι, της έπτε κοροϊδευτικά προσ-παθώντας να την πεισλώση. Κι' ό-μως δέν είναι καθόλου ευχάριστο να κάνη κανείς τόσα λεφτά! Την είδε να χαμογέλαη, για πρώ-τη φορά από τότε που τη γνώρισε. — Με περνάτε για ήλιθα... δέν είν' έτσι; του έπτε. — "Οχι άκριβώς. Μονάχα, για λίγο άρελή... άπάντησε γελώντας. — "Επειδή σάς ζητήσα να υπο-γράψατε έκείνη την άπόδειξη; "ΗΣε-κα καλά πώς ήταν άδύνατο να τη χρησιμοποήσω για να πάρω πίσω τα λεφτά. Δέ σας τη ζήτησα γι' αυτό τό λόγο. "Ο Κόρριντον τέντωσε φαφικά τ' αυτί του. Κι' άναρωτήθηκε ήπως είχε υποτιμήσει τη αξία της... Του είχε φανή άπ' την άρχη πώς ύ-ποχώρησε πολύ εύκολα στις απαι-τήσεις του... Μα τί μπορούσε τώρα να τό κινή; Τά λεφτά βρίσκονταν στην Τράπεζα, άσφαλισμένα. Κανείς δέ μπορούσε να τ' άγγίξη! — "Α! "Αλλά για ποίο λόγο λοι-πόν; ρώτησε. "Η νέα γυναίκα άδειασε τό πο-τήρι της. — Όσπινα ευχαρίστως άλλο ένα, είπε. "Ο Κόρριντον πήρε τό ποτήρι, μ' ένα ύφος άρηχανίας. "Ενώ τό γέμι-ζε, ή Ζάν πρόσθεσε: — "Ηρθα για να σας ζητήσω να βρήτε τό Μάλλορυ. Την κύτταζε πάνω άπ' τον ώμο του, ζωάρσε τα φρύδια του κι' ά-πάντησε: — Τί σας κάνει να πιστεύετε πώς θα τό κατορθώσετε; — Θα τόν βρήτε! τόνισε έκείνη, σκύνοντας λίγο μπροστά. "Αφού πρόσθεσε, πρέπει να πεθάνη. "Εσείς δέ συμβαθίζετε καθόλου τους προ-δότες, εδώ και δυο χρόνια. — "Αλλά ήταν τότε... είπε, δι-νοντάς της τό ποτήρι. "Εκτελού-σα διαταγές. Και δέ μπορούσε να μ' ένδιαφέρει αν έπρόκειτο για προ-δότες ή όχι. Τα άτομικά μου αί-σθηματα δέν είχαν καμιά άνάμει στη δουλειά μου. — Δέ θα διατάζατε, και τώρα αν είχατε γνώρισει τον Πιέρ; — Κι' ή Ζάν έσφιξε τόσο δυνατά τις γροθίες της, ώστε έφραγε τό αίμα άπ' τα δάχτυλά της. — "Ισως. "Αλλά δέν τό γνώρισα... Στο κάτω - κάτω, ήταν έκτρονιά-δες οί τυποί σαν αυτόν. Μα έσείς

τόν βλέπατε σαν Θεό, γιατί τον ά-γαπούσατε. "Η Ζάν πετάχτηκε πάνω, άναπο-δογυρίζοντας τό ποτήρι της. Τα μάτια της πετούσαν μαύρες φλό-γες. — Θα βρήτε τό Μάλλορυ, ναί ή όχι; πρόφερε έπιτακτικά. "Ασφαλώς όχι, της έπτε ήσυ-χα ό Κόρριντον. Τώρα, με τό ξέσπασμά της, βρι-σκόταν σε γνώριμη κατάσταση. — Βγάλετε μονάχι σας τό κά-στανα άπ' τη φωτιά, πρόσθεσε. — Είν' ή τελευταία σας λέξη; φώναξε ή νέα γυναίκα. Την έβλεπε ν' αγωνίζεται για να συγκρατήσει τη μαγία της. "Ανά-σαινε λοχνασμένα, τό πρόσωπό της ήταν άσπρο σαν κιμωλία κι' έντελώς άνεκφραστο. — Ναι, ή τελευταία μου λέξη. Δέ γίνεται τίποτα. "Έχετε την από-δειξη, μα δέ μπορείτε να τη μετα-χειριστήτε. "Όσο για τό Γιάν, δέ μπορεί να τα δάλη μαζί μου... τό ξέρετε καλά! Δέ σας φοβάμαι κα-θόλου! "Έχω τα λεφτά και δέ σκο-πεύω να σας τα δώσω πίσω! Βγάλ-τε τό άπ' τό νοϋ σας. "Η Ζάν έκανε δυο όηματα και τό γύρισε την πλάτη, για να τό κρύ-ψει τό πρόσωπό της. "Εμεινε άκί-φνη μερικά δευτερόλεπτα. "Υστερα ξαναγύρισε στο ντιβάνι. — "Όταν καθήσε πάλι, ό Κόρριντον παρατήρησε πώς είχε ξαναβρή όλη την ήρεμία της. Κι' άναρωτήθηκε σαν τί να μαγειρεύε ακόμα... — Τό υποπτευόμουν πώς δέ θα κρατούσατε τό λόγο σας, είπε ή νέα γυναίκα. "Αλλά ό Ράνλεϋ έπέ-μενε πώς σας είχε έμπιστοσύνη. — "Ο Ράνλεϋ είναι εύπιστος έκ φύσεως, άπάντησε ό Κόρριντον. Κρίνει τους άλλους με μέτρο τον εαυτό του. Είναι μεγάλο σφάλμα, αυτό. — Ναι, πολύ μεγάλο σφάλμα... "Η Ζάν είχε καρφώσει τα μάτια της στο κάδρο που κρεμότανε πά-νω άπ' τό τζάκι. "Ο Κόρριντον την κύτταζε με προσοχή. Μάυεπε πώς ή ήρεμία της αυτή έκρυβε περισσό-τερο κίνδυνο, άπ' ό,τι τό προηγού-μενο ξέσπασμα του θυμού της. — Κι' όμως θα τελειώσετε την άποστολή που άναλάβατε, πρόφερε. Θα προτιμούσαμε, βέβαια, την αύ-θόρμητη σύναρσά σας. "Αφού ό-μως είν' άδύνατο, δέ μας μένει πα-ρά να σας ξεαναγκάσουμε να μάς υπακούσετε. "Ο Κόρριντον γέλασε με την καρ-διά του. — "Ετσι λέτε σεις; φώναξε. — Τό λέω και θα γίνη. Σας ά-ναβάσαμε να βρήτε τό Μάλλορυ, και θα τόν βρήτε! — Πώς είσαστε τόσο σίγουρη; είπε κοροϊδευτικά ό Κόρριντον. — "Η Ζάν έμεινε άμίλητη ένα λε-πτό, ίσα - ίσα όσο χρειαζότανε για να κάνουν περισσότερη έντύπω-σι τα λόγια της. "Υστερα πρόφε-ρε: — "Ο Κριού πέθανε. Γ

"Ο Κόρριντον θυμήθηκε τα λόγια του Κριού: "Αέ μου γράξει κανείς άπ' τό νοϋ πώς θέλουν να με σκο-τώσουν... Τό ίδιο θάκανα κι' έχω στη θέσι τους...". Ξαναείδε τις σπασμωδικές κινήσεις των χεριών του. Τό χτύπημα ήταν άπρόοπτο και δυνατό... Για ένα λεπτό, δέν ήξερε τί να πη. Μια παγωμένη ανατριχί-λα διέτρεπε τη ραχακοκαλιά του. Μια έρώτηση πρόσαλε πάλι μέσ' στο νοϋ του: "Μήπως τους έχω υποτι-μήσει, αυτούς τους τρεις; Μήπως μου λεί ψεύματα; "Η Ζάν άναψε ένα τσιγάρο. — Τί με νοιάζει αν ζή ή αν πέ-θανε; της έπτε ξερά ό Κόρριντον. Δέν έβλεπώ καμιά σχέση μαζί του... "Η νέα γυναίκα έγειρε προς τα πίσω, στο ντιβάνι, και τινάξε τη στάχτη του τσιγάρου της πάνω στο τριμμένο χαλί. — Δέν είσαστε πολύ έξυπνος τό-ρα, είπε. Σκεφθήτε λοιπόν λιγακι... "Ισως, όσο ζούσε, ό Κριού δέ σας ενδιέφερε. Μα τώρα που πεθανε... Βγάτε μόνος σας τό συμπτέρμα! — Που θέλετε να καταλήξετε; Δέν καταλαβαίνω... — "Ο Κριού δολοφονήθηκε με μια σφαίρα περιστροφού, πέντε λεπτά άφού φύγατε άπ' τό σπίτι του, ά-πάντησε ή νέα γυναίκα με άπόθεια. "Ακόμη δέν καταλάβατε; Μα προ-σπαθήστε λοιπόν να σκεφθήτε! "Ο Κόρριντον κατάλαβε φαφικά πώς είχε πάψει ναίαι κύριος της καταστάσεως. Γιατί όμως; Δέν τό ήξερε ακόμα... Πάντως, ή κρία λάμ-φι του θριάμβου, που έβλεπε στα μάτια της Ζάν, τον προειδοποιού-σε πώς κάτι του είχαν σκαρώσει. — Είτε ζωντανός, είτε πεθαμέ-νος, δέ μου είναι τίποτα αυτός ό άνθρωπος, είπε. — Δυσκόλα θα τό πιστέψουν, αυ-τό... — Ποιοί; — Μά... ή άστυνομία, φυσικά! Τώρα μονάχα ό Κόρριντον τό κατάλαβε όλα, και κατακοκκίνισε άπ' τό θυμό του. Όόθρισκαν τα δα-κτυλικά του αποτυπώματα πάνω στο ρεβόλβερ... "Ενώ ό Γιάν φο-ρούσε γάντια, τό θυμόταν καλά! "Η άπόδειξη που είχε υπογράψει, θ' άποτελούσε μια έξηγήσι για τό αί-τιο του έγκλήματος. Τόν είχαν δη να θυγαίνή άπ' τό διαμέρισμα του Κριού. "Ο καπνοπώλης, από κάτω θα τόν θυμόταν και θα τόν άνα-γνώριζε. "Εδώ και χρόνια, ή άστυνομία πε-ρίμενε μια είκαιρία για να τόν πιά-ση. Τώρα που της παρουσιαζότανε, δέ θα την άφινε να χαθή. — Λέτε ψεύματα, είπε ζωηρά ό Κόρριντον. Κανείς άπ' τους τρεις σας δέ θα είχε τό κυράγιο να σκο-τώση τον Κριού! "Η Ζάν τον κύτταζε πολλή ώρα, αλλά δέν είπε λέξη, σαν να μην ά-ριζε καμιά άπάντησι τό ξέσπασμα αυτό τό θυμού του. "Αναψε καινούρ-γιο τσιγάρο, σταύρωσε τα πόδια της κι' ύστερα σηκώθηκε, με μια κίνηση άυτοπονοησίας. — "Αν προσπαθήσετε να μου φορτώσετε αυτή την ιστορία, άνα-λαβώντας να σας στείλω και τους τρεις στο φρέσκο, τη φοβέοις ό Κόρριντον. — Δέν πιστεύω να τό κατορθώ-σετε, είπε ήρεμα ή νέα γυναίκα, ά-νασηκώνοντας μια τούφα των μαλ-λιών της, που έπεφτε από μέτωπό της. Κανείς δέν έβρει πώς μέναμε στού Κριού. Προέξαμε πολύ να μην παρουσιαστοίμε καθόλου. Τό ίδιο θα κάναμε φεγγόντας... Κανείς δέ μπορεί να μάς συσχετίση με τον Κριού! "Ο Κόρριντον την κύτταζε, χαί-δεύοντας μηχανικά τό πηγούνι του. "Έκανε ύστερα μισή σττροφή και γέ-μισε τό ποτήρι του. Στο μεταξύ, τό μυαλό του δούλευε έντατικά, προσπαθώντας να βρή κάποια διέ-ξοδο. — Φαντάζεσθε πώς θα σας άεί-σα να φύγατε από δω, έπειτα άπ' όσα μου είπατε; Δέν έχω παρά να είδοποιήσω την άστυνομία. Θα δι-ηγηθώ όλη την ιστορία στους άστυ-νομικούς και θα σας παραδώσω στα χέρια τους. "Ισως δέν τόχατε προ-βλέψει, αυτό! — Πιστεύετε πώς είσαστε πολύ έξυπνος και πονηρός; ή, ρώτησε ή Ζάν χαμογελώντας. Μα όχι, πρέπει να βρήτε κάτι καλύτερο! "Αν πρό-κειται να διαλέξη ή άστυνομία ανά-μεσα στο λόγο σας και στο δικό μου, δέν πρόκειται βέβαια να πι-στήρη έσας με την κακή φήμη που έχετε... Τό χειρότερο που μπορώ

"Η νέα γυναίκα έγειρε προς τα πίσω, στο ντιβάνι, και τινάξε τη στάχτη του τσιγάρου της πάνω στο τριμμένο χαλί. — Δέν είσαστε πολύ έξυπνος τό-ρα, είπε. Σκεφθήτε λοιπόν λιγακι... "Ισως, όσο ζούσε, ό Κριού δέ σας ενδιέφερε. Μα τώρα που πεθανε... Βγάτε μόνος σας τό συμπτέρμα! — Που θέλετε να καταλήξετε; Δέν καταλαβαίνω... — "Ο Κριού δολοφονήθηκε με μια σφαίρα περιστροφού, πέντε λεπτά άφού φύγατε άπ' τό σπίτι του, ά-πάντησε ή νέα γυναίκα με άπόθεια. "Ακόμη δέν καταλάβατε; Μα προ-σπαθήστε λοιπόν να σκεφθήτε! "Ο Κόρριντον κατάλαβε φαφικά πώς είχε πάψει ναίαι κύριος της καταστάσεως. Γιατί όμως; Δέν τό ήξερε ακόμα... Πάντως, ή κρία λάμ-φι του θριάμβου, που έβλεπε στα μάτια της Ζάν, τον προειδοποιού-σε πώς κάτι του είχαν σκαρώσει. — Είτε ζωντανός, είτε πεθαμέ-νος, δέ μου είναι τίποτα αυτός ό άνθρωπος, είπε. — Δυσκόλα θα τό πιστέψουν, αυ-τό... — Ποιοί; — Μά... ή άστυνομία, φυσικά! Τώρα μονάχα ό Κόρριντον τό κατάλαβε όλα, και κατακοκκίνισε άπ' τό θυμό του. Όόθρισκαν τα δα-κτυλικά του αποτυπώματα πάνω στο ρεβόλβερ... "Ενώ ό Γιάν φο-ρούσε γάντια, τό θυμόταν καλά! "Η άπόδειξη που είχε υπογράψει, θ' άποτελούσε μια έξηγήσι για τό αί-τιο του έγκλήματος. Τόν είχαν δη να θυγαίνή άπ' τό διαμέρισμα του Κριού. "Ο καπνοπώλης, από κάτω θα τόν θυμόταν και θα τόν άνα-γνώριζε. "Εδώ και χρόνια, ή άστυνομία πε-ρίμενε μια είκαιρία για να τόν πιά-ση. Τώρα που της παρουσιαζότανε, δέ θα την άφινε να χαθή. — Λέτε ψεύματα, είπε ζωηρά ό Κόρριντον. Κανείς άπ' τους τρεις σας δέ θα είχε τό κυράγιο να σκο-τώση τον Κριού! "Η Ζάν τον κύτταζε πολλή ώρα, αλλά δέν είπε λέξη, σαν να μην ά-ριζε καμιά άπάντησι τό ξέσπασμα αυτό τό θυμού του. "Αναψε καινούρ-γιο τσιγάρο, σταύρωσε τα πόδια της κι' ύστερα σηκώθηκε, με μια κίνηση άυτοπονοησίας. — "Αν προσπαθήσετε να μου φορτώσετε αυτή την ιστορία, άνα-λαβώντας να σας στείλω και τους τρεις στο φρέσκο, τη φοβέοις ό Κόρριντον. — Δέν πιστεύω να τό κατορθώ-σετε, είπε ήρεμα ή νέα γυναίκα, ά-νασηκώνοντας μια τούφα των μαλ-λιών της, που έπεφτε από μέτωπό της. Κανείς δέν έβρει πώς μέναμε στού Κριού. Προέξαμε πολύ να μην παρουσιαστοίμε καθόλου. Τό ίδιο θα κάναμε φεγγόντας... Κανείς δέ μπορεί να μάς συσχετίση με τον Κριού! "Ο Κόρριντον την κύτταζε, χαί-δεύοντας μηχανικά τό πηγούνι του. "Έκανε ύστερα μισή σττροφή και γέ-μισε τό ποτήρι του. Στο μεταξύ, τό μυαλό του δούλευε έντατικά, προσπαθώντας να βρή κάποια διέ-ξοδο. — Φαντάζεσθε πώς θα σας άεί-σα να φύγατε από δω, έπειτα άπ' όσα μου είπατε; Δέν έχω παρά να είδοποιήσω την άστυνομία. Θα δι-ηγηθώ όλη την ιστορία στους άστυ-νομικούς και θα σας παραδώσω στα χέρια τους. "Ισως δέν τόχατε προ-βλέψει, αυτό! — Πιστεύετε πώς είσαστε πολύ έξυπνος και πονηρός; ή, ρώτησε ή Ζάν χαμογελώντας. Μα όχι, πρέπει να βρήτε κάτι καλύτερο! "Αν πρό-κειται να διαλέξη ή άστυνομία ανά-μεσα στο λόγο σας και στο δικό μου, δέν πρόκειται βέβαια να πι-στήρη έσας με την κακή φήμη που έχετε... Τό χειρότερο που μπορώ

Binaca

Για την υγεία των δοντιών και του στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα
Προϊόν έπιστημονικής έρεύνης των Έλβετικών έργοστασίων C I B A

Συνιστάται ιδιαίτερα από τους δδοντιάτρους εις όλον τον κόσμο. Έκατομύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γής πιστεύουν ότι ή Μπινάκα είναι ή καλλίτερη οδοντόκρεμα που χρησιμο-ποίησαν ποτέ.

Μόνο ή Μπινάκα περιέχει τό άνυπέ-ρβατο ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών και τό διατρίπει γερα, γε-ματα ύγεια και με μια καύσηση λάμψι.

ή Μπινάκα έχει τό πιο ευχάριστο και λεπτό άρωμα.

ή Μπινάκα είναι άπόλυτως αντίσηπτική και άποσηπτική. Χαρίζει για πολλές ώρες μια ευχάριστη και δροσερή άναπνοή και δίδει τό πιο εύκαυστικό χαμόγελο.

C I B A - "Από τό 1884 εις την ύπηρεσίαν της υγείας σας.
ή Μπινάκα είναι προϊόν της C I B A

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡΑ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Αχαρνών 98 — "Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έξοχήν 10 — 12 και 5—9
ώς και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνον 810.760.

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

να σκιπάζατε ή και να ζωγραφίζε-τε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε, όποια και αν είναι ή ηλικία σας. Έτσι, και αν ποτε σας δέν άσολήθητε με τό σχέδιο. Για-γώρα θα νομίσατε και σεις τη χαρά της δημιουργίας, όπως οί έκατον-τάδες χιλιάδες φιλότεχνοι που έχει διδάξει ή σχολή Α.Β.Σ. στα 50 χρόνια της δράσεώς της, με τα Ι-δρύματά της σε όλο τον Κόσμο. Για πληροφορίες έπισκεφθήτε μας ή, αν έμπούσεσθε είτε μένετε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοστείου αυτή για να λάβατε, δωρεάν και χωρίς ύπο-χρέωσι σας, τό αναλυτικό μας τεύ-χος.

Σκίτσος μαθη-τού μας, εκ-τού φυσικού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880

ΤΟ ΠΑΡΑΥΘΑΝΙ ΣΑΣ Η ΣΚΥΛΟΠΡΟΣΩΠΗ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς πουχε μονάκριβο γιού, τόν 'Ιεάν.

Τό βασιλόπουλο, μιά μέρα, καθισμένο στη σκιά μιάς ροδιάς, διάβαζε ένα βιβλίο. Ξαφνικά, έπεσε ένα ροδί, που έκανε τ'α γράμματα να σβύσουν και στη θέσι τους να φανούν άλλα κόκκινα, που έλεγαν: «'Ασπρο μου σάν τ'ο χαρτί, κόκκινο μου σάν τ'ο ροδί, μαύρα μάτια σάν έλιες, μαύρα φρύδια σάν γαϊτάνι, τα μαλλιά σου μακριά σάν τ'ο μετάξι, κάντα σκάλα, ρίξτα μου γιά ν' ανέβω».

Ο 'Ιεάν διάβασε αυτά τ'α λόγια, τ'α ξαναδιάβασε, μα δέ μπορούσε να καταλάβη τ'ο νόημά τους. Κάλεσε τότε τους σοφούς, μα κι αυτοί δέν κατάφεραν τίποτα. 'Απ' τόν καϊμό του τότε άρρώστησε.

Μιά μέρα περνούσε απ' τ'ο παλάτι ένας πολύπειρος γέρος. Όταν έιασε την αίτια της άρρώστιας του 'Ιεάν, μπήκε μέσα και έλεγε στο βασιλιά: — 'Αν θέλεις τ'ο παιδί σου να γίνη καλά, άφησέ τ'ο ελεύθερο να έρθη εκείνο, που γράφει στο βιβλίο του ή Μοίρα.

Ο βασιλιάς όμως στενοχωρήθηκε. Πώς ν' άποχωρήσθ τ'ο μοναχοπαίδι του;

Τό βασιλόπουλο ώστόσο πήρε θάρρος και την άλλη μέρα καθάλασε τ' αλογό του κι' έφυγε. Είκοσιπέντε μερόνυχτα γύρισε και στο τέλος απ' την κουράσι τ' αλογό του ψώφησε. Ξεπλώσε τότε εκείνος νύκτα την νύχτα του. Πάνω όμως στο πρωτόπνι του, άκουσε μιά φωνή να λέη: «'Ασπρο μου σάν τ'ο χαρτί, κόκκινο μου σάν τ'ο ροδί, μαύρα μάτια σάν έλιες, μαύρα φρύδια σάν γαϊτάνι, τα μαλλιά σου μακριά σάν τ'ο μετάξι, κάντα σκάλα ρίξτα μου γιά ν' ανέβω».

Ο 'Ιεάν ξαφνιασθηκε. Γύρισε τ'ο κεφάλι του κι' είδε ένα λαμπρό φως. Προχώρησε λίγο και, στο παράθυρο ενός παλατιού, αντίκρυσε μιά πεντάμορφη κοπέλλα. Είχε ρίξει τα μαλλιά της κάτω και μιά γριά γαντζώθηκε σ' αυτά κι' ανέθηκε άπάνω. 'Υστερα σφάλισε τ'ο παρόθυρο κι' όλα νύρω σκοτεινάσαν.

Τό βασιλόπουλο ως τ'ο πρωτό δέ μπόρεσε να κλείση μάτι απ' όσα είδε κι' όσα άκουσε. 'Αλλά τ'ο δημέρωμα, ή ίδια κοπέλλα άπλωσε έναντα τα μαλλιά της κι' ή γριά κατέθηκε κι' έγινε άφαντη.

Ο 'Ιεάν έκανε τότε να πάη μπρός, έκανε να πάη πίσω, μα δέ μπόρουσε. 'Απ' την άπελπισία του τ'α τ'ο άρχισε να φωνάζη τα λόγια του βιβλίου: «'Ασπρο μου σάν τ'ο χαρτί, κόκκινο μου σάν τ'ο ροδί κλπ.».

Δέν πρόφτασε όμως να τελειώση, όταν άκουσε μιά γλυκειά φωνή να λέη:

— Πούος άφοδος ήρθε στα λημέρια μας; Νά φύγη, άμέσως, γιατί γλυτωμό δέν έχει!

Ο 'Ιεάν σήκωσε τα μάτια του κι' είδε να λάμπη στο παράθυρο ή κοπέλλα με τα μαύρα μάτια, τ'α μαύρα φρύδια, τ'α μαύρα μακριά μαλλιά.

Χωρίς να φοβή, άρχισε να φωνάζη πιο δυνατά τα λόγια του βιβλίου.

Τότε ή πεντάμορφη έκανε σκάλα τα μαλλιά της κι' ο 'Ιεάν, ελεύθερος πιά, σκαρφάλωσε στο παλάτι.

Πώς τόλμησε να πατήση στο παλάτι τών μάγων; τόν ρώτησε εκείνη.

Ο 'Ιεάν της άνοιξε την καρδιά του. Της έλεγε πώς ήταν βασιλόπουλο και της μίλησε γιά τ'α γράμματα, που διάβασε στο βιβλίο.

Κι' ή κοπέλλα κάθισε και τού έλεγε τ'ο δικό της τόν καϊμό:

— Πατέρα έχω βασιλιά και μάνα μάγισσα. 'Ο βασιλιάς παράτησε τη μάγισσα κι' από τότε έκείνη έχθρεύεται τους ανθρώπους. 'Οποϊον όρη μπροστά της τόν σκοτώνει και τόν τρώει!

Κουδεντιάζοντας όμως δέν κατάλαθαν πώς οι ώρες πέρασαν. Και σέ λίγο άκούστηκε ή φωνή της μάνας, που ζήτησε να κάνη ή κόρη σκάλα τα μαλλιά της γιά ν' ανέβη.

Η πεντάμορφη ταραχτηκε, γιατί σκέφτηκε τ'ο βασιλόπουλο κι' άμέσως τ'ο μεταμόρφωσε σέ σκούπα, που την άκούμπησε στο ράφι. 'Υστερα άπλωσε τα μαλλιά της κι' ανέθηκε ή γριά μαζί με τ'ο σκυλί της.

— 'Ανθρώπινο κρέας μυρίζει! έλεπε εκείνη.

— Τι γυρεύει άνθρωπος εδώ μέσα; άπόρησε ή κόρη.

Η μάνα όμως, αλλά δέ μίλησε. 'Εφαγε και πήγε να κοιμηθ.

Την άλλη μέρα πούφουγε ή μάγισσα, ή πεντάμορφη έλεγε στον 'Ιεάν:

Πρέπει να φύγης σήμερα γιατί ή μάνα μου θα πάη στον παπίου μου, που είναι δράκος, και θα τ'ο πη τίς ύποψίες της. Κι' αν έρθη αυτός και σέ βρή εδώ, θα πάθουμε κι' οι δύο μας πολλά.

— Καλλίτερος να με φύη ή παπίου σου, παρά να σ' άφήσω στα χέρια της μάγισσας μάνας σου! της άποκρίθηκε ο 'Ιεάν.

Κι' ή κοπέλλα αποφάσισε να φύγη μαζί του.

— Πατέρα έχω βασιλιά και μάνα μάγισσα... τού έλεπε ή κοπέλλα.

Πήρε λοιπόν μαζί της μιά μαγεμένη σφυρίχτρα κι' έφυγε με τ'ο βασιλόπουλο και τ'ο σκυλάκι.

Τό θράδυ γύρισε ή μάγισσα. Φώναζε, ξαναφώναζε κι' όταν είδε κάτω τ'ο χάμα πατημασιές, μωρίστηκε ξένο άνθρωπο. 'Αρχισε τότε τ'ο κυνηγητό. 'Ετρεχε, έτρεχε, κι' εκεί που πλησίαζε να τούς πιάση, έπεσε κατάκοπη. Φαρμακωμένη όμως και θυμωμένη φώναζε στην κόρη της:

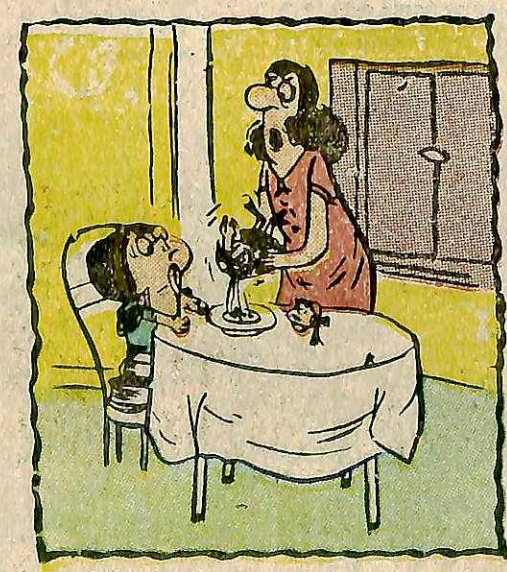
— Νά σέ δώ να γίνουν τα μυστούδια σου σάν τ'ο σκυλιού!

Και την ίδια στιγμή, ή κοπέλλα πήρε σκυλιάσι μορφή κι' άρχισε να κλαίη.

— 'Ο,τι έπαθες, τόπαθες γιά τ'ο χατήρι μου! την παρηγόρησε ο 'Ιεάν. Και σκυλοπρόσωπη πού είσαι, γυναικα μου θα γίνη!

Τό βασιλόπουλο όδηγησε ύστερα την κοπέλλα στο παλάτι τού πατέρα του. 'Ο βασιλιάς, που νόμισε ότι τ'ο παιδί του είχε πεθάνει, έτρεξε να τόν προύπαντήσει. 'Αλλά όταν είδε πλάι του τη σκυλοπρόσωπη, τού έλεγε κακοφανισμένος:

— 'Αν αυτή είναι ή γυναικα, που έβηκες, την κατάρα μου νάχης!

— Σού είπα να τρώς εσύ τ'η σούπα σου, κι' όχι να ταίξης μ' αυτή την κουκλα σου!..

— Δέν είναι άκόμη γυναικα μου, έλεπε τ'ο βασιλόπουλο, μα θα γίνη!

Ο βασιλιάς πρόσταξε τότε να την κλείσουν σέ μιά κάμαρα. Και μονάχα ο 'Ιεάν πήγαινε και της κρατούσε συντροφια.

Ένα θράδυ ο βασιλιάς είδε στον ύπνο του ένα όπεροχο παλάτι. Τό πρωτό λοιπόν, κάλεσε μαγιστρους και παραμαστόρους γιά να τ'ο φτιάσουν 'Ιδιο! 'Εκείνοι όμως άρνήθηκαν, γιατί δέν ήξε, τ'ο σχέδιο. 'Απ' τ'ο κακό του τότε εκείνος πήγε να σκάση. Κάλεσε άμέσως τ'η σκυλοπρόσωπη, που παρουσιάστηκε με σκεπασμένο πρόσωπο, και της έλεπε:

Τότε θα σέ πω νύφη μου, αν μού φτιάξης σάν κάμπο, εκεί που θγανίει ο ήλιος, ένα παλάτι, που θέλω κι' όπως τ'ο θέλω!

Η κοπέλλα ζήτησε τρεις μέρες διορία. Και τ'η νύχτα έστειλε τ'ο σκυλί στη μάνα της να τ'ο δώση τ'ο φουντουκάκι πουνά μεσ' τ'ο σεντουκάκι.

Τό σκυλί έτρεξε στο παλάτι της μάγισσας κι' άρχισε πρώτα να κλαίη, να γαυγίζει και να ουρλιάζει.

— Φύγε απ' εδώ, παλιόσκυλο! τού φώναζε έκείνη. Τι ζητάς πιά από μένα;

— 'Εγώ δέ ζητώ τίποτα, μα κι ή κόρη σου, ή μοναχοκόρη σου θέλει να τ'η δώσης τ'ο φουντουκάκι πουνά μεσ' τ'ο σεντουκάκι.

Η μάγισσα, βλέποντας πώς δέ θάβρισκε ήσυχία, τούδωσε τ'ο φουντουκάκι.

Όταν τ'ο πήρε ή κοπέλλα, τ'ο έπασε, κι' ένα θαυμάσιο παλάτι στήθηκε τ'η τρίτη νύχτα!

Τό γλυκοχάραγμα, ο βασιλιάς κι' όλος ο κόσμος άπόρρησαν πού τ'ο είδαν. Ο βασιλιάς εύχαριστήθηκε πολύ, μα δέν πίστεψε πώς τ'οφτιάξε ή σκυλοπρόσωπη. 'Εται δέν έδωσε την άδεια να την πάρη ο γιούς του.

Δέν πέρασαν λίγες μέρες κι' ο βασιλιάς έβγαλε στο κορμί του ένα σφυρί κι' απ' τ'η φαγούρα δέ μπόρουσε να κλείση μάτι. Τότε παρουσιάστηκε ο γέρος και τού έλεπε:

— Θά γίνης καλά, βασιλιά μου, όταν ή σκυλοπρόσωπη σου χτίση στο περιθόλι ένα λουτρό, που οι δρύες του να δαγάνουν άθάνατο νερό!

Ο βασιλιάς τότε κάλεσε την κοπέλλα και της έλεπε:

— Θά σου δώσω την εύχή μου και τ'ο γιού μου, αν μού χτίσης ένα λουτρό με νερό άθάνατο.

Η κοπέλλα ζήτησε τρεις μέρες διορία και τ'η νύχτα έστειλε τ'ο σκυλί στη μάνα της να τ'ο δώση τ'ο καρυδάκι πουνά μεσ' απ' τ'ο αμπαράκι.

Τό σκυλί έτρεξε στη μάγισσα κι' άρχισε τ'ο ουρλιάσμα.

— Πά! εδώ έβρισκεσαι! τού φώναζε έκείνη.

— Η κόρη σου, ή μοναχοκόρη σου ζητάει να τ'η δώσης τ'ο καρυδάκι πουνά μεσ' απ' τ' αμπαράκι!

Η μάγισσα τού τ'ο έδωσε. Κι' ή κοπέλλα έστησε την τρίτη νύχτα τ'ο λουτρό.

Ο βασιλιάς λούστηκε τ'η άλλη μέρα κι' έγινε καλά. Μα και πάλι δίστασε να δώση την άδεια να παντρευτή ο γιούς του.

Σέ λίγες μέρες ο βασιλιάς άφάσισε να δώση μεγάλο χορό. Κάλεσε λοιπόν όλους τις διορφες κοπέλλες της χώρας μαζί και τ'η σκυλοπρόσωπη.

Έκείνη, χωρίς να χάση καιρό, σφυρίξε τ'η νύχτα με τ'η μαγεμένη σφυρίχτρα κι' ένα αλλογο γεμάτο φωτιά, παρουσιάστηκε.

Τό καθάλασε και βρέθηκε στη στιγμή κάτω απ' τ'ο παλάτι της μάνας της. Και τότε άρχισε να παρακαλή κλαίγοντας:

— 'Εγώ είμαι ή κόρη σου, συχώρα με σάν παι, και δός μου την εύχή σου.

Μάνα μου, λυπήσου με, καθόλου δέ σου (Φταίω!)

Κόρη άφου με έκανες, πρέπει να ξενητεύω κι' απ' τα θάνατα να κλαίω!..)

Η μάνα δέ θάσταζε, αλλά κατέθηκε και πήρε την κόρη στην άγκαλιά της. 'Υστερα της έδωσε την εύχή της κι' έγινε πιο ώραια απ' ό,τι ήταν.

Η πεντάμορφη, άφού φίλησε τ'ο χέρι της, της ζήτησε να της δώση τ'ο ζάρι από μέσα απ' τ'ο κελλάρι.

Η μάνα της τ'ο έδωσε. Κι' όταν ή κοπέλλα γύρισε ξανά στο παλάτι τού βασιλιά, χτίστηκε κάτω τ'ο ζάρι. Ένα χρυσοκέντητο φορέμα θήκε από μέσα. Η πεντάμορφη τ'ο φόρεσε και πήγε στη μεγάλη σάλα, όπου χόρευαν οι διορφες.

Ο βασιλιάς κι' οι καλεσμένοι θαμπαθήκαν με την όμορφιά της. Ο 'Ιεάν πετούσε απ' τ'η χαρά του.

Κι' ο βασιλιάς, άφου έδωσε την εύχή του, ώρισε να γίνη ο γάμος τ'η άλλη μέρα. Σαραντά μέρες και σαράντα νύχτες κράτησε τ'ο γλέντι κι' ο χορός. Κι' έτσι έξηγήθηκαν και τα λόγια, που έλεγαν: «'Ασπρο μου σάν τ'ο χαρτί, κόκκινο μου σάν τ'ο ροδί, μαύρα μάτια σάν έλιες, μαύρα φρύδια σάν γαϊτάνι, τα μαλλιά σου κάντα σκάλα, ρίξτα μου γιά ν' ανέβω».

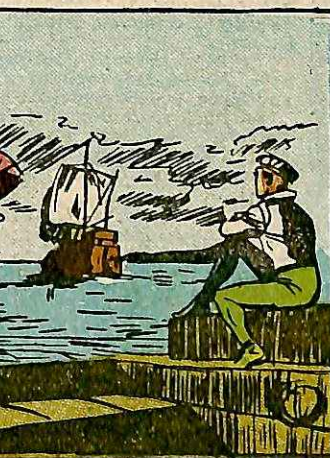
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΠΕΡΟΜΗΤΟΣ ΠΙΕΤΕΡ

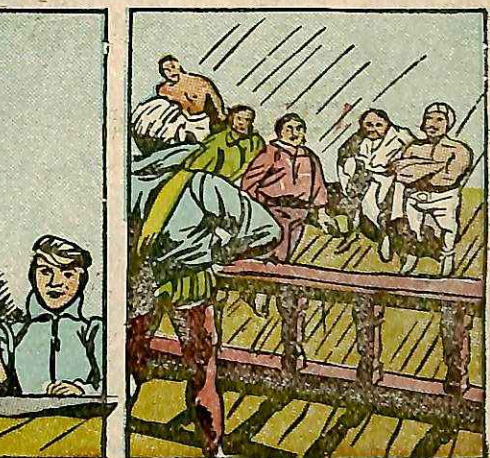

Τό 1580 ζούσε στην 'Αμβέρσα ή οικογένεια Βαν Ντέν Μπρέκε. Ο πατέρας ήταν έμπορος και ο γιός, ο Πιέτερ, ένα έξυπνο και εύγενικό άγόρι, διορίστηκε στα 16 χρόνια του γραμματέα του πλουσιού έφοπιιστή τού 'Αμστερνταμ Μπαρτέλεμ Μουρ.

Ο Μουρ είχε ένα ανταγωνιστή, τόν πλούσιο πλοιοκτήτη Τρίπ, που ήταν τρομερός τσιννούνης.

Μιά μέρα, ο Τρίπ βλέποντας τόν Πιέτερ να κυττάει ένα καράδι του που έβουε, τού έλεπε: — 'Ωραίο πλοίο, έ; 'Ενα παρόμοιο θα φύγη σέ μιά βδομάδα. Ο δευτερος πλοίαρχος άρωστήσε και ή θέσι είναι άδεια. Μου χρειάζεται κάποιος τ'ης έμπιστοσύνης μου, που να έχη όμως έμπορικό πνεύμα. Τι θα έλεγες νι' αυτή τ'η θέσι;

... 'Υπόγραψε αυτό τ'ο χαρτί... είναι μια σπουδαία ευκαιρία γιά σένα. Θα γίνης πραγματικός ναυτικός και άρνότερα θα σέ κάνη κυβερνήτη ο' ένα από τα καράδια μου. Ο Πιέτερ ύπόγραψε τ'ο συμφωνητικό και τ'ο 1605 βρίσκεται πάνω ο' ένα μεγάλο ιστιόφορο που τραβεί γιά τ'ο Πράσινο 'Ακρωτήριο. Κατά τ'ο ταξίδι όμως ο πλοίαρχος πεθαίνει και ο Πιέτερ παίρνει τ'η θέσι του.

Φορτώνουν και ξαναγυρίζουν στο 'Αμστερνταμ σέ χρονικό διάστημα ρεκόρ. Τό πλήρωμα είναι κατενθουσιασμένο από τ'ο νέο του πλοίαρχο, που τού υποσχέθηκε μιά πρόσθετη αμοιβή, έπειδή έργαστηκε με έζλο. Μόλις ξεφορτώνουν, ο Πιέτερ καλεί τόν πλοίο τόν Τρίπ και τού δηλώνει πώς ένν μέρος από τ'α κέρδη πρέπει να δώθ στο πλήρωμα.

Ο τσιννούνης Τρίπ όμως διαμαρτύρεται: — Τους πληρώνω γιά να κάνουν αυτή τ'η δουλειά! Γιατί όμως με κατέβαλες κάτω στην μαρτυροπαθήκη, γιά να μου τ'α πης αυτά όλα; Έδωσα τ'ο λόγο μου κι' άφου δέ θα τόν πληρώω, θα τ'αναγκάσω και οι δύο στον άέρα, μαζί με τ'ο καράδι!

Φυσικά ο γέρος Τρίπ δέχεται και ο Πιέτερ συνεχίζει τα ταξίδια τών 'Εταιριών τών 'Ιπ δών) να τόν προσλάβη και να τού αναθέσει μιά άποστολή στην 'Αφρική. Ένώ, όμως, βρισκεται εκεί, μιά τρομερή έπίδραση ακρίβων καταστρέφει τα πάντα και μεταβάλλει τ'ην περιοχή σέ έρημο.

Γιά να σώση τους κατοίκους, ο Πιέτερ τούς μεταφέρει με τ'ο πλοίο του σέ μιά άλλη πλούσια περιοχή. Όταν, ύστερα από μερικούς μήνες, ξαναγυρίζει κοντά τους, τόν προμένουν νυθώδη όωρα, κι' άνάμεσα σ' αυτά άφθνουν και τεράστια χαλιόδοντες. Σ' ανταλλάγμα ο Πιέτερ τούς δίνει υδάματα και άλλα χρήσιμα πράγματα.

Τα χρόνια περνούν και ή 'Ολλανδία τού αναθέτει μιά άποστολή, στα νησιά τ'ης Ν.Α. 'Ασίας, (τίς μετέπειτα 'Ολλανδικές 'Ινδίες). Έκει όμως οι θάνατες τούς υποδέχονται με βροχή από θέλη. Τό πλήρωμα έτοιμάζεται ν' άντεπιθεθ, μα ο Πιέτερ έχει μιά πολύ καλύτερη ιδέα. Βάζει λίγη πυρίτιδα στα καβάνια...

Τα γεμίζει κατόπιν με πολύχρωμα κολλήσ από νυθλίνες χάντρες, υφάσματα νυαλιστερά και άλλα χιτυπά μικροπράγματα και δομ. θαρβίζει μ' αυτά τούς άντιπάλους του, που σταματούν άμέσως τόν πόλεμο, και άσκο- λούνται με τ'α μέλημά τους. 'Εται, χωρίς να χυθή αίμα, ιδρύθηκε τ'ο 1621 ή Τζακάτο, ή κατόπιν πρωτεύουσα τ'ης 'Ινδονησίας.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ναί τό μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 14 — 20 Σεπτεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τα Άστρα αξίζουν τις ανησυχίες σας. Κι' όμως είναι τελείως αδικαιολόγητες. ★ Από την ερχόμενη εβδομάδα τα οικονομικά σας θα παρουσιάσουν αισθητή βελτίωση. ★ Η δραστηριότητά σας θα φέρη ικανοποιητικά αποτελέσματα.	★ Αλλαγή, που σας φοβίζει, θ' αποδειχθῇ πολύ ευχάριστη και σας επιφυλάσσει, υπό προσεχείς μέλλον, χαρούμενες εκπλήξεις. ★ Δε θα δυσκολευτήτε να πείσετε αγαπημένο πρόσωπο να συμφωνήσει μαζί σας.	★ Τα Άστρα και Ιδιαίτερα η Σελήνη, επηρεάζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και σας κάνουν περισσότερο ευεαπτό και ευερέθιστο από συνήθως. ★ Προφυλάξτε τα μάτια σας από τον ήλιο. ★ Τυχερό το 12.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Προστριβές με τους προϊσταμένους ή και με τους υφιστάμενους σας. Σας δίνουν υποσχέσεις, που τελικά δε θα κρατήσουν και αυτό θα σας απογοητεύσει. ★ Περίοδος κατάλληλη για αγορές και υπογραφή συμβολαίων.	★ Δύσκολα θ' αποφύγετε κάποια απογοήτευση, την οποία δε προκαλέσει μάλλον μια ξαφνική αλλαγή στη στάσι άγνοημένου προσώπου απέναντί σας. ★ Φροντίστε να μη δείξετε αδιαφορία, γιατί η μοναξιά θα είναι ανυπόφορη.	★ Αποφύγετε την υπερκόπωση και την υπέρταση, ιδίως κατά τις θερμάς ώρες, άλλως θα διαταραχούν τον ύπνο σας και θα έχουν δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία σας. ★ Κακή λειτουργία του στομάχου προκαλεί ζάλες.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Έχετε συμφέρον ν' ακούσετε τις συμβουλές, που σας δίνει πρόσωπο με πείρα. ★ Μη διατάξετε να διαλέξετε την εργασία, που προσέκλυε περισσότερο το ενδιαφέρον σας. ★ Μη βασιστείτε σε υποσχέσεις ή σε ξένη βοήθεια.	★ Σε μετακίνηση ή σε έξοδο με φίλους θα κάνετε μια πολύ ευχάριστη συνάντηση. ★ Προσέξτε στην αλληλογραφία, θα παίξη τις ημέρες αυτές σημαντικό ρόλο. ★ Για τους συζύγους, νέφη εμφανίζονται στον ορίζοντα.	★ Εξαιρετικά ευνοϊκή για την υγεία σας περίοδος. Προσέξτε μόνο το φαγητό και αποφύγετε, τι ξέρετε πως έρεθίζει το σπύδι σας. ★ Προσέξτε τις έπαφές σας με τη θάλασσα. Σας επιφυλάσσουν δυσάρεστες εκπλήξεις.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Αφθονία και κοπιαστική εργασία θα σας υποχρεώση τις ημέρες αυτές να περιορίσετε τις διασκεδάσεις. ★ Θα παρουσιαστούν εμπόδια, που δεν πρέπει όμως να σας αποθαρρύνουν. Μην ξεχνάτε ότι ο έπιμνων νικά.	★ Σχέδιο, στο οποίο στηρίζετε πολλές ελπίδες τελικά θα ναυαγήσει. Ίσως επειδή θα παρεξηγήσουν τις προθέσεις σας, ή επειδή δε θα μπορέσετε να πραγματοποιήσετε υπόσχεσι, που δώσατε. ★ Κίνδυνος νέων προστριβών.	★ Αίσθημα κοπώσεως σας εμποδίζει να αναπτύξετε τη δραστηριότητά, που θα επιθυμούσατε. ★ Για ν' αποφύγετε ενοχλήσεις του στομάχου τρώτε πάντα σε κανονικές ώρες και ποτέ διαστικά. ★ Αυξήστε τις ώρες ύπνου.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Τα Άστρα ευνοούν τις ημέρες αυτές την εργασία και σας εξασφαλίζουν την υποστήριξη προσώπου, που κατέχει σημανίονσα θέσι. ★ Αυξήσει των κερδών ή απροσδόκητα έσοδα θα βελτιώσουν τα οικονομικά σας.	★ Η προσπάθεια να σβύσετε από τη μνήμη σας ένα ευχάριστο παρελθόν θ' αποτύχει. Έχετε άλλωστε άδικο, γιατί το πρώτο, που γνωρίσατε προσφάτως, δε θα σας εξασφαλίση τις χαρές, που περιμένατε απ' αυτό.	★ Αόριστοι κίνδυνοι απειλούν την υγεία, γι' αυτό απαιτείται αυστηρή προφυλάξη, προς όλης τις κατευθύνσεις. ★ Οι άνω των 40 άς παρακολουθούν την πίση τους και άς αποφυγούν να εκτίθενται στον ήλιο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μη βασιστείτε στην τύχη, αλλά στην εργασία σας και μόνο. Θα σημειώσετε τότε μια έπιτυχία, που θα έχνη εύχρηστο αντίκτυπο όχι μόνο στον οικονομικό τομέα, αλλά και στη ζωή σας γενικά.	★ Θα λάβετε γράμμα, που θα περιέχει μια πολύ ευχάριστη εκπλήξη. ★ Θα περάσετε στην έξοχη αέεασσετες ώρες κοντά σε πρόσωπο, που γνωρίσατε προσφάτως. ★ Αγαπημένο πρόσωπο σας δίνει συγκινητική απόδειξη αγάπης.	★ Αν η καρδιά παρουσιάσει κάποια εύαισθησία, αποφύγετε τις συγκινήσεις. ★ Προσέξτε επίσης, πολύ το φαγητό σας γιατί σας απειλεί έλαφρά προφική δηλητηρίασι. ★ Μη χάνετε καμμία ευκαιρία για να ξεκουραστήτε.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Κακή διαχείρισις προκαλεί τώρα ανωμαλίες στον οικονομικό τομέα. Τα Άστρα όμως θα σας βοηθήσουν να βρήτε σωστές λύσεις στα προβλήματα, που σας απασχολούν και να τα επαναφέρετε όλα στην ομαλότητα.	★ Οι γυναίκες άς προσέξουν Ιδιαίτέρως, γιατί πολλές από τις υποσχέσεις, που θα τους δοθούν, τις ημέρες αυτές, θα είναι άκατηγές. ★ Λόγοι συμφεροντολογικοί μεταβάλλουν τα αισθηματά σας έναντι έτεροφύλου προσώπου.	★ Έχετε ανάγκη από ήλιο και καθαρό αέρα. Πρέπει όμως ν' αποφύγετε την υπερκόπωση και κάθε είδους κατάχρησι. ★ Ζάλες ή πονοκεφαλοι, που όφειλονται σε ανωμαλίες της όράσεως. Μετρίαστε το διάστημα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τα αποτελέσματα δεν ανταποκρίνονται απόλυτως με τις επιδιώξεις σας. Μη ζητήσετε όμως να καταλογίσετε σε άλλους εθύνες, για άποτυχίες, για τις οποίες είσθε ο μόνος υπεύθυνος. ★ Η έπιμνη οδηγεί στην έπιτυχία.	★ Θ' ανακαλύψετε ότι έτερόφυλο πρόσωπο σας συμπαθεί από καιρό και διίσταζε ν' αποκαλύψη τα πραγματικά του αισθηματά. Αποφύγετε πάντως να το ένοθαρρύνετε, αν δεν είσθε τελείως έλεύθερος. Θα το πληγώσετε.	★ Ανωμαλίες στο άναπνευστικό σύστημα, που είναι μάλλον νευρικής φύσεως. Θα είναι πάντως παροδικές και δε διακυλογοούν καμμία άνησυχία. ★ Τα θαλάσσια λουτρά, κατά τις άπογευματινές ώρες, θα έχουν ευνοϊκή επίδρασι.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Κατά τον Σεπτέμβριο θα πραγματοποιήθουν πολλές επιδιώξεις σας. Φροντίστε μόνο ν' αποφύγετε τη σπατάλη και κάθε περιττή άγορά, που θα σας ανάγκαζε να σκληρώσετε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.	★ Περίοδος κατά την οποία θα δοκιμάσετε πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. Θα κάνετε νέες γνωριμιές και θα έχετε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συζήτηση, που θα σας έπιτρέψη να κινήρετε το θαυμασμό. ★ Νέοι πειρασμοί.	★ Έχετε ανάγκη από μια κούρα άποξινόσεως. ★ Θα παρατείνεται κατά πολύ τη ζωή σας, αν αποφύγετε κάθε τι, που έρεθίζει το σπύδι. ★ Η καρδιά απαιτεί ν' αποφύγετε τις συγκινήσεις και τις στενοχώριες.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Οι έμποροι άς αποφύγουν κάθε πίστωσι, που δεν παρέχει Ικανοποιητικές εγγυήσεις. ★ Μη χάνετε καμμία ευκαιρία για άποταμίευσι. ★ Αισθηματικά ζητήματα θα σας κάνουν να παραμελήσετε τις ημέρες αυτές την εργασία σας.	★ Αυξήσει της νευρικότητος θα έχη δυσάρεστο αντίκτυπο στις σχέσεις με το άλλο φύλο και πιθανόν ν' απομακρύνει από κοντά σας αγαπημένο πρόσωπο. Συγκρατήστε το γιατί δύσκολα θα το ξανακερίσετε.	★ Ανώμαλη για την υγεία σας περίοδος. Θα παρουσιαστούν διάφορες μικροανωμαλίες: ένοχλήσεις στα έντερα, πόνοι στην πλάτη ή στις άρθρώσεις, δερματίτιδες, νευραλγίες. Μη άφήσετε την άπαισιοδοξία να σας κυριεύσει.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και σας έπιτρέπει να στραφείτε προς νέους ορίζοντες. ★ Αν οι ένεργειές σας δεν είναι παράλογες, τ' αποτελέσματα θα ξεπεράσουν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας.	★ Θέλοντας να κερδίσετε τη συμπάθεια και την αγάπη έτεροφύλου προσώπου, που το κακομαθαίνετε, υποχωρώντας σ' όλα του τα καπρίτσια. Θα φταίτε έσεις αν άποδειχτεί στο μέλλον Ιδιότροπο και άπαιτητικό.	★ Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις. Μικροτραυματισμοί απειλούν Ιδιαίτερα τα πόδια σας. ★ Απαιτείται έπίσης μεγάλη προσοχή κατά τις έπαφές σας με ηλεκτρικές συσκευές. ★ Χρώμα σας το γαλαζοπράσινο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Αφήστε τη διαίσθησι να σας καθοδηγήσει, θ' αποφύγετε έτσι πολλές άστοχες ένεργειες, για τις οποίες γρηγόρα θα μετανοήσατε. ★ Η τύχη θα υποβοηθήσει την πραγματοποίησι πολλών επιθυμιών και επιδιώξεων.	★ Γράμμα ή άπροσδόκητη έπισκεψι, που θα σας προείνηση μεγάλα χαρά. ★ Μια νέα γνωριμία θα σημειώση την άπαρηκ μιάς περιπέτειας, που θα έχη ευχάριστη εξέλιξη και πολύ ευχάριστο τέλος. ★ Αδικαιολόγητη ζήλεια.	★ Ο ύπνος, ήρεμος και άρθρονος είναι το καλύτερο μέσον για ν' ανακτήσετε χαμένες δυνάμεις. ★ Γενικά, η κατάσταση της υγείας σας απαιτεί να έχετε μια ήρεμη και ευχάριστη ζωή, άπληλημένη από στενοχώριες. ★ Τυχερό το 3.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ του γορίλλα

Φαί, ύπνος και τεμπελιά

ΑΝ φαντάζεσθε το γορίλλα σαν ένα άγριο και φοβερό θηρίο της ζούγκλας, καιρός είναι ν' αλλάξετε τελείως γνώμη. Μια πρόσφατη έρευνα του Αμερικανού ζωολόγου Τζώρτζ Σάλλερ, του Πανεπιστημίου του Ούισκονσιν, έρχεται να διαλύση την τόσο διαδεδομένη αυτή πλάνη.

Αφού έμεινε επί 18 μήνες στην Αφρική και διέθεσε πάνω από 400 άρες εργασίας για τις επιστημονικές παρατηρήσεις του, ο δόκτωρ Σάλλερ κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ο γορίλλας είναι ένα φιλικόχο νομαδικό ζώο, που περνάει μία τεμπελική ζωή!

Πλαιάζει από γωρίς το βράδυ και κοιμάται 15 δώδεκα ώρες. Άλλες 5 άρες την ημέρα, κατά μέσον όρο, διαθέτει για το φαγητό του. Τον υπόλοιπο καιρό του ροχατεύει στον ήλιο ή ετοιμάζει μια φαλιά για το νυχτερινό του ύπνο.

Οι γορίλλες, που μελέτησε η ζωή τους ο δόκτωρ Σάλλερ, ήταν βουνήσιοι. Ζούνε κατά κοπάδια, άποτελούμενα από 2 ως 30 ζώα, στις πλαγιές του ήφαιστείου Βιρούγκινα του Κονγκό, κοντά στις πηγές του Νείλου. Διαφέρουν δε άρκετά από κεινους που βρίσκονται στους ζωολογικούς κήπους και που προέρχονται από πεδινές περιοχές της Δυτικής Αφρικής.

Γενικά, οι γορίλλες ζούνε σε μικρές και άπομονωμένες περιφέρειες της Αφρικής. Γιατί δε μπορούν να κολυμπήσουν, κι' έτσι άδυνατούν να περάσουν τα ποτάμια, όταν είναι τόσο φοβηδία, ώστε να μην είναι δυνάτον να τοποθετηθούν από πάνω τους, σε γέφυρα, ένα κορμό δέντρου.

Κάθε κοπάδι έχει άρχηγό του ένα άρσενικό, που το κυδερνικει με καλασύνη και με κοπανήσι — τόσο ώστε δέχεται σ' αυτό άκόμα και τους τυχαίους περιπλανώμενους άρσενι: τους και τους έπιτρέπει ελεύθερα να ζευγαρώνουν με τα θηλυκά του έαρεμίου του.

Γενικά, οι γορίλλες περνάνε μία ήσυχη, όκογενειακή και κοινωνική ζωή. Ο δόκτωρ Σάλλερ δεν είδε ποτέ να μαλώνουν μεταξύ τους δυο άρσενικοί γορίλλες.

Χτυπάνε το στήθος τους, όχι για ν' απειλήσουν κανένα, αλλά για να ξεθαμάνουν τα νύχους τους πάντα δε με άνοιχτές τις παλάμες τους, κι' όχι με σφιγμένες γροθιές. Ο δυνατός ήχος που ακούγεται, μ' αυτό το χτύπημα, όφειλεται σ' ένα άσπικο δέρμα, που υπάρχει μέσα στο στήθος τους.

Επικοινωνούν μεταξύ τους, όχι τόσο με τους λίγους ήχους που μπορούν ν' προφέρουν, όσο με τις χειρονομίες και τις εκφράσεις του προσώπου τους. Έχουν μάτια πολύ έσφρακτικά, που τα χρησιμοποιούν για να εκδηλώνουν στους φίλους τους τα συναισθηματά τους. Άκριβώς άπως κάνουν κι' οι άνθρωποι. Άκόμα κι' ο Σάλλερ είχε μάθει να κατασθαίνη τις διαθέσεις τους απ' τα μάτια τους.

Άλλά κι' οι εκφράσεις του προσώπου τους γενικά μοιάζουν κάποτε πολύ με των ανθρώπων. Όταν π. χ. ένας γορίλλας είναι νευρισμένος, δαγκώνει τα χείλη του. Όταν είναι θλιμμένος «κρεμιάει» τα μούτρα του.

Έξ άλλου, με την Ιδιαίτερη εκφράσι του και τους τρόπους του, ό κάθε γορίλλας δημιουργεί μια δική του προσωπικότητα, άπως ο άνθρωπος. Ο δόκτωρ Σάλλερ βεβαιώνει, ότι κατάθωκος να διακρίνη μ' αυτό τον τρόπο μεταξύ τους πάνω από 100 γορίλλες.

Οι γορίλλες δε μεταχειρίζονται ποτέ εργαλεία. Ο δόκτωρ Σάλλερ έζηηε πως δεν τους χρειάζονται, έφόσον εξασφαλίζουν τόσο εύκολα την τροφή τους και τον ύπνο τους. Άλλ' αν είχαν ανάγκη, θα ήταν άσφαλώς σε θέση να τα φτιάσουν και να τα χρησιμοποιήσουν.

Ο Αμερικανός ζωολόγος εργαζότανε συνήθως μόνος του, και πάντοτε άσπλος. Οι γορίλλες — έζηηε — είναι πολύ περιεργοί, αλλά και τρομάζουν εύκολα από τους πολλούς ανθρώπους και τα άπια. Γι' αυτό το λόγο, δεν είχαν γίνει ως τώρα, παρά ελάχιστα επιστημονικές παρατηρήσεις σε ελεύθερους γορίλλες.

Τα ωραιότερα χέρια χρησιμοποιοούν

ROL μέ 07

Τα χιονάτα ρούχα είναι πλυμένα με ROL

Δυο αλήθειες... μαζί με χίλιες εκπλήξεις σε κάθε κουτί του ROL... Άνθοδοχεία - Αυτοκίνητα άγώνων - Κάκτοι, Άνάγλυφα παραμύδια... Έκπλήξεις πρωτότυπες, έμπνεύσεις του ROL!...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ROL

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

η Νικώ σας παρουσιάζει:

TERYLENE
Reve

Το ταγιέρ που κατέκτησε την Ευρώπη!

Το τελευταίο μοντέλο του DIOR σε ταγιέρ, είναι το ταγιέρ πλοσέ. Το εργοστάσιον πλοσέδων Σ. ΜΑΚΡΗ και Σία, μετά την μεγάλην επιτυχίαν του σε φοούτες πλοσέ, σήμερον σας προσφέρει και το νέον ταγιέρ μοντέλο του DIOR από ύφανση TERYLENE-REVE. Δε χαλάει ο πλοσές και δεν τσαλακώνει ποτέ. Σα σήμα γνησιότητος, ζητάτε πάντα την οδηγία χρήσεως, που φέρει τη σφραγίδα της φήμης μας: Σ. ΜΑΚΡΗΣ και Σία. Έκθεσις-πρωτοβουλήν εργοστασίου. Έρμου 53 και Πλατεία Καπνικαρέας 3, 2ος όροφος.

CG8

CG8 Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Μία και μοναδική είναι η γερμανική λουστράλοιφή ΣΕ. ΖΕ. 8 με Σιλίκον, κατάλληλη για τα παρκέ σας. ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ και ΓΥΑΛΙΖΕΙ σιγνιμαίως παντός είδους πατώματα άνευ βενζίνης ή νεριού. Δεν κολλά, δε μυρίζει, δεν καταστρέφει τα χέρια. Γυαλίζει και προστατεύει τα έπιπλα, δερμάτινα είδη, παπούτσια, τσάντες, λαδομπογιές, έμαγιε, ντοσκα και γενικώς κάθε λεία επιφάνεια. Όλα γίνονται αδιάβροχα. CG8 πωλείται παντού. Αντιπροσωπεία Ν. Αντωνιάδης και Σία, Σκουνίου 4, Τηλ. 36.225. Έπισκεφθείτε το περίπτερό μας εις την Έκθεσιν Θεσσαλονίκης, αριθ. 35 Δ. Γερμανίας.

MAISON DE GANTS

Είναι το μοναδικό για την Άθην κατάστημα, που λανσάρει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν σε δερμάτινες ζακέτες, ταγιέρ, φορέματα, παλτά έτοιμα και επί παραγελία. Έπίσης πλούσια συλλογή α. πάντων των γαντιών. Όλα αυτά θα τα βρήτε με καλό γούστο και σε καλή ποιότητα στη MAISON DE GANTS της Κας Έλένης Λέκα και Σία, Έρμου 44, 2ος όροφος, Τηλ. 34.992. ΠΡΟΣΟΧΗ: Αναλαμβάνουμε το καθάρισμα των δερματινών ζακετών και δερματινών ειδών υπεύθυνα και με απόλυτη επιτυχία.

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ORION

ΟΧΙ πια πρωτόγονο πλέξιμο με βελόνες ή χειροπλεκτομηχανές. ΟΙ ΗΛΕΚΤ. ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION σας εξασφαλίζουν ένα ΠΛΟΥΣΙΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ χωρίς να κουράζεστε. Είναι φθηνότερες των χειροκινήτων. Τελεία εκπαιδίζουν ΔΟΡΕΑΝ. Μεγάλα εύκολαι πληρωμές. Γεν. Αντιπρόσω. ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΑΦΑΛΗΣ, Δραγατσανίου 6 (έντος της στοάς), Τηλ. 30.382. Έπισκεφθείτε μας στην Έκθεσιν Θεσ/κης, Περίπ. 4 Έσθγει. ον άρ. 10-11-12.

Με το EDIPA

ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ

Κυρία μου θα γνωρίζετε ότι τα περιποιημένα πόδια αποτελούν κύριο σημείο κομψότητας. Θέλετε να απαλλαγείτε από τους κάλους, τις σκληρύνσεις των πελμάτων και να αποκτήσετε βελούδινη πτέρνα; Μεταχειρισθείτε MONON το μαύρο γερμανικό σπόγγο «EDIPA» και θα πεισθώτε απόλυτα. Πωλείται στα φαρμακεία, μπουτυλάρια, κομμωτήρια και καταστήματα νεωτερισμών. Γενικός αντιπρόσωπος ΑΓΓΗ ΜΠΟΥΝΤΟΥ, ΡΗ, οδός Σατωβριάνδου αριθ. 31, 6ος όροφος, Τηλέφ. 522.704.

ΑΙΓΟ ΠΕΡΚΑΛ

Μαζί με οποιοδήποτε σαπούνη, και τα ρούχα πλένονται μόνο τους, χωρίς τρίψιμο, χωρίς κόπο. Και έπειτα ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΞΕΒΓΑΛΜΑ. Ζητήσατε από τον παντοπώλη σας δείγμα δωρεάν. Αντιπροσωπεία: Λέκκα 14, Τηλ. 31.265. Άθηναι. Τιμάται 6ρχ. 5.

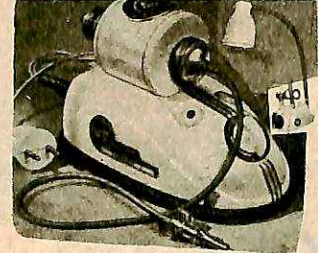
Χρυσή Διαμαντή

Ένα και δύο και τρία και τέσσερα, όχι παιδιά, αλλά καταστήματα των ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, σας περιμένουν κάθε μέρα με τους ευγενικώτατους υπαλλήλους των, για να σας βοηθήσουν να φτιάξετε το σπίτι που όνειρεύεσαστε. Για καταστήματα πλαστικών ειδών ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «ΔΙΑΜΑΝΤ ΠΛΑΣΤΙΚΣ». Μητροπόλεως 48, Άγιου Κωνσταντίνου 5-Ομόνοια, Έρμου 87-Μοναστηράκι και Φωκίωνος και Μητροπόλεως γωνία, είναι τα μόνα που προσφέρουν την μεγαλύτεραν ποικιλίαν πλαστικών ειδών, για όλες τις χρήσεις του σπιτιού, από όλα τα πλαστικά είδη, ως την γυαλάπα που βλέπετε.

ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ

BELLA ένα νέο επαναστατικό προϊόν του γερμανικού εργοστασίου της πλαστικής κόλλας BELLA. Η σκόνη BELLA πλένει μόνη της, καθαρίζοντας την πρωτόγονη μπουγάδα. Δε φθείρει τα ρούχα, καθαρίζει όλους τους λεκέδες, δε βλάπτει τα χέρια και είναι αντισηπτική. Πωλείται παντού αντί 5 δραχμών. Δοκιμάστε την και θα έμβουσιασθήτε.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΑΙΣΕΤΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ;

Μόνο με τις τελειότερες εν Έλ. λαδι γερμανικές μηχανικές μαντα, ρισματος καλτσών θα το κατορθώσετε. «ΚΟΛΙΒΡΙ» «ΠΡΟΤΑΡΙ», «PERFETTA» «STELLA». Είναι οι πιο τέλειες. Με τις στέρρες βελόνες «UNIVERSO» είναι απόλυτα ήγητες. Εύκολαι πληρωμές, χαμηλές τιμές και η έγκαθησις δωρεάν. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο. Ε., Θεμιστοκλέους 4, έντος της στοάς, ΑΘΗΝΑΙ, Για τη Θεσσαλονίκη ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ Ο. Ε., Π. Μελά 12.

SUNWAY JALOUSIEN

Σε μία ανυπερέβλητη ποιότητα και σε 21 διάφορους χρωματισμούς. Είναι πρακτικά, χρήσιμα και στολίζουν κάθε δωμάτιο ή αίθουσα. Α. πλουστίας χρήσεως και άθροβου λειτουργίας. Έπιτρέπουν τον πλήρη εξαερισμό, χωρίς ρεύματα και χωρίς να σας βλέπουν απ' έξω. Διατηρούν τα δωμάτια δροσερά το καλοκαίρι και ήλιόλουστα το χειμώνα. ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΔΙΚΩΣ ΤΑ ΕΝΕΤΙΚΑ ΣΤΟΡ «SUNWAY». Γενικός Αντιπρόσωπος: ΔΗΜ. Β. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ, οδός Κρατινού 11-ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 532-224, 675-402.

PARISIEN

Θέλετε μία ώραία τσάντα μία μπλούζα ή ένα μάλινο; Το κατάστημα PARISIEN Έρμου 42 και Περικλέους 11, είναι το μοναδικό στην Άθηναι που λανσάρει όλα τα είδη αυτά σε έντελως νέα σχέδια και χρωματισμούς, στις πιο καταπληκτικές τιμές. Τσάντες, νάυλον με 35 6ρχ. Τσάντες μπός με 80 6ρχ. Μπλούζες με 40 6ρχ. Μάλινα με 80 6ρχ. Μοναδική ευκαιρία. Σας περιμένουμε να διαλέξετε.

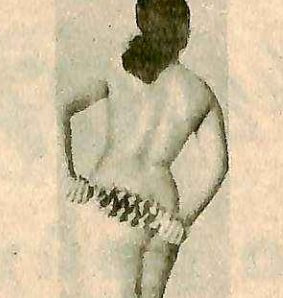

Στο γνωστό κατάστημα του Κ. ΓΕΡΓΙΟΥ, Γ. Γενναδίου 1 και Φειδίου 6, βρή κάδε γυναίκα και δυ. δρας ότι χρειάζεται ένα σπίτι και γαρσείο. Καυίνες, Πλυτήρια, Ραδιόφωνα, Πικ-άπ, Θερμοσίφωνες, Ήλεκτρο, Σκεύη, Ραπτομηχαναί, Μεταλλ. Έπιπλα, Γραφομηχαναί, Α. ριθμομηχαναί κλπ. Στις πιο καλλίτερες τιμές και με τις πιο καλλίτερες εύκολες πληρωμές. Έπισκεφθείτε την Έκθεσιν μας, Γενναδίου 1 και Φειδίου και θα έμβουσιασθήτε.

ENFANTS

Όση προσοχή δίνετε για την εμφάνισιν και τη διασκέδασιν σας, ακόμη περισσότερη δώστε για την υγεία του παιδιού σας. Μην ξεχνάτε τώρα το καλοκαίρι να του κάνατε κάθε μέρα δύο χλιαρά μπάνια. Θα το άνακουφίσουν και θα το δροσίσουν. Μετά άναρτητήως χρειάζεται μία έλαφρα έντριβη με την ειδική παιδική κολώνια «ENFANTS». Η μόνη κολώνια που δεν προκαλεί έρεβισμούς στο παιδικό δέρμα.

Με τη γερμανική συσκευή MASPC σε 5 μέρες εξαφανίζεται, χωρίς δίαιτα ή ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ, ΚΟΙΛΙΟ, ΣΑΡΚΙΑ, ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ, ΠΟΔΟΣΑΡΚΙΑ, ΚΙΡΣΟΙ. Χιλιάδες MASPO έπαληθσαν από το 1947 και Ισάριθμες Έλληνίδες έγιναν καλλιγράμμες. Έχει άριστα αποτελέσματα. Την μεταχειρίσεσθε μόνη σας 3 λεπτά. Σας συνιστάμεν να την αγοράσετε από την Αντιπροσωπεία. Κατάστημα Ζαχώς Κωστοπούλου, Καραγεωργίου-Σερβίας 7 (έντος της στοάς, στο βάθος, άριστερά). Σύνταγμα, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 37.466.

ΠΑΝΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ!!

Κυρίες μου, ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΕ. Θήτε. Το RIVEX πλένει μόνο του, καθαρίζοντας την πρωτόγονη μπουγάδα. Κάνει τα ρούχα πεντακάθαρα χωρίς τρίψιμο και δεν καταστρέφει τα χέρια. Άρκει μόνο βραστό νερό, λίγο σαπούνη και άκομη λιγώτερο RIVEX. Το RIVEX είναι προϊόν του έλβετικού εργοστασίου «ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ», συσκευάζεται στην Έλβετία και υπέρχει όλων. Θα το βρήτε σε όλα τα παντοπωλεία. Α. πωλεσιολογική εισαγωγεί ΡΙΒΕΞ, Πλατ. Όμονοιός 4. Τηλ. 527.677.

Έφθασε ή ώρα του σχολείου. Φροντίσατε διά την καλήν εμφάνισιν των παιδιών σας, αγοράζοντας από τη ΡΟΖΑΡΙ. Καλαμώτου 15, ήτι άπαράτητον για την εμφάνισιν τους. Είναι το μοναδικό εν Έλ. λαδι και φημίζεται για τις κομψές και καλοσχημένες ποδιές, φουστίτσες, μπλουζές, σόρτες, παντελονάκια, κλπ. Σας περιμένουμε να διαλέξετε.

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ «MATADOR»

Να και μία άλλη εργασία κατάλληλη για γυναίκες, ξεκούραστη, εύκολη και πολύ άποδοτική. Το πλέξιμο στη μηχανή. Άλλά, σε μία καλή, τέλεια και εξαιρετικής ποιότητας πλεκτομηχανή όπως είναι η μεταλλική γερμανική πλεκτομηχανή «MATADOR». Η MATADOR είναι ή πιο παραγωγική, αλλά και ή πιο φθηνή άποφ πλέκει κάθε σχέδιο, άπαλά και στρωτά σαν της χειρός με όλα τα υμάτα φιλιά, χονδρά, έγχώρια και Ευρώπης μοχαίρ, μπουκλέ και κάθε άλλο είδος μαλλιού. Μαθήματα δωρεάν. Γεν. αντιπρόσωπος ΚΑΡΝΕΡΗΣ, Έρμ. Μπενεζή αριθμός 39, Τηλέφωνο 612.570. Άθηναι. Ένας εύκολος και ξεκούραστος τρόπος για να κερδίση μία γυναίκα χρήματα από σπίτι της πλέκοντας με MATADOR.

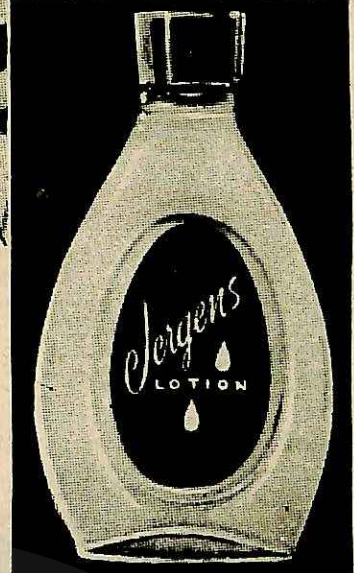
ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΥΤΟ ΜΥΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΚΑΝΕΙ Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΤΗΣ ΧΙΛΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ. ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΒΕΙ, ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΙΛΟ ΓΥΡΩΝΕΙ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΝΑ ΑΦΙΝ ΥΠΟΛΟΙΠΑ. ΤΡΙΒΕΙ ΤΟ ΠΑΣΙΜΑΔΙ, ΤΗ ΦΡΥΓΑΝΙΑ, ΤΟ ΚΡΕΜΜΥ, ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ, ΤΑ ΜΠΑΧΑΡΙΚΑ ΚΛΠ. ΓΙΑ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΜΑΣ. ΤΡΙΒΕΙ ΤΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ, ΤΟΥΣ ΞΗΡΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ, ΜΥΝΔΑΛΑ, ΚΑΡΥΔΙΑ, ΦΡΟΝΤΟΚΙΑ ΚΛΠ. ΓΙΑ ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΜΑΣ. ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΛΛΟ ΚΟΒΕΙ ΔΙΑ ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ ΓΙΑ ΧΟΡΤΟΣΟΥΠΕΣ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΒΕΙ ΣΕ ΦΙΛΕΣ ΦΕΤΕΣ ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ, ΤΑ ΚΑΡΟΤΑ, ΤΑ ΡΑΠΑΝΑΚΙΑ, ΤΑ ΠΑΤΖΑΡΙ, ΤΑ ΛΑΧΑΝΟ ΓΙΑ ΣΑΛΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΤΖΕΣ ΦΙΛΕΣ ΣΑΝ ΞΥΦΥΡΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΑ ΡΟΜΜΕΣ — ΡΑΛΛΕ. Είναι προϊόν του γαλλικού εργοστασίου LE MOULIN — LEGUMES.

Είναι και πάμφθονο. Πωλείται εις όλα τα καταστήματα οικιακών σκευών. Αποκλ. Εισαγωγέας Π. Π. Χαλόφης. Τηλέφ. 620.319.

“ΑΤΟΜ...”

άπαλό
δροσερό
και
πάντα
νεανικό
δέρμα.

Είναι το
Ιδρωδέστερο λουσιόν
για ντεμακιιάζ γιατί
καθαρίζει και τρέφει το
πρόσωπον με όλα τα
άπορρητα και φυσιολογικά συστατικά.

Jergens
LOTION

ΤΟΝ ΜΠΟΜΠ Ή ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ!...

Το δίλημμα, που αντιμετωπίζει η διάδοχος Βεατρίκη της Ολλανδίας

“Ο Μπόμπ και η Τριξ χωρίζουν!” Με την φράση αυτή, που την συνόδεψε, στους περισσότερους, ένα συναισθήμα άνακουφίσσεως, οι Ολλανδοί άναγγέλλανε ο ένας στον άλλο την άπόφασιν της Βασίλισσας Τζουλιάνας να κόψη με το μοχαίρν το έπικίνδυνον παρατεινόμενο φλέρι της πρωτότοκης κόρης της Βεατρίκης — της χαϊνευτικής άποκαλούμενης «Τριξ» — με τον Μπόμπ Στέενσμα, γυνή βιομηχάνου και τελειόφοιτο της νομικής.

Το είδύλλιο άνάμεσα στην Τριξ και στον Μπόμπ είχε δημιουργηθή από πανεπιστήμια του Λέτεν, όπου σπουδάζανε κι οι δυο τους πολιτικές επιστήμες. Φυσικά, το πράγμα δεν άργησε να γίνη θέμα του γενικού κουταρομπολιού, καθώς η Τριξ και ο Μπόμπ κάνουν συχνά το άπόγευμα περπατώντας μαζί, παρέχοντας το θέαμα ενός έρωτα μεν έρωταριού. Η Βασίλισσα, άπό άπο, δίνοντας πίστιν στις διαβεβαιώσεις της κόρης της πως δεν έπρόκειτο ποτέ για μία τέλη φίλια, άπόφριξε να επέμβη, για να μήν χειροτερέψη το πράγμα, άσπασιν πέραςσιν δυά άνδρόληρα χρόνια από τότε, χωρίς ή «φίλικα αυτήν» άρχισιν να δείχνει σημεία χαλαρώσεως.

Έτσι, έντελως ξαφνικά, ή Τζουλιάναι, με έξαναλημένη πιά την όπομωσιν της, άποσώρεσε στην Τριξ να εξαγάγη τον Μπόμπ, με οποιοδήποτε πρόσχημα. Στην ολλανδική κοινή γνώμη που παρακολουθούσε μ' άνησυχία το είδύλλιο αυτό της πριγκίπισσας μ' έναν κοινό θνητό, ή βασίλική επέμβασι έγινε δεκτή με φανερή ικανοποίησιν. Από την πλευρά, όμως, της Τριξ κανείς δεν έβρι άκόμ. αν ή συμμόρφωσι, που έδειξε στην διαταγή της μητέρας της, θα έχη άριστικό χαρακτήρα ή αν θα έε. σπασίμν άπου νόμου ή άνατορία.

Δεν άποσπείλεται, όπως λέγεται σπή Λαγνη, να έπιμωλευσθή ή πριγκίπισσα το ότι το ολλανδικό σύνταγμα δεν επέώλκει σπήν Βασίλισσα να έχη σύζυγο, άπό βασιλικό αίμα και ότι κατά συνέπεια δικαιώμα της είναι να διαλύη όποιον έκείνη θέλει. Η έλευθερία, όμως, έκλογής που της παρέχεται, είναι έντελως θεωρητική, άφοφ υπάρχει σ' αντίθετο το άρθρο 17 του ολλανδικού συντάγματος — άρθρο μοναδικό σ' όλα τα συντάγματα — που παρέχει σπήν Βουλή και την Γερουσία το δικαίωμα να ρίξουν από τον θρόνο τον άνώτατο άρχοντα, χωρίς να προσφύγουν σε λαϊκό διημψηφισμα!

Καμιά άμφιβολία δεν άπόρχει πως αν ή Βεατρίκη παντρευθή τον Μπόμπ της, το άρθρο 17 θα πέθσ ό έφορμωγή. Όπως το ίδιο πιθανότατα θα συμβή, αν πόρη, όπως ή γιογιά της και ή υπτέρα της, πριγκίπισσα Γερμανό, γιαντί οι Ολλανδοί έχουν την γνώμη πως άρκετό γερμανικό αίμα μπήκε ήδη σπήν Βασίλική οικογένεια και άντιπαθούσιν, έπιπλέον, τους Γερμανούς, έπειτα από την άπορρίλητη έπίθεσι τους έναντίον της Ολλανδίας το 1940.

Γιό γ' άνη, λοιπόν, στον θρόνο, ή Τριξ έκει σην άπόφασιν πρώτον, να έγκαταλείψη τον Μπόμπ και δεύτερον, να πόρη πριγκίπισσα μ' Γερμανό. Διαφορετικά, όφείλει να παραιτηθή, παραχωρώντας τα δικαιώματά της σπήν άδελφή της Ελζβινη.

Νά
ή πούδρα σας

Πολύ απαλή στρώνει
δαυμάσια στο δέρμα,
εξαιρετικά ομοιόμορφη,
άρωματισμένη με το
λεπτότερο άρωμα, ή
νέα πούδρα TOKALON
σε κουτί «CRYSTALE»
θα σας κάνει να φαίνεστε
νέωτε, ωμορφότερη,
πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

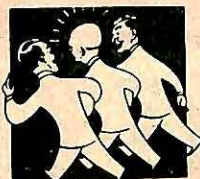
Απολαύστε
ΡΥΚΟ-ΦΙΕ

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ
ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΟ
ΑΠΟ ΒΕΡΥΚΟΚΚΟ
ΚΑΙ ΡΟΔΑΚΙΝΟ

ΡΥΚΟ-ΦΙΕ

ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

ΚΟΥΣΤΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΟΙ ΔΥΟ
ΚΤΕΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ
BRILLAT

- Τα προϊόντα **BRILLAT** έγγυώνται για την πιο μελετημένη περιποίηση των μαλλιών σας.
- Τα προϊόντα **BRILLAT** χάρις στη δαυματοργό ουσία **ETANG** που περιέχουν:
 - Δυναμώνουν τη φυσική στιλπνότητα των μαλλιών και έξυευνίζουν το φυσικό τους χρώμα.
 - Καταπολεμούν την τριχόπτωση και την πιτυρίδα.
 - Προφυλάσσουν τα μαλλιά από τους κινδύνους που τα απειλούν και προλαμβάνουν το πρόωρο άσπρισμά των.

ΦΙΞΑΤΕΡ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ (κρυσταλίζε και ρευστή).
ΛΑΚΤΟΜΠΡΙΓΙΑ (Μπριγιαντίνη κρέμα) και το πιο τέ-
λειο **ΛΑΚ** των μαλλιών **BRILLAT HAIR LACQUER**.

Ο ΔΡΟΜΟΣ της αμαρτίας

Οι γυναίκες του έρωτα στη
Βαϊντεγκάσε της Κολωνίας

Σ' όλες τις εφημερίδες της Κολωνίας, δημοσιεύονται καθημερινά αγγελίες για την ένοικίαση ή την πώληση μαγαζιών, που βρίσκονται σ' έναν από τους εμπορικότερους, άλλοτε δρόμους της γερμανικής αυτής μεγαλουπόλεως, την Βαϊντεγκάσε. Ο μω, μολονότι και για την αγορά και για την ένοικίασή τους, τα μαγαζιά αυτά προσφέρονται σε τιμές εντυπωσιακά χαμηλές, αγοράστές ή ένοικιαστές σπάνια παραυσιάζονται. Ό,τι πριν από τέσσερα χρόνια, άσπρος, ή Βαϊντεγκάσε, ένας δρόμος 300 μέτρων, άρκατα κοντά στο κέντρο της πόλεως, έσκαζε από έμπορική κίνηση και από τους καταστη-

ματάρχες κανείς δεν παραπονιόταν πως δεν είχε πελατεία και πως δεν άφηνε κέρδη το μαγαζί του. Όσπου, μέσα σε λίγους μήνες, όλα άλλαξαν. Η Βαϊντεγκάσε έγινε ο δρόμος της αμαρτίας και του αίματος, ο δρόμος των αποκολών σήμερα οι γερμανικές εφημερίδες. Κι' όλες οι φιλησυχές οικογένειες, που έμεναν άλλοτε εκεί, έσπευσαν να μετακινηθούν. Το κακό άρχισε από τις γυναίκες του αγοραίου έρωτα. Διαγμένες από δύο συνοικίες, που συνδέονται μεταξύ τους με την Βαϊντεγκάσε, συμπύκνωναν σ' αυτό το δρόμο, πασαρεύοντας τον έρωτα με τους περαστικούς στα πεζοδρόμιά του. Η αστυνομία δεν έπαψε, βέβαια, να τις κυνηγάει και εκεί, όχι όμως με την πρόθεση να τις διώξει δριςτικά, γιατί προτιμούσε να τις έχει κάπου εντοπισμένες παρά ακορπισμένες στην πόλη. Αν αυτό, όμως, βόλευσε την αστυνομία, έγινε μαρτύριο για τις γυναίκες κατοίκους της Βαϊντεγκάσε, που δε μπορούσαν πια να γυρίσουν

από το βράδυ στο σπίτι τους, χωρίς να υποστούν αστυνομικό έλεγχο και να δεινοπαθήσουν όσπου να αποπειράσασθε για τους καυγάδες τους. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα πρώτο κύμα φυγής από την Βαϊντεγκάσε και τα σπίτια, που άδειασαν, κατελήφθησαν κυρίως από γυναίκες υποπτης ήθικης και από τους απροσταίτους τους, που δεν άργησαν ν' ακολουθήσουν τις πρώτες στο έδαφος της αμαρτίας. Κι' εκείνους τους ακολουθούσαν με τη σειρά τους όλες οι κατηγορίες των κακοποιών του υποκόσμου της Κολωνίας, συμπεριλαμβανομένων ακόμη και των χαλιπ-σάκων, των Γερμανών τέντω-μπόδς, που διαλέγανε τα μπαρ της Βαϊντεγκάσε για τους καυγάδες τους. Σήμερα — άμολογεί ο γερμανικός τύπος — είναι πιο παρακινδυνευμένο να κυκλοφορή κανείς μετά τη δύση του ήλιου στην Βαϊντεγκάσε, απ' ό,τι να είναι σε μερικά δρομάκια του Σάχο, στο λονδόνιο ή στο Χάρλεμ, τη συνοικία των μαύρων της Ν. Υόρκης.

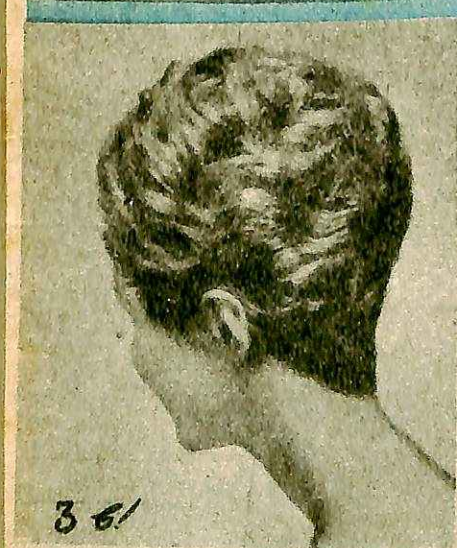

6 ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Διαλέξτε εκείνο που σας ταιριάζει

Τα χτενίσματα έγιναν, στις ημέρες μας, λιγότερο πολύπλοκα από άλλοτε. Άλλα ή απλότερα τους είναι περισσότερο επιμελημένα. Γι' αυτό, απαιτεί μεγαλύτερη τέχνη και μελετημένη προσαρμογή στον τύπο του προσώπου. Μη μιμήθετε, λοιπόν, τις άλλες, αλλά προσέξτε να βρείτε τι είναι εκείνο που σας ταιριάζει.

Κατωτέρω σας υποδεικνύουμε έξη τύπους μοντέρνων χτενισμάτων, που τους παρουσιάζει η Έλενα Ρουμπινστάιν.

1) Για εκείνες που έχουν ά-
δύνατο πρόσωπο.

Θα κόψετε τα μαλλιά πολύ κοντά (το μήκος τους δεν πρέπει να ξεπερνά τα 5 εκατοστά). Η μίζ-αν πλι θα γίνει με χοντρά μπιγκουντί. Θα χαρίσετε κατόπιν τα μαλλιά σας στη μέση περίπου του κρανίου και θα τα στρώσετε με τη βούρτσά, από το ένα μέρος προς το μέτωπο και τα πλάγια και από το άλλο προς τα πίσω και πίσω. Τα μαλλιά πρέπει να είναι ολόσια. Οι μπούκλες και τα μαλλιά «όντυ-λέ» δεν ταιριάζουν στα λεπτά πρόσωπα και καλόν είναι να τα αποφύγετε. Μη σηκώνετε επίσης τα μαλλιά σας πολύ προς τα πάνω. Ο τύπος αυτός του προσώπου απαιτεί χτένισμα απλό και φυσικό (εικ. 1).

2) "Αν έχετε πρόσωπο οβάλ με κανονικά χαρακτηριστικά και μορφή επιδερμίδα.

Θα κόψετε τα μαλλιά σας με τρόπο ασύμμετρο, δηλαδή πιο μακριά προς το άριστερό και πιο κοντά στο δεξιό μέρος. Θα τα βουρτσάσετε καλά και θα τα στρώσετε προς τα άριστερά, σ' ένα φορούσατε ένα μπικέ λίγο στραβά. Θα ζωράξετε τον τύπο σας με δυο ή τρεις σειρές από ακανόνισμα κατά τη διεύθυνση του χτενίσματος (εικ. 2).

Αν η επιδερμίδα σας δεν είναι λεία, θα προτιμήσετε το οντουλάρισμα ή μια έξυπνη μίζ-αν πλι. Γιατί το χτένισμα, που σας υποδείξαμε παραπάνω, δείχνει ανάγλυφο το πρόσωπο και φανερώνει τις ατέλειές του.

3) "Αν ανήκετε στον αθλητικό τύπο.

Θα κόψετε τα μαλλιά σας πολύ κοντά και θα κάμπετε μια ελαφρή ψυχρή περιανάντι. Θα περάσετε κατόπιν μερικά μπιγκουντί μέσω με γέβους στο μπροστινό μέρος και στα πλάγια. Θα στρώσετε, τέλος, τα μαλλιά προς τα πίσω, κάνοντας ελαφρές καμποειδείς κινήσεις με τη βούρτσα. Στον πράχλο τα μαλλιά πρέπει να κατεβαίνουν πολύ χαμηλά (εικ. 3α το χτένισμα από εμπρός, εικ. 3β το ίδιο χτένισμα από τα πλάγια και πίσω).

Το χτένισμα αυτό απαιτεί μεγάλη προσοχή. Αν δεν έχετε υπομονή, μην επιχειρήσετε να το κάμπετε.

4) "Αν έχετε μακρυνά μαλλιά. Μπορείτε να προτιμήσετε ένα χτένισμα «φοιράας», που απαιτεί μακρυνά μαλλιά. Θα λούσετε τα μαλλιά σας με μύρα και κατόπιν

θα περάσετε στις άκρες τους μεγάλα μπιγκουντί. Μόλις στεγνώσουν, θα τα περάσετε με τη βούρτσα, φουσκώνοντάς τα όπως ένα μπαλόνι πάνω από το κεφάλι.

Το χτένισμα αυτό ταιριάζει περισσότερο στα άκανόνιστα πρόσωπα, καθώς και στις γυναίκες, που έχουν προτεταμένα μάλα. Αν έχετε οβάλ πρόσωπο, αποφύγετέ το γιατί θα το κατέστρεφε. Δεν ταιριάζει επίσης στα τετράγωνα ή τα πολύ στρογγυλά πρόσωπα.

Στην εικόνα δύο παραλλαγές αυτού του χτενίσματος: για την ημέρα (4α) και για το βράδυ (4β). Στη δεύτερη περίπτωση, μπορείτε να σπολίσετε τα μαλλιά σας, μ' ένα φυσικό τριαντάφυλλο.

5) Για εκείνες που έχουν πε-
ράσει τα 30.

Κι' εδώ επίσης θα κόψετε τα μαλλιά σας στα πλάγια και στο μέτωπο ασύμμετρα. Για τη μίζ-αν πλι θα βάλετε τα μπιγκουντί έξω-αριστερά προς τα δεξιά, σ' ένα τρίπο, που να εξογκάνετε τα μαλλιά στα πλάγια. Θα τα στρώσετε, στο τέλος, μ' ένα προσεκτικό βούρτσισμα κατά τη διεύθυνση του χτενίσματος.

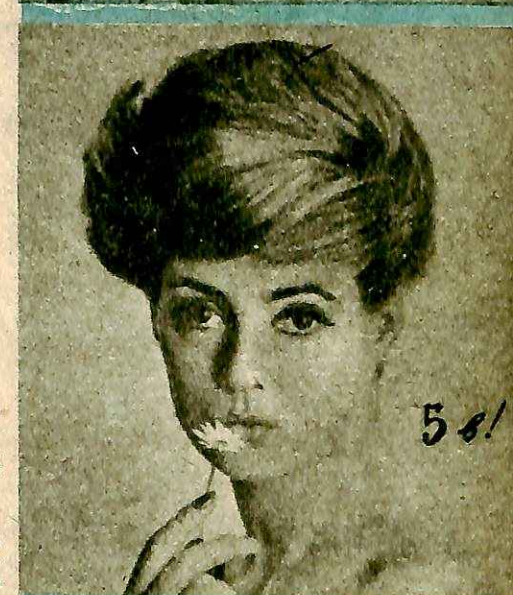
Η εικόνα 5 παρουσιάζει το ίδιο χτένισμα, από τα πλάγια και πίσω (α) και από εμπρός (β). Το χτένισμα, που σας υποδεικνύουμε, ταιριάζει περισσότερο για το βράδυ.

Αν δεν είσατε πολύ νέα, θ' αποφύγετε τα νεανικά χτενίσματα που, αντί να σας κρύψουν χρόνια, θα δείξουν περισσότερο την ηλικία σας.

6) Για όλα τα πρόσωπα.

Το χτένισμα, που θα σας υποδείξαμε, ταιριάζει σ' όλα τα πρόσωπα και πηγαίνει το ίδιο καλά στις νέες των 20 χρόνων, όπως στις γυναίκες των 30. Το κόψιμο των μαλλιών δε θα είναι ομοιόμορφο. Θα τα κόψετε κοντά στο μέτωπο και στον τράχηλο και πιο μακριά στα δύο πλάγια. Η μίζ-αν πλι θα γίνει με μπιγκουντί μέσω μεγάλους. Θα φτιάξετε κατόπιν μερικές μπούκλες, με διευθυνοί προς τα εμπρός.

Η εικόνα 6 δείχνει το ίδιο χτένισμα σε δύο παραλλαγές, για την ημέρα (α) και για το βράδυ (β). Το βραδυό χτένισμα θα το συμπληρώσετε με μια μεταξωτή κορδέλλα, που θα σχηματίζει ένα φιόγκο προς τα άριστερά.

Μέτρα ασφαλείας